

888.230
45.32
1124.145
653.225
4452.2
857.326

GREG DONEGAN

ODVĚKÝ NEPŘÍTEL LIDSTVA SE NEZASTAVÍ

ATLANTIDA
BITVA
O ATLANTIDU

GREG DONEGAN

ATLANTIDA BITVA O ATLANTIDU

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2004 by Robert Mayer

All rights reserved.

Z anglického originálu ***Battlefor Atlantis***

(Published by Berkley Books, New York)

přeložil © 2009 Zdík Dušek

Redakce textu: Jiří Nussberger

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2009 Robin Brichta

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381482-3

1. kapitola

Země, časová osa VIII Gettysburg, 19. listopadu 1863

„Před osmdesáti sedmi lety naši otcové na tomto světadíle založili nový národ, zrozený ze svobody a oddaný myšlence, že všichni lidé si byli stvoření jako sobě rovní.“ Vysoký muž s tmavým plnovousem a vrásčitou tváří se odmlčel a rozhlédl se po davu, který naslouchal jeho projevu. Vojáci, politici i místní občané. A mrtví. Mnoho akrů mrtvých na půdě hřbitova, který se právě zakládal. Jejich přítomnost vnímal více než přítomnost živých. Kromě toho vnímal ještě něco dalšího, jako po celý svůj dospělý život.

Byl v jižní Pensylvánii, v malém městečku, o němž před obrovskou bitvou, k níž tu došlo minulé léto, jen málokdo slyšel – v Gettysburgu. Už minula polovina listopadu a okolí díky holým stromům jistě vypadalo úplně jinak než v červenci, kdy se tu střetly dvě mocné armády.

Lincoln pokračoval: „Nyní jsme uprostřed občanské války, která rozhoduje o tom, zda tento národ, či jakýkoliv jiný takto zrozený a houževnatý národ, může přetrvat. Setkáváme se na velkém bitevním poli této války. Shromáždili jsme se tu, abychom vyhradili část tohoto pole jako místo odpočinku pro ty, kteří tu položili své životy, aby náš národ mohl přežít. Proto je vhodné a patřičné, abychom tak učinili.“

Během tří dnů bitvy zahynulo, bylo zraněno nebo pohřešováno na padesát tisíc mužů. Toto číslo otřásl celým národem, ačkoliv k velkým ztrátám a obětem docházelo i dříve. Mnoho mrtvých bojovníků na straně Unie i Konfederace stále leželo v mělkých hrobech, a kdyby se člověk vydal dostatečně hluboko do okolních lesů, mohl by narazit na ostatky těch, kteří ani nebyli pohřbeni,

ohlodané od mrchožroutů, na lebky a kosti ponechané jako výstraha dalším.

Celé místo mělo působivou atmosféru. Nešlo jen o posvátnou půdu. Okolí vyvolávalo dojem, jako kdyby nedávná bitva stále vibrovala v samotné zemi. Lincoln si předchozího dne po příjezdu prošel podstatnou část pole a navštívil místa, která se už stávala legendou: Hůrka a Malá Hůrka, Broskvový sad, Culpův kopec, Seminářský hřeben a především Hřbitovní hřeben s rozlehlým otevřeným prostranstvím, jež k němu vedlo. Mary sem s ním odmítla jít a Lincolnovi se po procházce podél kamenné stěny na vrcholu hřebene, od níž vyhlížel na západ, kudy se poslední den velkolepé bitvy prohnalo tolik vojáků, udělalo špatně.

„V hlubším smyslu ovšem toto místo nemůžeme zasvětit – učinit posvátným. To všichni ti stateční muži, živí i mrtví, kteří tu bojovali, zdejší pole posvětili, daleko více, než můžeme kdy učinit my. Svět si našeho shromáždění jistě sotva všimne a nebude si dlouho pamatovat, co tu pronášíme, ale nikdy nezapomene na činy těchto statečných lidí. Na nás živých spíše je, abychom se cele oddali nedokončené práci, s níž nám ti, kteří zde bojovali, tak výrazně pomohli.“

Nad davem se proháněl mírný vítr a Lincoln cítil jeho chlad. Během posledních několika let učinil mnoho rozhodnutí, jež potom stála život spousty lidí. A věděl, že bude třeba rozhodovat dál. Blíží se poslední zúčtování, k němuž tato bitva sloužila jako pouhá přehra. Tak mu to bylo řečeno.

„Měli bychom se spíše věnovat plnění velkého úkolu, který máme před sebou – měli bychom od zdejších mrtvých načerpat odhodlání uskutečnit to, zač zaplatili cenu nejvyšší. Měli bychom zajistit, aby tito hrdinové nezemřeli nadarmo – měli bychom tomuto národu před Bohem dopřát nový zrod svobody, a neměli bychom dopustit, aby vláda lidí, volená lidmi a pro lidi, zmizela z povrchu zemského.“

Abraham Lincoln pohlédl na poznámky, které si připravil cestou z Washingtonu do Gettysburgu a které během uplynulé noci upravoval v domě, kde byl ubytován. Následoval další odstavec, který si načmáral v kočáru při jízdě sem. Odstavec, nad nímž strávil bezpočet neklidných nocí, kdy přemítal, jestli se ho odváží napsat či dokonce

pronést. Mary, jeho drahá Mary, ho od toho zrazovala. Říkala, že bude nejlépe ponechat pravdu nevyslovenou. Že stačí, když lidé vědí o zjevných obětech, jež byly podstoupeny, a že vědět více by mohlo být nebezpečné.

Když se Lincoln odmlčel, neozval se žádný potlesk. Jeho předřečník, Edward Everett, hovořil déle než dvě hodiny a opěvoval ty, kteří v uplynulém létě zahynuli v bitvě u Gettysburgu. Lincoln dosud nepronesl ani tři sta slov a nemluvil ani dvě minuty. Mnozí ze shromážděných si ještě nepovšimli, že začal hovořit, natož aby zaznamenali, že jeho projev skončil. Na tom však nezáleželo. Mrtví ho slyšeli.

Prezident Lincoln se znovu rozhlédl po posluchačích. Po pravé straně shromáždění spatřil známou tvář své ženy. Odvrátil se, ale znovu k ní stočil zrak. Stále na něj upřeně hleděla, s tváří ve stínu černého klobouku se širokou krempou. Mírně kývla hlavou, jako kdyby mu dávala souhlas, a Lincoln se i přes poměrné teplo tohoto dne zachvěl. Bylo třeba zaplatit i jinou cenu než tu, kterou zaplatili v této bitvě. Uchopil obálku, na niž si zapsal poslední odstavec, přeložil ji napůl a vsunul si ji do náprsní kapsy dlouhého kabátu.

„Bůh nám pomáhej,“ zašeptal si sám pro sebe, když sestupoval z řečnického stupínku. „Bůh pomáhej všem světům. My jsme svůj úkol splnili.“

Procházel davem, tiskl ruce diváků a pomalu se prodíral ke své manželce. Jakmile k ní dospěl, zadíval se jí do tmavých očí. Opětovala jeho pohled.

„Mary,“ řekl Lincoln a sklonil se k ní. Jeho vysoká postava v tu chvíli připomínala starý dub ohnutý vichrem. „Fungovalo to? Stálo to za tolik mrtvých?“

„Ještě nevím. Pořád čekám, až mi to Hlas prozradí.“

„Už jsou to měsíce,“ namítl Lincoln. Něco podobného říkal své ženě od oné bitvy mnohokrát. „V téhle válce čas neplyne, jak jsme zvyklí.“

Lincoln věděl, že jeho manželka nemá na mysli občanskou válku mezi Konfederací a Unií. Trvalo mu dlouho, než uznal, že je v sázce víc než osud Spojených států.

Mary Toddová Lincolnova mu položila ruku na paži. „Slibuji, že ti dám vědět, jakmile uslyším Hlas.“

2. kapitola

Země

Little Big Horn, 26. června 1876

Custer

Plukovník George Armstrong Custer nevěřičně civěl na svoje zkrvavené ruce. Nevnímal žádnou bolest a cítil se velice unavený. Uvědomoval si, že někdo kráčí vedle jeho koně a přidržuje ho v sedle. Podíval se dolů a spatřil svého synovce Autieho Reeda, který vedl koně za uzdu. Všude kolem postupovali vojáci, většina na koních, někteří pěšky, a všichni mířili strží k vyvýšenému území.

To je dobře, pomyslel si Custer. Vyvýšené stanoviště je vždycky nejlepší.

Slyšel střelbu a křik, ale zdálo se, že přichází z velké dálky. Kde je vesnice? Prchají indiáni? Po pravé straně kousek před sebou viděl Toma. Pokusil se na něj zavolat, ale nevypravil ze sebe ani hlásku. Vynořili se z rokle a před nimi se objevil kopec. Tom rozmísťoval vojáky do obranné linie obrácené dolů.

Obranné? pomyslel si Custer. To je špatně. Měli by útočit. Vždycky útočit. Autie mu pomohl z koně. Custer se pokusil zůstat stát, ale nohy měl tak slabé, že klesl na zem. Překvapilo ho, když Autie přiložil pistoli k hlavě jeho koně a stiskl spoušť – byl to jeho oblíbený kůň. Proč to udělal? uvažoval Custer, když se zvíře zhroutilo vedle něj. Autie pomohl Custerovi do sedu a opřel ho zády o mrtvého koně. Vytáhl Custerovi pistoli z opasku a vložil mu ji do ruky. Custer ji sotva udržel. Snažil se Autieho zeptat, co se děje, proč se brání místo toho, aby útočili, ale pořád nedokázal promluvit a jeho synovec obrátil svou pozornost za obrannou linii. Na tváři měl krev. Jak se to stalo?

Vtom Custer zahlédl, co přimělo jeho jednotky k ústupu. Řítily se na ně stovky indiánů, hnaly se roklí jako vlci za strženým bizoním mládětem. Pálili z pušek a luků. Přes jednoho prchajícího vojáka se převálila vlna nepřátel a pohltila ho. To nemůže být pravda, pomyslel si Custer. Tohle se prostě nemůže dít. Ne mému regimentu. Ne Sedmé kavalerii.

Bouyer

Mitch Bouyer a poručík Weir dospěli k vrcholu útesu, z něhož měli výhled k severu. Setnina D čekala za nimi. „Ach, můj bože,“ vydechl Weir.

Asi kilometr a půl od nich se bránila malá skupinka vojáků na vršku kopce soustředěnému náporu indiánského moře – indiáni byli všude kolem. Je jich nejméně tisíc, odhadoval Bouyer. Neútočili, drželi se zpátky a neustále vojáky ostřelovali olovem i šípy.

„Nemůžeme...,“ Weir ani nedokončil to, co bylo zjevné.

Bouyer mu rozuměl, ale zároveň věděl, že se mu nedostává toho přepychu, aby si mohl zvolit. Měl u sebe tři lebky. Musel kožené vaky zabalit ještě do deky, aby nepopálily jeho koně. S každou další minutou probíhající bitvy jejich teplota rostla.

Pobídl zvíře a vyrazil kupředu.

Weir naopak svého koně otočil a ukázal směrem, odkud přišli. Jeho muži nepotřebovali přesvědčovat a setnina D se vzápětí spěšně vydala k útesu se zbytkem Renových mužů.

Splašený kůň

Splašený kůň se třemi sty bojovníků na koních jel po levé straně bojiště. Zprava slyšel střelbu. Znal zdejší terén a věděl přesně, kde probíhá bitva. Také věděl, že jiné kmeny zahájí frontální útok. Toto byla ta velká bitva, kterou předpověděla jeho matka.

Ujížděl se svými muži strží mimo dohled. Cítil mezi svými muži úzkost a touhu vyrazit přímo za zvukem palby a připojit se k boji. Všichni se ale podřídili jeho velení.

Gall

Gall přecházel sem a tam podél předního okraje indiánské linie a zadržoval válečníky, aby se slepě nevrhli přímo proti zbraním bělochů. Bylo to těžké, ale díky své mohutné postavě je zatím přiměl k neochotné poslušnosti. Leželi v trávě, jež stojícímu muži sahala do pasu, podél roklí kolem vrcholu, na kterém běloši zorganizovali obranu.

Gall přesunul do první řady bojovníky s puškami, zatímco lučištníky poslal dozadu a přikázal jim, ať pálí vysoko do vzduchu, aby jejich šípy bombardovaly bílé vojáky shora. Sám držel v jedné ruce sekyru a v druhé vak, který obdržel při tanci slunce. V jeho nitru se ukrývala křišťálová lebka.

Custer

Autie cosi položil Custerovi do klína. Kožený vak s něčím horkým. To Custerova probralo z mátožného omámení způsobeného ztrátou krve. Zamrkal a rozhlédl se kolem. K zemi se snášely šípy, téměř tak hustě jako proudy deště při letním lijáku. Někteří muži si zakryli záda sedly a vleže pálili na nepřítele. Ze země trčelo tolik šípů, až připomínaly tuhá stébla prérijní trávy.

Custer viděl, jak se ty zatracené springfieldky zasekávají. Náboje se jim rozpínaly v horkých komorách a zbraně se stávaly bezcennými. Jeden voják se patnáct metrů před hlavní obrannou linií pokoušel nožem uvolnit uvíznutou nábojnici. Několik indiánských mladíků si toho všimlo a vyřítilo se proti němu. Muž uchopil pušku za hlaveň a oháněl se jí jako šílenec. Podařilo se mu srazit dva indiány k zemi, než ho ostatní přemohli.

Custer se pokoušel zvednout ruku s pistolí, ale nemohl. Kde je Tom? A Autie? A Boston? A Calhoun? Jeho rodina? Někdo přiběhl zleva a Custer otočil hlavu. Tom. Krvácející z rány na hrudi.

„Georgi...“ Ať už se chystal říct cokoliv, jeho slova přerušil šíp, který mu proklál hrdlo a jeho špička se s výtryskem krve vynořila na opačné straně krku. Tom po šípu hrábl rukama a pokoušel se zastavit tepenné krvácení. Jeho další snahu zmařila kulka, která ho zasáhla z boku do hlavy a ohodila jeho bratra tkání z Tomova mozku.

Custer mohl jen v hrůze přihlížet.

Bouyer

Proti Bouyerovi zběsile vyjel jakýsi voják, který se nakláněl na svém koni co nejvíce dopředu. Bouyerovi trvalo vteřinu, než pochopil, proč ten muž jede v tak nezvyklé a nepohodlné poloze: snažil se poskytnout tuctu indiánů, kteří ho pronásledovali, co možná nejmenší cíl.

Bouyer zatahl za uzdu a zastavil se. Když voják projížděl okolo, zasáhla ho kulka do ramene a shodila ho z koně. Muž se vyhrabal na nohy a divoce se rozhlížel. Všiml si Bouyera a prosebně k němu vztáhl ruce.

Bouyer se přinutil zůstat nehybně sedět v sedle, zatímco se přihnali indiáni a seskočili z koní. Jeden z nich roztříštil vojákovu týl kamenným kyjem. Ostatní obklíčili Bouyera s výhružně pozvednutými zbraněmi. Bouyer vytáhl jednu lebku z koženého vaku. Zářila jasně modrým světlem a byla tak horká, že cítil, jak se mu škvaří kůže, ale přesto ji zvedl nad hlavu.

Válečníci ustoupili, dokonce i ti dva, kteří právě skalpovali mrtvého vojáka. Vylekalo je, když se na západním svahu objevila druhá lebka – a ruka, která ji držela, patřila Sedícímu býkovi.

„Mocná kouzla!“ vykřikl Sedící býk lakotsky.

„Ano,“ souhlasil Bouyer.

Sedící býk se otočil doleva. Hned za následující skálou se nacházelo bitevní pole. Slyšeli, že palba pomaličku utichá. Bouyer věděl, že se blíží konec.

„Půjdem?“ Sedící býk trhl hlavou k útesu.

Bouyer přikývl a pobídl koně. Oba vyjeli s lebkami v ruce do svahu.

Custer

Do levého stehna se mu zabodl šíp a přišpendlil mu nohu k zemi. Necítil žádnou bolest. Necítil ani palčivé horko vycházející z vaku, který mu Autie vložil do klína. Jeho mysl zcela zaplňovala nevíra a šok z toho, co se kolem něj odehrává.

Gall

Gall spatřil, jak se na jihu objevuje Sedící býk a ten zvláštní míšenec, který za nimi přijel na místo slunečního tance. Oba třímali v rukou křišťálové lebky. Gall dal svým mužům znamení, aby na toho polovičního bělocha neútočili, sáhl do vaku a uchopil svou lebku. Nad bolestí se téměř zasmál. Tanec slunce ho dobře připravil na takové věci. Vytáhl lebku z vaku a vykročil kupředu.

Žena cesty bizoního telete

Žena cesty bizoního telete vrazila mrtvému vojákovu šídlo nejprve do levého a poté i do pravého ucha. Proděravěla mu bubínek, aby na onom světě neslyšel, protože neslyšel jasně ani na tomto. Nevnímal varování Velkého ducha, aby běloši nechali její lid na pokoji.

Vzhledla a spatřila mohutného Galia, jak kráčí kupředu se zářícím modrým předmětem v ruce. Otevřela vak, který vzala od toho modrokabátníka, zamrkala nad modrou září, která se k ní linula, a poté oběma rukama předmět zvedla. I ona se vydala stejným směrem jako Gall.

Kráčí sám

Kráčí sám viděl Galia i Ženu cesty bizoního telete. Kde je Splašený kůň? pomyslel si, když vytahoval lebku, kterou mu velký válečník svěřil. Vstal, aniž by dbal na varování okolních bojovníků. Na kopci pořád ještě žilo několik vojáků, kteří nepřestávali pálit. Kráčí sám však věděl, že ho žádný nezasáhne. Vydal se do svahu.

Dva měsíce

Dva měsíce napjal tětivu luku a vypustil šíp vysoko k obloze. Vystřelil další, ještě než první opsal celou dráhu letu. Zarazil se, když si všiml, jak kupředu jde několik lidí s křišťálovými lebkami. Odložil luk a otevřel vak, který si vzal od Krvavého nože. Vyňal z něj lebku, zalapal po dechu nad její horkostí a vykročil.

Splašený kůň

Splašený kůň se otočil k jihu, směrem k probíhajícímu boji. Jeho muži se roztáhli po obou stranách. Už je nemohl zadržovat. Pomstychtivost vůči těm, kteří vpadli na jejich území, zabíjeli jejich rodiny a rozsévali mezi nimi nemoci a smrt, se už nedala zastavit.

Splašený kůň sáhl do vaku a vytáhl talisman od svého „bratra“. Pobídl koně do klusu a vyrazil k posledním bránícím se vojákům.

Sedící býk

Sedící býk se zastavil padesát metrů od hrstky zbývajících bělochů. Viděl, že Syn jitřní hvězdy ještě žije, ale je těžce zraněn, a opírá se o sedlo mrtvého koně.

Bouyer si Custeru všiml také. Zastavil se vedle Sedícího býka a vzápětí se k nim přidala i Žena cesty bizoního telete s Kráci sám. Vypadalo to, že lebky navzájem cítí svou přítomnost, protože jejich záře ještě zesílila do oslnivé intenzity.

Poté se zpoza kopce za modrými kabáty vynořil Splašený kůň s třemi stovkami bojovníků a vrhl se kupředu.

Prostor mezi světy a časy

Delfínice Ráchel vyskočila nad hladinu a dopadla s mohutným šplouchnutím před Erika Danea a Amélii Earhartovou. Prostor mezi světy bylo označení, které Earhartová vymyslela pro toto zvláštní místo – přestupní stanici portálů mezi paralelními časovými osami jednotlivých Zemí, která se skládala z kruhu černé pevniny obklopující moře, nad nímž se nyní vznášeli, a uzavřené v obrovské kruhové jeskyni.

„Pojďme,“ řekl Dane. Nečekal na odpověď a vydal se ve Valkýřině obleku tři metry nad vodou za Rachelinou hřbetní ploutví. Delfínice se na chvilku zastavila a ohlédla se, aby se přesvědčila, že ji následují, a pak ihned pokračovala v cestě. Oba na sobě měli tvrdé bílé obleky, které ukradli vyslancům Stínu.

Dane už viděl jejich cíl: úzký portál s červenými pruhy, který neustále poblikával mezi temně černou a šedou barvou.

„To není zrovna stabilní portál,“ poznamenala Earhartová.

Dane neodpověděl. Pohnul se kupředu, dospěl k portálu a zmizel. Earhartová ho následovala.

Little Big Horn

„Andělé,“ zašeptal Custer. „Přicházejí mě zachránit.“ Pustil pistoli, z níž stejně nemohl vypálit, a obě ruce vztáhl k bílým postavám, jež se právě vynořily těsně před ním. Kolem umírajícího plukovníka dohasínaly životy posledních příslušníků Sedmé kavalerie.

. . .

Dane viděl všude kolem sebe probíhající masakr. Přes zbytky Custerových mužů se právě přehnala vlna indiánských bojovníků. Všichni ale ustoupili před podivným zjevením, které se jim naskytlo. Dane a Earhartová se ve Valkýřiných oblecích vznášeli ve vzduchu kousek od Custerova zářící lebky na klíně.

Dane se pomalu otočil a spatřil, jak se k nim blíží přibližně deset lidí, z nichž každý měl v rukách křišťálovou lebku. Pozvedl na uvítanou paže a roztáhl kovovou síť, kterou si přinesl z koule Stínu.

V uších mu doznívaly poslední výkřiky umírajících vojáků. Nechtěl věřit, že tak otupěl vůči smrti. Chtěl si myslet, že tato bitva by nevyhnutelně proběhla tak jako tak a že on se jen snaží o to, aby ze zbytečných jatek vzešlo něco dobrého.

Přistoupil k němu Sedící býk a vložil zářící lebku do sítě. Následovala Žena cesty bizoního telete. Kráčí sám. Splašený kůň. Gall. Dva měsíce. A poté Mitch Bouyer se dvěma lebkami.

Osm. „Eriku.“

Dane málem zapomněl, že je tu s ním Earhartová. Otočil se k ní.

George Armstrong Custer na něj hleděl. Ve tváři byl bílý jako stěna a utrpěl několik vážných zranění.

„Devátá,“ řekla Earhartová. Custer zbýval jako poslední živý ze své jednotky. Na klíně mu spočívala devátá lebka.

Dane vnímal plukovníkův šok a zmatek. „Vezměte ji,“ pokynul své společnosti.

Earhartová sáhla paží s drápy Custerovi do klína a zvedla lebku. Dane chtěl lidem shromážděným okolo něco sdělit, ale věděl, že portál možná nevydrží dlouho. Obrátil se k němu, vstoupil do černoty a zmizel.

Earhartová za ním zaváhala. V mysli jí vířily protichůdné pocity a myšlenky. Viděla rysy Bouyerovy tváře. Její syn, a přece ne tak docela. Stál na svahu pokrytém mrtvolami. Poloviční běloch, poloviční indián. Co se s ním stane, uvažovala. Ani netušil, kdo je ona.

Portál zablikal a Earhartová do něj spěšně vstoupila.

. . .

Dane i s lebkami zamířil rovnou do spodní místnosti koule.

Earhartová zaujala místo u ovládacích prvků. Nemuseli se domlouvat na tom, co udělají dál.

Dane zůstal v obleku Valkýry, vytáhl ze sítě devět lebek a rozmístil je do výklenků, jež byly ve stejné úrovni s mapou portálů. Jakmile byl hotový, přesunul se do středu místnosti a vystoupil z obleku. Z lebek sálala mocná energie, daleko silnější, než jakou vnímal od posádky Nautilu z jiné časové osy, jejíž osud byl zpečetěn a která položila svoje životy, aby se dostali takhle daleko. Vsunul ruce mezi spojnice portálů a nechal se přitáhnout tím, který vedl k jeho časové ose.

Sevřel ruce kolem spojnice, jež mu z nějakého důvodu připadala povědomá. Poté si uvědomil, že se jí už jednou dotkl, když zavíral portál, kterým Stín odčerpával energii z jeho světa.

„Máme energii,“ oznámila Earhartová. „Vidím portál. Je dost velký. Víte jistě, že vede na vaši časovou osu?“

„Nejsem si jistý ničím,“ odpověděl Dane. „Ale ano, je to on.“

Koule dorazila k portálu, otřásla se a zhoupala se. Dane málem spadl ze stupínku, jak se stroj naklonil prudce doprava.

„Jejda!“ zvolala Earhartová. „Už je to dobré.“ Podlaha se vyrovnala. „Vysunuji panely a uvolňuji ozon.“

• • •

Foreman, Daneův nadřízený ze CIA, dostal na palubě FLIPU zprávy o tom, že se znovu objevila ona koule, jako první. Vojenské a výzkumné letouny z různých zemí, které se nacházely v doletové vzdálenosti, okamžitě odstartovaly a zamířily k ní.

„Co uděláme s tou radioaktivitou?“ zeptal se Dane.

„Míříme k severu,“ hlásila Earhartová. „Hlavně se starejte o přísun energie. Já se postarám o zbytek. Už jsme vypustili všechen ozon, který jsme nabrali. A udržujte otevřený ten portál.“

Na stanici McMurdo nedokázali přežívající vědci uvěřit datům, která jim ukazovaly jejich přístroje. Nešlo jen o nějaký dočasný výkyv, ale o úplné napravení poškození ozonové vrstvy, ke kterému došlo za posledních několik desetiletí. Pokus Stínu zničit tuto Zemi odčerpáním ozonu z atmosféry ztroskotal.

• • •

Z Moskvy bylo město duchů. Miliony obyvatel uprchly před nevyhnutelnou vlnou radioaktivity z Černobylu, kterou k nim unášely větry. Přední okraj mračna už se přelil předměstími a ohrožoval vlastní město. Několik obětavých vojáků tu zůstávalo na svých místech, aby obsluhovali řídicí středisko jaderných zbraní, radary protivzdušné obrany a další klíčová zařízení vybavená ochranou před jaderným, chemickým či biologickým útokem. Hodlali tu zůstat tak dlouho, dokud jim vydrží zásoby a dokud se udrží naživu. Radary protivzdušné obrany zaznamenaly obrovskou kouli blížící se od jihu. Velikost stroje byla tak ohromná, že velící generál vůbec netušil, co by měl udělat.

• • •

Earhartová se s koulí s rozloženými panely snesla, co nejnižší to šlo, aniž by narazili do nejvyšších staveb. „Jak jsme na tom s palivem?“

Dane se podíval na devět lebek. Pět už pohaslo a čtyři dosud zářily. „Zbývá necelých padesát procent.“

„Sakra.“ Earhartová věděla, jak řídit tento stroj. Nechtěla se o tom bavit s Danem, protože si nebyla jistá, kolik toho ví. Netušila, jestli do ní tyto znalosti nějakým způsobem vložili Ti Dřívější, nebo – což byla podstatně temnější možnost – jej už někdy v minulosti pilotovala, aniž by si to pamatovala.

Stiskla tlačítko úplně nalevo.

Panely zapraskaly energií a začaly k sobě přitahovat radiaci ze vzduchu. Koule se přesunovala po klikaté trajektorii nad Ruskem, čistila vzduch od radioaktivity a mířila směrem k Černobyli, který Stín zničil poté, co odčerpál z reaktorů veškerou energii.

„V nákladovém prostoru začíná být pořádné horko,“ hlásila Earhartová Daneovi.

„Už nezbývá moc energie,“ odpověděl Dane. „Kolik času ještě potřebujeme?“

„Myslím, že máme všechno,“ řekla Earhartová s pohledem na monitory kolem sebe. „Nebo aspoň většinu. Vyrážím k portálu a zatahuji panely, abychom mohli postupovat rychleji.“

Panely se počaly skládat a koule zrychlila.

V osmi lebkách už nezbývalo nic z energie, jež do nich byla za takovou cenu vložena. Zářila poslední. Dane ji hypnotizoval očima, jako kdyby z ní pouhou vůlí dokázal vyždímat více energie. Náhle si uvědomil, že přesně to by možná opravdu dokázal. Je přece jeden z vyvolených. Má tu možnost, je-li ochoten, podstoupit příslušnou oběť.

Zatím požadoval oběti po jiných.

„Eriku.“

Zvedl ruku z portálové mapy a natáhl ji k lince modré energie, která proudila z lebký do mapy.

„K čertu, Dane, už jsme skoro tam. Co to děláte?“

Vložil ruku do paprsku. Prudce zaklonil hlavu, jako kdyby ho střelili do čela. Od pádu ho uchránilo jen to, že se druhou rukou nadále držel portálu k Zemi v jeho časové ose.

Koule vstoupila do portálu se záchvěvem, který Danea strhl ke straně. Ruka mu vyklouzla z paprsku energie a on v bezvědomí pustil portálovou mapu a zhroutil se na podlahu.

„Dokázali jsme to,“ zněl uvnitř Valkýřina obleku hlas Earhartové. „Dane? Eriku, jste tam?“

Little Big Horn

Sedící býk

Stále se ozývala střelba z jihu, kde se Renovy a Benteenovy jednotky bránily na vrcholu útesu. Neměli přístup k vodě a Sedící býk věděl, že je jen záležitostí několikadenního obléhání, než budou vojáci nuceni k zoufalým činům.

Momentálně ho ale nezajímal. Rozhlédl se po bitevním poli posetém mrtvými modrokabátníky. Stálo tu mnoho lidí z jeho národa, kteří se shromáždili kolem něj a vzhlíželi k němu. Oba duchové právě zmizeli i se zářícími lebkami do černého oválu. Nic takového ještě nikdo neviděl a všichni věděli, že se právě stali svědky mocných kouzel.

Sedícímu býku poprvé v životě došla slova. Viděl Splašeného koně a toho podivného míšence, který jim donesl ty lebky, jak si spolu šeptají.

„Můj lide...,“ začal Sedící býk, ale pořád nemohl nalézt slova, která k němu obvykle přicházela tak snadno. Proto udělal místo Splašenému koni, jenž jinak nikdy nemluvil před větší skupinou lidí a nechal za sebe raději promlouvat činy, ale nyní kupodivu postoupil kupředu.

Splašený kůň se postavil vedle Sedícího býka a rozhlédl se po tisíci tvářích, které mu pohled oplácely. Válečníci, ženy, děti. Mnozí potřísněni krví bělochů. I on slyšel střelbu z jihu, kde jiní válečníci obléhali zbytek armádních sil. Vskutku se jednalo o velkolepé vítězství, ale – ano, už i Splašený kůň konečně připustil, že tu je ono ale – zničili jen polovinu Sedmé kavalerie. Ze severu se blížila další

kolona modrých kabátů, s ještě větším počtem mužů, než kolik měl Custer. A na východě se vzdouval celý oceán bělochů, připravený zaplavit zdejší kraj. Splašený kůň si poprvé v životě uvědomil nepříjemnou pravdu.

„O tom, co se dnes stalo,“ řekl Splašený kůň a jeho silný hlas se bez potíží nesl nad shromážděným davem, „o kouzlech, která jste viděli, nesmíte nikdy hovořit. Ani mezi sebou. A bylo by moudré, kdybyste o této bitvě vůbec nemluvili s bělochy. Oni totiž přijdou plni odhodlání pomstít Syna jitřní hvězdy a ostatní, kteří tu leží.“ Polkl, podíval se na svého „bratra“, který na něj upřeně hleděl, a pokračoval: „Musíme odejít. Rozdělit se a vydat se každý svou cestou. A uzavřít mír s bělochy, až nám ho nabídnou.“ Neozvaly se žádné nesouhlasné výkřiky. Kouzla, jichž se stali svědky, byla příliš mocná a plná zlých předzvěstí. „Budeme-li pokračovat v boji, všichni zahyneme. Vymřeme stejně jako velký bizon. Dříve jsme jich viděli na prériích ohromná stáda, která sahala až k obzoru a mījela naše tábory po celé dny. Nyní musíme dlouze a usilovně pátrat, abychom objevili alespoň malé stádečko. Budeme-li pokračovat v boji, dopadneme stejně.“

Mávl rukou k západu. „Jděte. Rozdělte se. Schovejte se před bělochy. A až vám nabídnou mír, přijměte jej. Není to dobrá věc. Nic takového já ani vy nechceme. Ale právě to se stane.“

Splašený kůň prošel kolem koně, o něhož se opírala Custerova mrtvola, a zastavil se před svým „bratrem“. „Odejdi v míru. Promluv si s bílými náčelníky. Pověz jim, že je po všem.“

Prostor mezi světy

Earhartová sestoupila do spodní místnosti koule, kterou osvětlovala jen matná záře portálové mapy. Spatřila, že Dane nehybně leží u podstavce. „Eriku?“

Dane pomalu otevřel oči.

„Jste v pořádku?“

Dane vstal a zašklebil se bolestí. „Musíme přenést boj na stranu Stínu.“

„Jak?“

„Nejdřív najdeme Ty Dřívější.“ Než mohla Earhartová položit tutéž otázku, pokračoval: „V portálu jsem něco cítil. Myslím, že se k nim dokážeme dostat.“

„A pak?“

„Zjistíme pravdu o této válce i o tom, kdo je Stín. A skončujeme s ní i s ním.“

3. kapitola

Země, současnost Brána Ďáblova moře

„Jak to uděláme?“ zeptal se Danea Foreman. Postarší agent CIA seděl v otočném křesle řídicí místnosti FLIPU, výzkumného plavidla dlouhého dvě stě metrů, které dokázalo ponořit hluboko pod hladinu svou rozšířenou příď obsahující muonovou sondu, s jejíž pomocí mohli sledovat aktivitu bran. Loď se momentálně pohupovala na vlnách tři kilometry od Brány Ďáblova moře, z níž se Dane právě vynořil i s obrovskou koulí Stínu, která se houpala ve vodě těsně vedle FLIPU. Brána Ďáblova moře byla trojúhelníkovou oblastí nedaleko japonských břehů, kde podobně jako v Bermudském trojúhelníku po staletí docházelo k nevysvětlitelným zmizením plavidel a později i letadel. Nyní už bylo známo, že za tato zmizení je odpovědný Stín. Dane zrovna Foremanovi zopakoval to, co už řekl i Earhartové, o ukončení války a porážce Stínu.

Foreman pracoval pro CIA více než padesát let, od samotného založení této organizace. Měl snědou, vrásčitou kůži a ostře řezaný nos připomínající orlí zobák. Vlasy měl čistě bílé, což Dane zčásti připisoval jeho zkušenostem s bránami. Foremanův zájem o brány – či spíše posedlost – začal už během druhé světové války, kdy v nedaleké Bráně Ďáblova moře zmizel letoun s jeho bratrem. Foreman poté roku 1946 na radaru sledoval zmizení Letky 19 v Bermudském trojúhelníku – jednalo se jen o jedno zmizení z mnoha, k nimž v této oblasti došlo.

Dane seděl naproti Foremanovi, mezi Amélií Earhartovou a Ahanou, japonskou vědkyní, která řídila muonové sledování bran z FLIPU. Daneovi se opět podařilo odvrátit bezprostředně hrozící katastrofu, ale bylo mu jasné, že útoky neustanou, dokud bude

existovat Stín, neznámá zlá síla, která odnepaměti uskutečňovala nájezdy prostřednictvím bran. Dane se poprvé se Stínem setkal v kambodžském Angkor Kol Keru během mise, na kterou ho vyslal Foreman za vietnamské války. Dane sloužil ve Speciálních silách a Foreman dal jeho oddílu pokyn, aby vyzvedli černou skříňku špionážního letadla U-2, jež agent CIA vyslal do brány sbírat data ve snaze odhalit podstatu bran.

Totožnost Stínu zůstávala zahalena tajemstvím, ačkoliv už bylo známo, že využívá jako palivo lidských myslí a uvnitř Valkýřiných obleků byla zohavená lidská těla. Daneovi od tohoto objevu neustále vrtalo hlavou, jestli za Stínem nestojí skupina lidí z jiné časové osy, která ničí a rabuje ostatní Země. Už navštívil několik různých časových os, v nichž Stín svým hladem po energii, vzduchu, tělech a vodě přivedl lidskou civilizaci k naprosté zkáze.

„Myslím, že s mapou uvnitř té koule dokážu najít portál vedoucí na svět Stínu,“ řekl Dane.

„A dál?“ naléhal Foreman.

Dane se opřel. Nedávné události ho vyčerpaly. „Máme kouli. Můžeme tím portálem bezpečně projít.“

„Jenže nemáte palivo,“ poznamenala Earhartová.

Dane nijak netoužil po tom, aby opět využil k pohonu stroje lidi, podobně jako to učinil s posádkou ponorky Nautilus z další umírající časové osy. Devět křišťálových lebek leželo vedle sebe na skříňce v řídicí místnosti jako děsiví svědkové tohoto setkání. Ani jedna z nich nezářila – vysáli z nich veškerou energii. Dane na ně kývl. „Máme křišťálové lebky. Jsou sice bez energie, ale třeba se nám je podaří znovu nabít, jako když jsme si je vzali po bitvě u Little Big Hornu.“

„Takže potřebujeme další masakr?“ zeptala se Earhartová.

Dane z jejího tónu nic nevyčetl – ani nesouhlas, ani odevzdanost. Válka se Stínem si vyžádala už příliš mnoho mrtvých.

„V dějinách proběhla spousta masakrů,“ odpověděl Dane. „Little Big Horn byl jen jeden z nich. Navíc ani nutně nepotřebujeme přímo masakr, ale jakoukoliv zuřivou bitvu, kde mozky zúčastněných lidí produkují za krajně vypjatých okolností dostatek energie.“

„Ty lebky se vyčerpaly docela rychle, když jsme se vrátili,“ podotkla Earhartová.

„Třeba nebyly nabity na plnou kapacitu,“ odvětil Dane.

„I když budete mít palivo,“ ozval se Foreman, „co uděláte, až se dostanete na svět Stínu?“

O tom Dane přemýšlel od svého návratu z Brány Ďáblova moře na palubu FLIPU. Vzhledem ke schopnosti Stínu manipulovat s energií na daleko vyšší úrovni, než to dokáží vědci na Daneově časové ose, pochyboval, že by sebesilnější zbraň včetně jaderné, již si mohl vzít s sebou, stačila k porážce Stínu. Jakýkoliv zdroj energie, který by měl u sebe, by si možná Stín dokázal přivlastnit a využít.

„To jsme se dostali až moc dopředu,“ namítla Earhartová.

„Co tedy víme?“ zeptal se Dane, vděčný za to, že se nemusí soustředit na problém, jenž neměl okamžité řešení.

Earhartová pozvedla prst. „Víme, že ve Valkýřiných oblecích jsou lidé, že ano?“ Nečekala na odpověď. „Zmrzačení a poranění lidé, ale přece jen lidé. I když si to nechceme nikdo připustit, podle všeho musíme počítat s tím, že Stín jsou lidé ze Země na jiné časové ose, která ničí ostatní, aby sama mohla přežít. S největší pravděpodobností půjde o časovou osu z budoucnosti, a to i z vaší budoucnosti, nejen z naší.“

Ahana vstoupila do debaty: „Nemusí jít nutně o Zemi v budoucnosti. Možná se jedná o časovou osu, která se prostě vyvíjela rychleji než naše.“

Dane si přešel dlaní po čele. Nechtěl slyšet to, co Earhartová říkala, ale věděl a cítil, že má pravdu. Všechno mu připadalo přijatelnější, když považoval Stín za jakousi mimozemskou sílu rozhodnutou zničit Zemi. Jenže jsme se setkali s nepřítelem a jsme to my sami, pomyslel si.

„Dozvěděla jsem se, co se odehrálo po mém únosu při obletu světa roku 1937,“ pokračovala Earhartová. „Druhá světová válka. Slyšela jsem, co Němci prováděli v koncentračních táborech a Japonci na dobytých územích. I to, co jsme udělali my, Američané, ve jménu rychlého ukončení války v Hirošimě a Nagasaki. Myslím, že nesmíme podceňovat ochotu lidí páchat na sobě navzájem nelidská zvěrstva. Vůbec nepochybuji o tom, že by lidé z pokročilejší časové osy – a víme dobře, že portály nespojují jen různé Země, ale také různá období – ani v nejmenším neváhali likvidovat ostatní

Země; aby zachránili sami sebe. My žijeme na jedné planetě a zabíjíme jeden druhého. Ničit jiné planety by bylo ještě snadnější.

Berou si základní suroviny. Energii. Vzduch. Vodu. A lidi. Myslím, že využívají osoby z ostatních časových os jako zdroj náhradních dílů.“ Earhartová se podívala na Danea. „Víme, co provádějí v Prostoru mezi světy v té jeskyni Valkýr. Vyjímají lidem z těla srdce, plíce, kůži – co se jim zamane. Podle toho, co jsme viděli v oblecích Valkýr, jsou lidé Stínu nějak poškození a snaží se všemožně získat to, co potřebují. Z toho všeho plyne, že jednají zcela bezohledně,“ shrnula Earhartová a zvedla druhý prst. „Daleko víc mě ovšem zajímá skupina, o které zatím nemluvíme.“

„Ti Dřívější,“ řekl Dane.

Earhartová přikývla. „Ano. Pokoušejí se nám pomoci a my rozhodně právě teď pomoc potřebujeme. Kdo jsou? A proč nemohou udělat víc?“ Opět nečekala na odpověď. „Myslím, že než vytáhneme do boje proti Stínu, musíme najít Ty Dřívější a zjistit přesně, proti čemu stojíme. Také, a to je čistě můj dojem, možná existuje nějaký větší plán, jehož jsme součástí. Koneckonců, ohrožených časových os je víc než jen naše. Bylo by dobré vědět, jakou úlohu máme sehrát, a poznat alespoň hrubé obrysy toho plánu.“

Dane si poklepal na spánek. „Ti Dřívější vysílají vzkazy, které slyším a vidím. Jenže nemám žádnou vládu nad tím, kdy se objeví nějaké vidění nebo kdy se ozve hlas. A netuším, kam bychom se teď měli vydat, jestli existuje nějaký větší plán, o kterém jste se zmínila, a pokud ano, jaký je. Vím jen tolik, že s pomocí mapy zřejmě dokážu najít portál vedoucí na svět Stínu.“

„Dost pochybuji,“ ozval se Foreman, „že brána v časové ose Stínu nebude nijak strážena.“

Dane neodpověděl. Věděl, že Foreman má pravdu.

Earhartová se obrátila k Daneovi. „Domníváte se, že Ti Dřívější mají plán nebo že jen hasí bezprostřední požáry jako my?“

Dane se nad tím nemusel nijak zamýšlet. Odpověď k němu přišla sama, a to tak jasně, až ho překvapilo, že na ni nepřišel už dřív. „Jsme součástí něčeho většího. Jsou tu další, jak jsme právě viděli na příkladu bitvy u Little Big Hornu, kteří mají také přiděleny své role.“

Promluvila Ahana: „Vycházel jste z toho, že za vašimi viděními a hlasy, které slyšíte – podobně jako další, viz třeba Robert Frost – stojí nějaká mystická síla. Mám ale pocit, že bychom se na to měli podívat z hlediska vědy. Jsou-li ta vidění skutečná, pak bychom měli být schopni udělat něco podobného, jako když s pomocí této lodi sledujeme aktivitu Stínu.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Dane.

„To, co se odehrává ve vaší hlavě, když dostáváte vzkaz od Těch Dřívějších, je přece skutečné, vidíte?“ obrátila se k němu Ahana.

Dane přikývl. O realitě vidění a hlasů už se nedalo pochybovat.

„Pak by měl jít vystopovat zdroj těchto vzkazů,“ řekla Ahana. „Stejně jako v případě muonů vyzařovaných z bran a energetických toků Stínu.“

„Máte nějaký nápad, jak by to šlo provést?“ otázal se Dane.

„Trvalo nám roky, než jsme našli správnou frekvenci muonového vysílání Stínu, které vychází z bran,“ připomněla mu Ahana. „Přitom jsme se leccos naučili. Předpokládám, že Ti Dřívější vysílají na podobné frekvenci a podobným způsobem.“

„Proč jste tedy dosud jejich vysílání nezaregistrovali?“ podivil se Dane.

„Protože jsme ho nehledali,“ odvětila Ahana. „Soustředili jsme se na hrozbu představovanou Stínem a bránami, takže jsme se nikdy nesnažili hledat Ty Dřívější.“

„Zkuste to,“ přikázal jí Foreman.

Dane zvedl ruku. „Počkejte. Na muonovou frekvenci se nám... vám,“ opravil se s pohledem upřeným na Ahanu, „podařilo napojit tak, že jste se zaměřili na brány využívané Stínem. Nešlo by zjistit, jak vysílají Ti Dřívější, kdybyste našli bránu, kterou procházejí jejich vzkazy?“

„To rozhodně,“ přitakala Ahana.

Dane vstal. „Myslím, že se mi ten portál podaří najít.“

„Podle mapy v kouli?“ zeptala se Earhartová a rovněž si stoupla.

Dane místo odpovědi zamířil ke dveřím a pokračoval po palubě k motorovému člunu, který ho mohl dopravit k opodál se vznášející kouli. Cestou si ani jeden nevšiml štíhlého šedého těla plovoucího s lehkostí po levoboku, ani tmavého oka, jež se otáčelo jejich směrem.

New York City

Ostrov Manhattan byl součástí masivní žulové desky, která zahrnovala oblasti nedalekého Connecticutu a New Jersey. Svrchní stranu časem omlela voda, zejména v místě koryta řeky Hudson, ale jinak byla deska silná mnoho kilometrů a uchovávala si značnou stabilitu.

Hluboko pod jižním cípem Manhattanu se nicméně nacházela podivná anomálie. Přibližně deset kilometrů pod povrchem, těsně pod žulovým masivem, byla velká jeskyně o průměru pěti kilometrů, s dokonale hladkými stěnami a s mnoha dlouhými podpěrami z černého kovu, které nesly váhu žulového stropu.

Přesně uprostřed stála vrtná věž, pod kterou začínala zhruba padesátimetrová díra. Zdálo se, že tu kdosi přerušil začatou práci a už nikdy se k ní nevrátil.

Ve stěně podzemní prostory byl jediný otvor: dokonale rovný tunel o stometrovém průměru, který vedl přímo na východ. Kdyby si do něj člověk posvítil, nespátřil by jeho konec, protože chodba pokračovala více než patnáct set kilometrů do středu Atlantského oceánu, kde končila obrovskými kovovými vraty. Za nimi se rozkládala další rozlehlá místnost, kterou však zaplňovala suť a trosky a dávno ji zatopil oceán.

Tento tunel a jeskyně představovaly na naší časové ose veškeré pozůstatky civilizace Atlantidy, pokud nepočítáme mýty, jež se předávaly z generace na generaci po dlouhé věky. A těch pár lidí, kteří přežili její záhubu způsobenou Stínem.

4. kapitola

Země, časová osa VIII Antietam, Maryland, 16. září 1862

„Na těchto kopcích si zřídíme stanoviště,“ oznámil generál Robert E. Lee třem svým generálům při pohledu na maiylandskou krajinu ve slábnoucím světle. Po jeho boku stáli velitelé tří sborů severovirginské armády: generálové Longstreet, Jackson a A. P. Hill.

Leeova impozantní postava vzbuzovala úctu všude, kde se objevil. Jeho otcem byl Lighthorse Hany Lee, který se proslavil v revoluční válce, a armáda představovala cíl Leeových snah už od dětství stráveného ve Virginii. Chodil na poměrně novou vojenskou akademii ve West Pointu a absolvoval ji v roce 1829 jako druhý v ročníku. Bojoval a byl zraněn ve válce s Mexikem. Nakonec se vrátil na West Point jako vrchní velitel, a nesl tedy odpovědnost za výcvik mnoha mužů, z nichž se posléze stali velitelé armád na obou stranách konfliktu během občanské války.

Na začátku války velel texaským jednotkám. Prezident Lincoln mu na radu svých generálů nabídl místo velitele sil Unie, ale Lee odmítl. Tři dny po odtržení Virginie vystoupil z vojska Unie a stal se vojenským poradcem prezidenta Konfederace Jeffersona Davise, než přijal post nejvyššího velitele severovirginské armády.

Velel armádě již dva roky a kolem jeho úspěchů vyrostla řada mýtů. Měl zvláštní schopnost předvídat činy protivníků a využít jejich slabin. Zůstával věrný taktice, kterou se naučil a později i sám vyučoval na West Pointu – především šlo o využití co nejkratších tras komunikace, při němž se protivníkovi nastavuje vypouklé čelo fronty, takže zásoby, vzkazy a posily překonávají podstatně menší vzdálenost než na straně nepřítele. Jeho nejoblíbenější taktikou však bylo hloubení zákopů. Dosud se bitvy považovaly jednoduše za

umění manévrovat jednotkami proti nepříteli, načež se obě armády postavily proti sobě a střídaly, dokud se jedna strana nevzdala.

Lee věřil, že menší jednotka mužů – a jako velitel vojáků Konfederace musel takřka pokaždé čelit přesile – může odolávat silnějšímu nepříteli, využije-li krytí zákopů. Toto přesvědčení pak uplatňoval také v praxi. Souběžně s tím vysílal jinou skupinu svých mužů, aby protivníka obešla a zaútočila na něj z boku nebo z týla. Jednalo se o radikálně nový vojenský koncept, který došel plného uznání až v krvavých bojích první světové války.

Nyní vnikl se svou armádou na území Severu. Stonewall Jackson dovedl jižanské síly do Marylandu a časně odpoledne dorazil k nedalekému městu Sharpsburgu. Po dobytí Harpers Feny měl Lee pocit, že je dostatečně silný, aby odolal útoku unijních jednotek, zejména v tomto příznivém terénu. Rozestavil svoje muže do obranné linie podél nízkého hřebenu táhnoucího se od Potomaku po jeho levici k Antietamskému potoku napravo. Čelo jako vždy zahýbalo dozadu k oběma křídly, což usnadňovalo jeho vnitřní spojení a nutilo protivníka, aby bojoval s vydutou přední linií.

Děla rozmístil na Nicodemus Heights, vyvýšený terén před Dunkard Churchem, na hřeben východně od Sharpsburgu a na kopce nad mostem Lower Bridge. Prostor mezi těmito opěrnými body včetně úvozové cesty o délce něco přes půl kilometru, s opotřebovanými ploty po obou stranách, obsadil pěchotou. Lower Bridge přes Antietamský potok střežilo na jednom křídle několik georgijských ostrostřelců. Tato pozornost detailům a pečlivé rozmístění vojska patřily k charakteristickým rysům jeho velení, jež mu zaručily dva roky nepřetržitých vítězství. Válka se však přesto vlekla dál.

Zvědové Leea informovali, že na druhém břehu potoka disponuje unijní velitel, generál George McClellan, přibližně šedesáti tisíci muži připravenými k útoku – jednalo se téměř o dvojnásobnou přesilu. Velitel Konfederace si přesto věřil. V bitvě se Seveřany ještě neprohrál a zdejší terén mu nahrával do karet. Ve West Pointu ho učili, že útočník by měl v místě zteče disponovat přesilou tři ku jedné a Lee pochyboval, že se Georgeovi podaří soustředit svoje rozlehlé

vojsko k tak silnému náporu. McClellan byl kadetem ve West Pointu, když Lee na akademii sloužil jako velitel.

Šlo o první Leeovu invazi na území Unie. Vydal se na Sever z několika důvodů. Zaprvé chtěl, aby si ho všimly evropské mocnosti, které se zatím ve válce probíhající na severoamerickém kontinentu držely stranou. Británie a Francie představovaly potenciální spojence a Lee měl pocit, že ukázka vojenské moci Konfederace by mohla jednu či druhou zemi přesvědčit, aby se přidaly na jeho stranu, a tím snad přimět Sever k sepsání mírové dohody. Lee byl jediným kadetem, který absolvoval vojenskou akademii bez přestupku, a dobře si uvědomoval, že čím déle válka potrvá, tím budou naděje Jihu na vítězství menší.

Na Sever vyrazil i proto, aby přesunul konflikt z milované Virginie, kde dosud probíhala většina bojů. Druhá bitva u Bull Runu právě skončila další drtivou porážkou unijních sil a Lee cítil, že je načase, aby se přesunul k severu. Začínal být přesvědčen, že Sever je schopen vysílat na Jih jednu armádu za druhou a snášet porážky bez nějakého většího dopadu. Když se večer odebíral do svého stanu, považoval svoje pozice za vynikající a byl spokojený, že bitva následující den proběhne na severní půdě. Ačkoliv se účastnil tolika bojů, neměl sebemenší tušení, co se tu zítra odehraje.

Skutečnost, že bojuje proti zemi, na jejíž obranu jako kadet ve West Pointu přísahal, Leeovi čas od času působila jistou starost, ale takové myšlenky se snažil v mysli potlačovat. Hlavním tématem války podle něho nebylo otroctví, ale svoboda. Svoboda států ve vztahu k silné centrální moci. Stejný typ svobody, za niž se bil jeho otec ve válce s Anglií. Virginie pro něj vždy měla přednost před Spojenými státy.

Byl realista a dobře věděl, že délka konfliktu nahrává Severu, který byl ve srovnání se zemědělským Jihem větší, lidnatější a industrializovanější. Potřeboval vítězství, krvavé vítězství, aby donutil Sever truchlit a vzbudil zájem evropských mocností. A takové vítězství plánoval na zítřek.

Bitva začala za vlhkého, kalného úsvitu, když unijní pěchota na skalách za Antietamským potokem zahájila vražednou palbu na linie generála Jacksona. McClellan vyslal svoje muže v pokusu zatlačit Leeovo levé křídlo ke kukuřičnému poli severně od města. Konfederační jednotky ukryté mezi rostlinami kukuřice povstaly a zasypaly útočící muže natolik silnou střelbou, že je přiměly k ústupu. Seveřané zareagovali stažením pěchoty a nahradili ji dělostřelectvem, jež na kukuřičné pole spustilo brutální palbu, v které padla všechna stébla kukuřice jako podťatá masivní kosou. Těla konfederačních vojáků roztrhala děla na kusy a jejich krev se vsákla do země.

Vzápětí znovu zaútočily pěší síly Unie a vyhnaly Jižany z pole, jen aby je Jacksonovy posily znovu zatlačily zpátky. Unijní armáda odpověděla dalším útokem, obě linie stály méně než dvě stě metrů od sebe na poli zaplaveném krví a posetém zmrzačenými těly a více než půl hodiny na sebe pálily. Všichni muži opakovaně nabíjeli a stříleli, takže obě válčící strany zakryla mračna ze střelného prachu, jež se držela nízko nad zemí. Po celý den zuřila bitva o tento kus pole, obě strany se střídaly v náporech s frekvencí patnácti minut a žeň mrtvých těl rostla a rostla. Půda se vzhledem k množství prolité krve a tělních tekutin proměnila v ošklivé bahno.

McClellan si uvědomil, že na kukuřičném poli došlo ke krvavému patu, a ve snaze zatlačit Leeovo křídlo vyslal jednu divizi do Západního lesa, ovšem Konfederace na oplátku zaútočila na jeho bok, kde jižanští vojáci masakrovali McClellanovy muže palbou z bezprostřední blízkosti a za necelých patnáct minut zabili či zranili více než polovinu z dvou tisíc mužů divize. To už nebyla válka, ale jatka.

Pokus o podpoření útoku na křídlo selhal, když se unijní síly spleťly a ve skutečnosti narazily na čelo Konfederace. Jak Lee předvídal, McClellan měl problémy s koordinací pohybů masivní armády. Rebelové byli ukryti v osm set metrů dlouhé cestě vyhloubené těžkými vozy, jež po ní k nedalekému mlýnu vozily obilí.

Během tří hodin unijní síly celkem čtyřikrát zaútočily přes otevřené prostranství na níže položenou cestu, a čtyřikrát byly odrazeny. V jednu hodinu odpoledne leželo v blízkosti cesty, která si vysloužila označení Krvavá stezka, více než pět tisíc šest set mrtvých nebo umírajících mužů.

Konečně se dvěma newyorským regimentům podařilo proniknout jižanskými řadami a zahájit palbu podél cesty, čímž změnilo obrannou pozici ve smrtící past a donutily rebely k bezhlavému ústupu. Střed Leeovy linie se otevřel drtivému úderu a nad Jihem se vznášela hrozba porážky.

Bohužel pro Seveřany a ty, kteří zahynou v následujících třech letech, se McClellan rozhodl, že nevyšle do útoku zálohy. K zaváhání ho snad přiměly masakry v kukuřičném poli a u Krvavé stezky. Toto rozhodnutí však protáhlo bitvu, která se generálům mezitím vymkla z rukou. Velitelé měli jen matné tušení, co se děje na polích a v lesích Marylandu.

Na jižním konci bitevního pole se unijní generál Burnside pokoušel už od rána přejít čtyři metry široký most. Georgijští ostrostřelci na skalní výspě nad mostem však jeho muže vždy nemilosrdně odrazili. Skutečnost, že se potok dá přebrodit i mimo most, Burnsidea zřejmě vůbec nenapadla, a tak se na kamenný oblouk vrhala jedna vlna severních vojáků za druhou, až se jim časně odpoledne konečně podařilo obsadit jeden konec mostu. Nemohli ovšem pokračovat dál a nemohli ani ustoupit, protože by jim hrozila stejně nelítostná střelba jako ta, jíž čelili cestou na své stanoviště.

Vzhledem k otevřenému čelu se zdálo, že generálu Leeovi hrozí bezprostřední nebezpečí porážky, ještě podtržené tím, že se k Sharpsburgu, jehož ulice byly plné ustupujících konfедераčních jednotek, blížily vojenské síly Unie.

V tom okamžiku, jak se ve válkách často stává, však zasáhla štěstěna. Divize generála A. P. Hilla, která zůstala u Harpers Ferry, aby zde naložila válečnou kořist, dospěla po úžasném pochodu, kdy za osm hodin překonala dvacet šest kilometrů, na bitevní pole a neočekávaně zahájila útok na levé křídlo Unie. Nenadálý nápor zastihl generály nepřipravené a přinutil je stáhnout se zpátky od mostu, který předtím za cenu tak obrovských ztrát dobyli.

Ke konci dne byly obě strany vyčerpané a zdecimované daleko víc, než kdo z účastníků konfliktu pamatoval. Bitva skončila bez vítěze.

Jednalo se o nejkrvavější jednodenní bitvu občanské války. Unijní jednotky ztratily přibližně 12 400 mužů a jednotky Konfederace kolem 10 700. Každý čtvrtý muž, který se toho dne zúčastnil boje, padl. Takové úrovně ztrát nedosáhl dokonce ani Napoleon a další evropští generálové.

Slunce zapadalo po nejkrvavějším dnu v amerických dějinách. Tento rekord vydrží dlouho do budoucnosti a nepřekonají ho dokonce ani oběti z 6. června 1944 při vylodění v Normandii. V této časové linii překoná dosažená čísla – dvacet tři tisíc mrtvých za jediný den – až konečný útok Stínu o dvě století později, kdy život na planetě skončí a nebude tu nikdo, kdo by spočítal miliardy mrtvých.

Následujícího rána se Lee začal stahovat zpátky do Virginie a McClellan se svou vyčerpanou a zmasakrovanou armádou ustupujícího protivníka nepronásledoval. Řada vozů Leeova vojska, odvázejících zraněné, měřila na délku více než dvacet kilometrů.

• • •

Nešlo o vítězství, to Abraham Lincoln dobře věděl. Seděl za svým stolem v Oválné pracovně a pročetl stručná hlášení ze Sharpsburgu. Od okamžiku, kdy Rebelové roku 1861 vypálili první ránu na Fort Sumter v Charlesterském přístavu, ještě Sever nevyhrál žádnou velkou bitvu. Několik menších šarvátek a potyček jistě, ale všechny hlavní boje skončily porážkou Unie.

Za oceánem vyčkávali Evropané jako supi, hleděli přes Atlantik a čekali na příležitost, aby mohli vstoupit do konfliktu. Hráli o svoje ekonomické zájmy, o bavlnu a o příležitost zvýšit vliv na americkém kontinentu. Lincoln si nic nenalhával. Bylo mu jasné, že musí změnit hřiště a přenést konflikt na vyšší morální úroveň, aby udržel Evropany na uzdě.

Počet mrtvých a raněných, uváděných v chladných číslech telegramů, ho doslova omráčil. Podle svých zkušeností navíc tušil, že skutečná čísla budou ještě vyšší. Přesná pravda vyjde najevo až za několik týdnů, ale v novinách už psali o dosud nejkrvavějším dnu války.

Na druhou stranu nešlo ani o porážku. Lee ustupoval. A Sever si popravdě mohl dovolit vyšší oběti než Jih.

Lincoln odložil telegramy a opřel se. Natáhl dlouhé nohy v obnošených botách, které se objevily až na opačné straně stolu. Zaslechl, jak se nalevo od něj otevřely dveře, a ohlédl se. Vstal, jakmile rozeznal drobnou postavu své ženy. Mary měřila jen těsně přes sto padesát centimetrů, měla jasně modré oči a světle hnědé vlasy, v nichž se objevovaly první pramínky šedin. Poznali se, když jí bylo dvacet jedna let a žila se svou sestrou ve Springfieldu. Byla krásná, ale Lincolnu při první schůzce okouzila především její bystrá mysl.

Pocházela z vyšší společnosti, zatímco on, jak rád říkával přátelům, když jim vyprávěl o svých námluvách, byl chudák a nicka. Dvoření trvalo tři roky. O některých aspektech Lincoln nikdy nehovořil. Poprvé za ním přišla s tím, že slyší hlasy. Tenkrát v hrůze zrušil zasnoubení, jen aby ho k ní opět přitáhla síla větší než jeho strach. Svým způsobem se k sobě dokonale hodili, neboť ona neotřesitelně věřila jeho schopnostem a jeho mírná povaha mu umožňovala tolerovat to, co ostatní zdvořile označovali za její popudlivost.

První roky manželství nebyly jednoduché, protože Lincolnova chudoba snížila společenské postavení jeho manželky. Válka jim ještě přitížila, protože Mary Jižané označovali za zrádkyni vzhledem k tomu, že její rodina pocházela z Kentucky. Unijní noviny ji zase obviňovaly z pokusů učinit z Bílého domu sídlo, jež by bylo podle jejích představ přijatelné pro vůdce velké země.

„Mary.“ Lincoln vykročil přes místnost. „Jsi v pořádku?“ Objal ji svými dlouhými pažemi a odvedl ji k pohovce.

„Slyším je,“ zašeptala Mary Toddová Lincolnova. „Slyším je.“

Lincoln jí položil ruku na zátylek a začal jí pomalu masírovat ztuhlý krk. „Hlasy?“

„Ano.“

Lincoln zavřel oči a napočítal do deseti, než znovu promluvil. Tento zvyk si osvojil v jejich vztahu už záhy a udržel si jej dosud. „A co ti říkají?“

Mary na něj upřela své jasně modré oči. Právě těchto očí si všiml před mnoha lety v Illinois, když ji upozoroval v místnosti plné lidí.

Byly tím magnetem, který ho k ní táhl a udržel ho celou dobu po jejím boku. Poslední rok nebyl snadný, zejména kvůli smrti jejich syna Willieho. Mary vždy slyšela hlasy, ale zvláštní bylo, že se Lincoln mezi nimi naučil rozlišovat, protože některé z nich hovořily o budoucnosti velice jednoznačným a přesným způsobem. Věděl, že některé pocházejí z té části mozku, za niž Mary nenese žádnou odpovědnost. Hned při prvním rozhovoru mu řekla, že je předurčen k velkým úkolům. Pak jí hlasy sdělily, že Lincoln bude prezidentem, a to v době, kdy ještě ani neuvažoval o nějaké kandidatuře a snažil se vydělávat na živobytí jako právník ve Springfieldu. Splnění tak odvážné a na první pohled absurdní předpovědi ho přimělo k jejím věštбám přistupovat daleko vážněji.

„Měl bys podepsat to prohlášení,“ odpověděla Mary. „Právě to mi říkají.“

Lincoln se zamračil. Na jaře sepsal předběžné prohlášení, ale zatím je držel v tajnosti – pověděl o něm jen Mary. V červenci je konečně přečetl ministru války Sewardovi a tajemníku Wellsovi. Oba text dokumentu ohromil natolik, že ze sebe téměř minutu nedokázali vypravit ani hlásku. Seward poté začal něco namítat, zatímco Wells byl nadále tak zmatený, že nic neříkal.

Otroctví je delikátní oblast, v níž je třeba jednat s krajní opatrností. V prvních dnech války přeběhla řada otroků na stranu Unie. Podle tehdy platného Zákona o uprchlých otrocích měli být i přes probíhající válečný konflikt vráceni původním majitelům. Lincolnovi se však podařilo dosáhnout neplatnosti zmíněného zákona, a tím se nutnosti vracet přeběhlíky vyhnul. Poté ve federální vládě prosadil zákon na odškodnění vlastníků, kteří osvobodili svoje otroky – díky tomu byli v dubnu tohoto roku již všichni otroci v D. C. volní.

Poté uspěl v Kongresu, který přiměl odsouhlasit zákon zakazující otroctví na území Spojených států, jenž zcela protirečil slavnému rozhodnutí Nejvyššího soudu v případě Dreda Scotta. Přes to všechno se však v Unii nadále otázka otroctví různě obcházela, a proto si Lincoln jednoho dne sedl, aby sepsal svoje prohlášení.

Zvláštní věcí na něm bylo, že text osvobozoval otroky jen v konkrétně jmenovaných státech – a všechny byly součástí Konfederace.

Pohraniční státy, které si Unie chtěla udržet na své straně, jím nebyly ovlivněny.

„Je to nebezpečná věc, Mary,“ poznamenal Lincoln.

„Všechno je nebezpečné. Teď je ale vhodný čas. Nazvi tuto bitvu vítězstvím...,“ pozvedla ruku, aby umlčela jeho námitku. „Lee se stahuje, ne? Zahynula spousta mužů. Viděla jsem noviny. A oba víme, že pravda bude ještě mnohem horší než to, co reportéři načmárali ve svých prvních reportážích. Nedopusť, aby všichni zemřeli zbytečně. Podepiš to prohlášení.“ Položila mu dlaň na paži. „Taky to udrží Evropany mimo náš konflikt. Celá válka se povznese na úplně novou úroveň. Půjde v ní o morálku, kdy se nikdo nebude moct postavit na stranu Jižanů. Každý, kdo bude stranit Jihu, bude vypadat jako příznivec otroctví.“

Lincoln zíral na svou ženu a překvapilo ho, že je vůbec překvapený. Během let už měla plno vynikajících nápadů, ale čas od času ho stále udivovalo, jak pracuje její mysl. Sám uvažoval o něčem podobném, ale ona vyhmátla samotné jádro pudla. Vrátil se ke stolu a vytáhl dokument, který tak rozrušil jeho dva podřízené. Položil ho na stolní desku. Považoval jej za jeden z nejlepších textů, jaké kdy sestavil.

„A změň název,“ dodala Mary.

„Jak?“

„Nazvi to Prohlášení o zrušení otroctví.“

Země, časová osa XIV

Území Zuluů, 22. září 1828

V národě Zuluů zemřel milion lidí. A to šlo pouze o odhad. Skutečný počet mrtvých nikdo neznal. Dalo se zhruba odhadnout, kolik mužů bylo zabito v boji, ale o stovkách tisíc, jež zahynuly po bitvách hladem či podlehly různým chorobám, mohl člověk jen spekulovat. Zemřelo tolik lidí, že nikdo nemohl cestovat po území Zuluů, aniž by přitom cítil přítomnost duchů všude kolem sebe. Mfecane, vedení války a nucené stěhování, ke kterému král přinutil svůj lid, ničilo zemi i její obyvatele.

Je to opravdu teprve dvanáct let, co byl jeho nevlastní bratr Šaka korunován na zulského krále? přemítal Dingane. Měl dojem, že od té chvíle uběhla celá věčnost. Seděl ve tmě stranou od ohňů, které označovaly králův kraal (tábor), a přes kolena měl položenou svou iklwu. Jednalo se o široký oštěp s těžkým ostrím, Šakův vlastní vynález. Nyní jej nosila většina bojovníků namísto tradičního assegais, dlouhého, vrhacího oštěpu, který Zuluové používali v časech před Šakou. Těžké oštěpy v kombinaci s kvalitnějšími štíty z hovězí usně, s nimiž též přišel Šaka, umožňovaly Zuluům tvořit mohutné formace, které drtily jednotky nepřátel vybavených lehčími zbraněmi. To z nich spolu s železnou disciplínou a Sakovými inovacemi v taktice učinilo nejmocnější vojenskou sílu Afriky.

Před Šakou bitvy představovaly především obřadní událost, při níž obě strany předváděly svou sílu. Jistě, tekla i nějaká krev, ale umíralo jen málo lidí. To všechno Šaka změnil. Bitvy se nyní vedly až do úplného zničení protivníka. Dingane znal kmeny, které v podstatě zmizely ze světa; které byly vyhlazeny do posledního muže, ženy a dítěte. Necítil sice žádný soucit s těmi, které Šaka přemohl, ale vyděsilo ho, když se jeho král obrátil se stejnou smrtící pozorností k vlastním lidem.

Dingane byl krajně nespokojený, stejně jako mnozí další. Po celé roky se snažil vrátit Šaku na cestu světla a odvést ho z temné stezky mfecane. Neuspěl. Poslední kapkou však byli běloši. Objevili se před čtyřmi lety a zpočátku s nimi Šaka a jeho okolí jednali podezřívavě.

Pak však král utrpěl zranění v jedné bitvě a Evropané ho uzdravili a od té doby nic nebylo jako dřív. Šaka bělochům přenechal obrovské rozlohy svého území, což Dingane vnímal jako chybu, která nakonec povede k velkým problémům. Ano, bělochů bylo zatím jen málo, ale měl pocit, že se budou množit jako hovniválové. A měli také odlišné, mocné zbraně, které dokázaly zabíjet na velké vzdálenosti, dokonce na větší dálku než assegaïs vržený nejsilnějším bojovníkem.

Lišili se i svými způsoby. Dingane a další vnímali jako pohromu, když běloši neváhali vnucovat všem, kdo je byli ochotni vyslechnout, svoje náboženství. Nevěřil, že cesty bělochů, kteří si říkali „křesťané“, a zulských bojovníků míří stejným směrem. A pokud zulský bojovník ztratí svou převahu, kolem zulských území čekalo na příležitost mnoho jiných kmenů, dychtících pomstít své mrtvé.

Šaka byl – dříve – velký vůdce, to by Dingane připustil jako jeden z prvních. V posledních několika letech, zejména po smrti své matky, ale jeho náčelnické schopnosti upadaly. Nechal usmrtit sedm tisíc lidí, jakmile se doslechl o matčině vážné chorobě, v naději, že masová oběť usmíří bohy a navrátí matce zdraví. Po její smrti pak přikázal držet tříměsíční půst, který téměř umořil hladem celý národ. Odvolal ho teprve poté, co ho k tomu Dingane a další váleční náčelníci bez ustání několik dnů vyzývali a zapřísahali ho. Od té chvíle ale stále udržoval armádu na pochodu a neustále nařizoval nové útoky, i když k nim nebyl sebemenší důvod. I když jim další protivník otevřel svůj kraal a prosil o milost, Šaka přesto zaútočil a zabíjel, jako kdyby krev mohla uchláholit jeho žal.

Dingane zaslechl v křoví nějaký pohyb a vyskočil na nohy s iklwou pozvednutou k obraně. Rozechvělým chřípím nabíral vzduch a pokoušel se očima proniknout temnotou. Necelý metr od něj proběhla štíhlá postava a Dingane jí bleskově nastavil nohu, o kterou vetřelec zakopl. Ve zlomku vteřiny mu přitiskl koleno k břichu a špičku oštěpu mu přiložil k hrdlu.

V měsíčním světle k němu hleděla vystrašená tvář mladé ženy s očima vykulenýma hrůzou. „Prosím, velký bojovníku, ušetři mě.“

K hrudi si tiskla jakýsi zahalený balíček. Dingane do něj strčil špičkou iklwy. Okamžitě se ozvalo bolestné vyjeknutí.

„Tebe znám,“ řekl Dingane, když měsíc ozářil ženiny rysy o něco lépe. „Patříš k Šakovu seragliu.“ Věděl, že by ji měl odvést do kraalu, ale nemohl ji vinit za to, že se snažila utéct. Jen před dvěma dny nechal Šaka popravít dvacet pět ze svých žen, protože našel ve svém loži kobylku.

„Prosím,“ zopakovala dívka znovu a klekla si před Dinganem s dítětem přitisknutým k hrudi. „Čí je to dítě?“ zeptal se Dingane. Sklopila hlavu. „To je Šakova dcera.“

„Lžeš.“ Dingane opět přiložil ostrou špici oštěpu ženě k hrdlu. „Šaka neprovozuje pohlavní styk, jen ukuhlobonga.“ Tento vnější styk byl jako jediný sexuální kontakt povolován mezi nesezdanými páry a Šaka vždy neoblomně trval na tom, že vzhledem ke svému hroznému dětství nechce nikdy mít žádného potomka. Dingane také věděl, že se Šaka bojí početí syna, protože by tím automaticky ohrozil svoji vládu. Pokud neměl jasného dědice, cítil se Šaka daleko bezpečněji.

Žena se mu podívala do očí a neuhýbala pohledem, ani když ještě přitlačil na ostří. „Já nelžu.“ Zvedla dítě. „Toto je Šakan, Šakova dcera. A já jsem Takir, princezna z Butelezi a majitelka vnitřního zraku.“

Dingane sklonil zbraň. Vnitřní zrak se vyskytoval velice vzácně a ti, kteří ho měli, byli velice nebezpeční. Podle některých měl vnitřní zrak i Šaka a Dingane se domníval, že by to mohla být pravda. Král rozhodně učinil mnoho moudrých rozhodnutí, zejména v boji, kdy vůbec nebylo jasné, jaký postup je nejlepší.

„Tady nejde o Šaku,“ pokračovala Takir, „ani o mě. Toto dítě, má dcera Šakan, jednoho dne za mnoho let vykoná něco krajně důležitého. Něco důležitějšího než Šaka a dokonce i než celý národ Zulu.“

Dingane vnímal moc, která z jejích slov vyzařovala. Odložil iklwu, když si vzpomněl, o čem před chvílí sám potmě přemítal. „Vnitřní zrak ti zjevně nepomáhá vidět ve tmě,“ zahučel.

Takir se k jeho překvapení rozesmála. „Ne, to ne. Někdy není moc k užitku.“

„Něco mi pověz,“ začal Dingane, ale pak se zarazil. „Chceš, abych ti pověděla o Šakovi a o budoucnosti,“ řekla Takir a vstala. Dítě si stále tiskla k hrudi. „To dokážeš?“

Takir se znovu tiše zasmála. „Ne. Jen jsem uvažovala, co asi dělá Šakův nevlastní bratr sám ve tmě a se zbraní v ruce. I člověk bez vnitřního zraku vidí, že je kolem nás plno problémů.“

„Vidíš svým zrakem Šakovu budoucnost?“

Takir se podívala na jeho iklwu. „Šakovu budoucnost máš v rukou ty sám.“

„Co tím...“ Dingane se zarazil, když si uvědomil, že svírá oštěp tak křečovitě, až mu zbělaly klouby.

„Děláš správnou věc pro svůj národ,“ dodala Takir. Otočila se a zmizela do noci.

Dingane několik okamžiků čekal a poté se obrátil čelem ke kraalu. Pozvedl iklwu a vyrazil na poslední schůzku se Šakou. Na chvíli se zarazil, když k němu z jihu a západu dolehlo burácení hromu, ale poté pokračoval ke stanu nevlastního bratra.

. . .

Isandlwana. Skalnatý výběžek nedaleko od hranic území Zuluů dostal toto jméno, protože se podobal zápěstí a sevřené pěsti. Zuluové se o toto místo nijak zvlášť nezajímali a věděli o něm jen tolik, že leží u hlavní cesty ze středu jejich území k sousednímu Transvaalu. Jiní o něj však jevíli podstatně větší zájem.

Pět kilometrů pod skalním útesem se nacházelo jedno z největších světových ložisek čistých diamantů. Vězely v hornině ve zvláštní mřížové formaci, která se nevyskytovala nikde jinde na Zemi s výjimkou planetárního jádra.

Zatímco Dingane kráčel na poslední schůzku se svým nevlastním bratrem, nad Isandlwanou zuřila bouře. Měsíc a hvězdy zakrývala temná mračna, z nichž šlehalý klikaté blesky. Na nejvyšším vrcholu Isandlwany se objevil malý černý kruh, který se postupně zvětšoval do oválu o výšce tří a šířce jednoho metru.

Z brány vykročila postava chráněná čistě bílým oblekem připomínajícím jakousi zbroj. Následovaly dvě další, které se zastavily vedle první. Obě držely v rukách podivné oštěpy.

Prostřední Valkýra, jak tato podivná stvoření pojmenovali první Vikingové, kteří je spatřili, neměla žádný oštěp, ale zlatou zářící trubici o délce necelých dvou metrů a šířce patnácti centimetrů. Jeden konec trubice položila na kamenitou zem. Na druhém se nacházel drobný displej a bílé stvoření jej pozorně sledovalo, zatímco trubice vysílala do nitra planety proud elementárních částic zvaných muony. Muony dospěly k diamantovému ložisku a podle očekávání potvrdily jeho přítomnost a uspořádání.

Valkýra spokojeně stiskla několik tlačítek na vrcholu trubkovitého přístroje. Poté vyslala další impuls, tentokrát silnější, který vzápětí dorazil k mřížovitému uspořádání diamantů. Trubice potemněla – veškerou energii spotřebovala na tento poslední výboj.

Tisíce diamantů začaly jemně zářit.

Valkýry se otočily a vrátily se zpátky do brány, která se za nimi zavřela a zmizela.

Diamanty v nalezišti nebyly jen samy nabité, ale jejich energie se také pomalu šířila z jednoho na druhý. Jednalo se o pomalý proces, který potrvá desetiletí, ale Stín byl trpělivý. Mohl klidně počkat desítky let, než sklídí úrodu, již právě zasel.

Země, časová osa III

Antarktida, červenec 2078

Plukovník Joshua Lawrence Chamberlain IV. klečel u drobné rostlinky a obdivně si ji prohlížel. Netroufal si ani se jí dotknout rukavicí své zbroje. Mimo hydrofarmy neviděl žádnou zeleň už více než dvacet let. Na sobě měl samozřejmě plnou bojovou výstroj. Bez ní by se vůbec nemohl pohybovat po povrchu. Tak zněla základní poučka, kterou mu vštěpovali od věku sedmi let, kdy ho odvedli od rodičů, aby žil ve výcvikových kasárnách.

Zbroj, kterou měl na sobě, byla natřená na černo a vnější materiál tvořil keramický polymer, jenž mu poskytoval ochranu před

nepřátelskými zbraněmi i počasím. Pod zbrojí se skrývalo nejmodernější vybavení, výsledek práce trvající desetiletí. Proužky iontového kovového polymeru napojené na baterie a aktivované pohybem výrazně zvyšovaly sílu nositele obleku.

Vnitřní vrstva byla vzduchotěsná a přiléhala bezprostředně k pokožce. Oblek mohl být používán v každém terénu, dokonce i pod vodou. Batoch na zádech obsahoval počítač, který ovládal různé systémy zbroje, i důmyslný dýchací přístroj, který dokázal dodávat kyslík plných dvanáct hodin. Pokud se člověk pohyboval v relativně bezpečném prostředí, v zadní části přilby si navíc mohl otevřít ventil, jímž pak vpouštěl dovnitř okolní vzduch.

Přilba představovala nejpokročilejší součást zbroje. Měla průzor do okolí, ale pokud jej bylo nutno uzavřít před působením vnějšího světla nebo z důvodu ochrany, objevily se ploché obrazovky, jež zachycovaly okolí v požadovaném směru. Na vnější straně zbroje se nacházela řada miniaturních kamer, od těch na bocích přilby, které poskytovaly normální prostorový výhled kupředu, až po ty, jež mířily přímo vzhůru, dolů a dozadu. Všechny byly potřebné, protože přilba byla připojená k trupu zbroje natolik pevně, že neumožňovala žádný pohyb hlavy. Obrazovky navíc kromě výhledu po okolí mohly uživateli promítnout různé taktické a technické informace.

Zbroj uváděla do pohybu osoba uvnitř. Nositel aktivoval oblek hlasitými rozkazy, které snímal a zpracovával počítač.

Chamberlain byl na povrchu bez plného bojového vybavení jen jedinkrát, a to na dva týdny, když ho poslali nahého z města, aby prošel testem schopnosti přežití. Během dne se skrýval mimo dosah smrtících slunečních paprsků, které nefiltrovala žádná ozonová vrstva, a v noci mrzl zde na spodku světa, kde i po roztavení ledových čepiček na pólech Země stále teploty občas klesaly pod bod mrazu.

Každý třetí člověk se z tohoto tvrdého tréninku nevrátil a jen jeden z dvaceti z těch, kteří vstoupili do kasáren, absolvoval celý výcvik zakončený tetováním v podobě plamenného meče na obou spáncích, jež představovalo symbol příslušnosti k Prvnímu zemskému praporu.

Chamberlain se vrátil z dvoutýdenního pobytu na povrchu pokrytý zaschlou krví z mrtvolý tuleně, kterou ukradl přímo pod nosem zmutovanému lednímu medvědovi, jednomu z těch několika živočichů, kteří stále ještě chodili po povrchu planety. Medvědí bílý kožich odrážel sluneční paprsky, ovšem oči měl oslepené radiací, a tak se musel při lovu spoléhat výhradně na čich.

Chamberlain stál a nechával kloubové mikromotory zbroje pracovat proti vlastním svalům. Nastavil si tréninkový režim, což znamenalo, že vnitřní převody obleku nenásobily jeho sílu, ale on naopak musel překonávat jejich odpor. Jednalo se o jistý druh cvičení. Do bojového režimu si zbroj přepínal jen při nejtěžších manévrech, a to jen proto, aby si uvykl na možnosti zbroje a v den, kdy on a jeho spolubojovníci vyjdou do skutečné bitvy, ho náhlá lehkost pohybů nezaskočila.

Mnozí tvrdili, že takový den nikdy nepřijde.

Sklonil se a hleděl přes skleněný kryt přilby. Skutečně šlo o rostlinu. Nemohl sem její semínko přinést nějaký pták? Nikdo sice žádného ptáka neviděl už nejméně deset let, ale bylo to možné, ne? Není možné, že se život postupně vrací, přestože vědci a veškerá pozorování hovoří naopak o tom, že planeta pomalu umírá?

Tady právě roste život, ačkoliv tu žádný být neměl.

Záře na obzoru ho varovala před nadcházejícím dnem. Reflexivně spustil přes skleněný průzor vnější kryt, který ho odřízl od okolního světa. Na jeho vnitřní povrch okamžitě začaly kamery přenášet výhled do okolí.

„Termální obraz,“ pokynul Chamberlain a obraz okamžitě vykvetl celým spektrem barev. Rostlina byla chladná a Chamberlain se zamračil. Hmátl po ní prsty v rukavici a vytáhl umělohmotnou napodobeninu květiny z půdy. Necítil žádné zklamání, protože celý život strávil na umírající planetě a nikdo ho nikdy neučil mít naději.

Jak dlouho tu už trčí? Patrně spadla z nějakého nákladu pro výzkumnou stanici před mnoha lety. S největší pravděpodobností se jednalo o dekoraci do podzemní základny.

Na povrch planety se žádný život nevrací.

„Normální obraz,“ přikázal. Termální spektrum vybledlo a na monitorech se objevil výhled zalitý nebezpečnými paprsky slunce.

Chamberlaina obklopovala pustá krajina pokrytá černým pískem a posetá mnoha kameny, jako kdyby ji před časem bombardovala nějaká obří ruka. Ještě před padesáti lety tuto zem pokrývala tříkilometrová vrstva ledu. Tání obou ledových čepiček proběhlo dramatickou rychlostí poté, co koule Stínu odsála z atmosféry veškerý ozon. Hladiny oceánů během necelého roku stouply o více než sto metrů a zaplavily pobřežní oblasti po celém světě.

Během deseti let po posledním útoku Stínu tak kvůli kombinovanému účinku záplav a radiace zahynuly více než dvě miliardy lidí. Zbývající se pokoušeli přežít za podmínek, kdy úroda odumírala a stáda dobytka podléhala slunečnímu záření. Lidská rasa se zakopala pod zemský povrch, aby unikla nefiltrovanému slunečnímu svitu. Byly postaveny hydrofarmy – mohutné skleníky, které stínily ty nejnebezpečnější vlnové délky záření. Byly vykopány hluboké studny, odkud lidstvo odebíralo vodu, již Stín dosud neodsál. Lidstvo však nadále chřadlo a v druhé dekádě po posledním útoku Stínu zemřela další miliarda lidí. Společnost čelila nevídaným výbuchům násilí a zoufalství, zatímco se lidé pokoušeli přizpůsobit podmínkám na zmrzazené planetě.

Tváří v tvář takové zkáze a nutnosti každodenně bojovat o holé přežití konečně zmizely hranice mezi státy, náboženstvími a národy. Elita ze zbytků vojenských sil všech zemí se odebrala do Antarktidy, kde zformovala První zemský prapor. Spolu se zbývajícími předními vědci, kteří se nezabývali vývojem nových způsobů přežití.

Jejich úkol byl jednoduchý. Vyvinout zbraně pro boj se Stínem.

Vypadalo to jako zvláštní poslání, když už lidstvo válku se Stínem prohrálo a planeta umírala. Navíc nikdo nevěděl o žádných dosud aktivních bránách. Stín je podle všeho uzavřel, aby tuto časovou linii izoloval.

Chamberlain se otočil k jihu a vyběhl po svahu, přestože se ho oblek snažil zpomalit. Svaly se mu napínaly námahou. Vystoupal na hřeben a nahoře se zastavil. Pod ním se otvíralo kamenité údolí bez známek života. Chamberlain se po něm rozhlédl nejprve v normálním, poté v termálním a nakonec v infračerveném zobrazení. Nic. Výtečně.

Chamberlain aktivoval bezpečnou linku s měnící se frekvencí, zabudovanou do jeho obleku. „Alfa, šest, pět. Návrat na základnu. Přepínám.“

V údolí se naráz vynořily dvě stovky černých postav, které doslova vypučely ze svých úkrytů v písku. Vojáci Prvního zemského praporu se zbraněmi v rukách běželi obrovskými stometrovými skoky, jaké jim umožňoval bojový režim jejich zbroje, a směřovali k základně. Pohybovali se v taktických formacích, aby mohli krýt jeden druhého. Po vyvýšeném terénu z obou stran postupovala křídla jednotky, která chránila hlavní nápor útoku.

Chamberlain hrdě sledoval svoje muže a ženy. Jejich svět sice umírá, ale oni jsou připraveni vybojovat poslední bitvu se Stínem. A podle věštkyň k ní opravdu dojde. Jak, kdy a kde, to věštkyně neříkaly, ale na jedné věci se všechny shodly: nastane čas na jedinou konečnou zteč.

Věštkyně ovšem nedokázaly sdělit ještě jednu věc, o níž nikdo nemluvil: zaútočí znovu Stín na jejich časovou osu, dojde k bitvě ve světě Stínu nebo v nějaké jiné časové ose?

Občas, obvykle uprostřed noci, ležel Chamberlain na svém lůžku a přemýšlel, jestli jsou tato proroctví skutečná či zda se jedná jen o způsob, jak dát lidem alespoň nějakou naději a přesvědčit je, že jejich život má jakýsi smysl. Vždycky přitom dospěl ke stejnému závěru – že na tom nezáleží. Pravdivost proroctví prověří teprve čas.

5. kapitola

Země, současnost Brána Ďáblova moře

Mapa portálů spočívala na sloupu uprostřed místnosti a její povrch byl matný, bez energie. Rýsovaly se v něm slabé obrysy stužek, jež označovaly spoje mezi jednotlivými světy a časovými osami. Dane s Earhartovou vstoupili do velké černé koule, kterou Stín používal k cestování portály, a klesli do místnosti s mapou.

„Dokážete ji aktivovat?“ zeptala se Amelia Earhartová Danea, když přistoupili k podstavci.

Dane místo odpovědi položil ruce na kulovitou mapu. Zprvu byla na dotyk chladná, ale Dane zavřel oči a soustředil svou mysl. Události posledních několika měsíců nade vši pochybnost prokázaly, že se liší od ostatních lidí a že jádro této odlišnosti spočívá v jeho mozku.

Sin Fen, Foremanova agentka, která s Danem spolupracovala při akci v Kambodži, mu vysvětlila všechno, co věděla. Sama pocházela z dlouhého rodu kněžek, které odvozovaly svůj původ od Atlant'anů z dávné civilizace, jež na planetě vzkvétala před deseti tisíci lety právě díky tomu, že se tito lidé lišili od lidí ve zbytku světa.

Sin Fen prozradila Daneovi, že i on je potomkem Atlant'anů a že jeho mozek nese stejné znaky. Normální lidský mozek má dvě jasné rozdělené hemisféry, jejichž funkce se do značné míry překrývají.

Většina lidí má centrum řeči přítomné v obou hemisférách, ale aktivní je jen v levé, zatímco v pravé zůstává v klidovém stavu. Daneovo pravé řečové centrum bylo aktivní, ale jeho funkce nesouvisela s běžnou mluvou. Jeho prostřednictvím k němu přicházela vidění a slýchal hlasy. Některé měly původ u Těch Dřívějších, tajemné skupiny, která se jim pokoušela pomoci ve válce

se Stínem. Jiné k němu přicházely ze zdroje, jež nedokázal blíže určit. Také byl zvláštním telepatickým způsobem propojen se Sin Fen, která mu rovněž řekla o své domněnce, že původní Atlant'ané měli ještě více propojené mozkové hemisféry, což jim umožnilo rozvinout telepatické schopnosti a také psanou i mluvenou řeč. Atlant'ané mohli telepatií vysílat jakékoliv myšlenky bez omezení jejich formulace do slov, ale slovy zase mohli popsat detaily a konkrétní podrobnosti toho, co mají na mysli.

Dane hleděl na portálovou mapu a přemítal o tom, co se Sin Fen dozvěděla o atlantské civilizaci a jejím rozvoji z dávného počítače, který objevili na plavidle Atlant'anů opuštěném na jednom ze hřbitovů lodí a letadel ztracených v bránách. Atlant'ané se na rozdíl od naší civilizace soustředili spíše na vnitřní, nikoliv vnější svět. Ovládali základní energii mozku a jeho propojení s okolním světem.

Pak se však objevil Stín, který na naši planetu poprvé vstoupil bránou Bermudského trojúhelníku. Pro boj s ním vyvinuli určitý typ štítu, který získával energii ze síly mysli a ze samotné planety. Štít však bohužel dokázal přinejlepším postup Stínu jen zastavit, ale už se s jeho pomocí nedalo zaútočit a porazit Stín na jeho vlastním území. V následujícím konfliktu byla Atlantida zničena a lidé, kteří přežili, se rozptýlili po celé Zemi.

Legendy o bránách – v Bermudském trojúhelníku, Dáblově moři i na dalších místech – se v lidských kulturách udržovaly po tisíce let a Dane nevěděl, proč se v poslední době Stín rozhodl znásobit své úsilí o zničení této časové linie. Dane už několikrát pomáhal odvrátit globální katastrofu, ale nyní jim docházel čas i možnosti. Poslední atak, při němž Stín zničil Černobyl a odebral Zemi ochrannou ozonovou vrstvu, planetu málem ochromil.

Dane otevřel oči a podíval se na Earhartovou. Vyčkávavě ho sledovala. Natáhl se k ní svou myslí a viděl v jejích očích překvapení, když se jí dotkla jeho mentální sonda. „Co to děláte?“

„Půjčte mi svoji sílu,“ řekl Dane.

„Jakou sílu?“

Dane obrátil oči zpátky k mapě. „Ten pocit, jaký zakoušíte, když létáte, když nejste svázaná se Zemí a máte svoje letadlo plně pod kontrolou. Tuhle sílu.“

Earhartová už dávno neletěla. Stín ji zajal při pokusu o oblet planety a Ti Dřívější ji vzápětí osvobodili, aby mohla přežívat s hrstkou dalších trosečníků v Prostoru mezi světy. Netušila, jak dlouhou dobu už v Prostoru mezi světy strávila, protože se tam nedal nijak určovat běh času. Zapátrala v paměti a vylovila z ní vzpomínky na to, jak startuje se svou elektrou a stoupá plnou rychlostí k obloze.

Dane cítil, jak se duševní spojení s Earhartovou posiluje a proudí k němu vlna energie. Kulovitá mapa se mu počala ohřívat pod rukama. Stužky se oddělovaly jedna od druhé. Zasunul mezi ně prsty a ponořil se do mapy, jako kdyby strkal ruce do klubka teplých, svíjejících se hadů.

Jak se dotýkal jednotlivých vláken, myslí mu prolétaly různé obrazy. Výjev pustého Washingtonu s rozvalinami budov a bez lidí. Eiffelova věž se dvěma vlajícími prapory, nacistickým hákovým křížem a japonským vycházejícím sluncem, ale zároveň s moderními mrakodrapy v pozadí. Zlý pocit, který z tohoto vlákna měl, ho přiměl k tomu, aby ho takřka okamžitě opustil. Spatřil další planetu, o které mohl pouze předpokládat, že jde rovněž o Zemi: všude samý oceán a nikde ani kousek souše.

Dane věděl, že pozoruje paralelní Země, kde se dějiny vyvíjely jiným směrem. Ahana spekovala o tom, že takových časových os může existovat nekonečné množství, ale Dane s tím nesouhlasil. Koneckonců v té mapě byl jen konečný počet stužek. Nebo možná existuje nekonečné množství světů, ale jen některé z nich jsou propojeny portály.

Na konci každého portálového vlákna se nacházela brána. Většina vedla z konkrétního světa a času do Prostoru mezi světy, který tak představoval jakousi nárazníkovou, přestupní oblast. Jiné spojovaly přímo jeden svět s druhým, ale takových mnoho nebylo.

Dane se zamračil. Nikdy doopravdy nepřemýšlel o tom, co jsou vlastně portály – existují všechny paralelní časové osy ve stejném prostoru, jen s trochu jinak nastavenými parametry, jaké současná fyzika ještě neumí odlišovat?

Pokoušel se soustředit na Ty Dřívější a na vzkazy, které mu posílali. Probíral prsty jednotlivá vlákna a hledal dál. Z Earhartové u jeho boku stále proudila energie. Levou rukou se oťel o jedno vlákno

a zaslechl slabý klapavý zvuk, který mu cosi připomínal, ale nedokázal ho blíže zařadit. Sevřel toto vlákno v prstech pevněji.

Klapání zesílilo. Dane si uvědomil, že jeden konec vede k portálu na této planetě a v tomto čase. Zkusil určit přesné místo. Na portálu k Těm Dřívějším bylo něco velice zvláštního. Nějakým způsobem, jemuž Dane nedokázal přijít na kloub, se lišil od všech ostatních. Klapání bylo stále hlasitější a náhle zaburácelo, až z něj Danea prudce zabořela hlava a musel vlákno pustit. Odpotácel se o několik kroků dozadu a přerušil spojení s mapou i s Earhartovou.

„Co se děje?“ zeptala se jeho společnice a položila mu dlaň na rameno, aby mu pomohla udržet rovnováhu.

„Měli jsme to celou dobu přímo před očima,“ řekl Dane.

„A co?“

„To, jak nám Ti Dřívější posílají svoje zprávy. Jejich spojení s naší planetou.“ Vyrazil k východu. O zvláštnosti druhého konce portálu se ani slovem nezmínil, protože si chtěl nejprve všechno nechat projít hlavou. „Vraťme se na FLIP.“

. . .

O třicet minut později už stáli na palubě výzkumného plavidla. Dane požádal Foremana, aby mu z kajuty zavolal doktorku Martsenovou, Rachelinu cvičitelku. Dostavila se do řídicí místnosti s laptopem, jak Dane chtěl. „O co se jedná?“ zeptala se.

Dane ukázal na počítač. „Můžete mi pustit klapání, které vydává Ráchel?“

Martsenová vstoupila do databáze a stiskla enter. Daneovi stačilo jen několik vteřin, aby si uvědomil, že se jedná o stejný zvuk, jaký slyšel, když svíral poslední vlákno.

„Při posílání vidění a hlasů používají delfíny.“

„Kdo?“ otázal se Foreman.

„Ti Dřívější,“ odpověděl Dane a ukázal k laptopu. „Dotkl jsem se portálu, kterým procházejí jejich zprávy, a slyšel jsem právě tohle.“

Martsenová se zamračila. „Ten zvuk vydává Rachelin sonar. Využívá ho k echolokaci – k navigaci a při vyhledávání kořisti, nikoliv ke komunikaci. Jazyk, na kterém pracuji, se skládá z pískání

a hvízdání, které zní úplně jinak. Klapání vydává nozdrami a vysílá je čelem. Odraz zvukových vln vnímá čelisti. Její mozek pak analyzuje získanou informaci a vytváří obraz okolí podobně jako sonar ponorky. Dokonce jsme prováděli studie, které dokázaly, že delfíni tímto způsobem vysílají vysokofrekvenční výboje, kterými omračují kořist.“

Dane se obrátil k Foremanovi. „Když jste před lety vyslal můj tým do Kambodže, abychom přinesli tu černou skříňku, právě jste také podnikl nějaký experiment s vysokofrekvenčním vysíláním skrz brány, nemýlím se?“

Foreman přikývl. „Zařídil jsem, aby špionážní letadlo U-2 přeletělo přes bránu v Angkor Kol Keru, a současně ponorka Scorpion vplula do Brány Bermudského trojúhelníku na opačné straně světa. Měli pokyn, aby vysílali na vysokofrekvenčních vlnách. Podařilo se jim navázat spojení, i když se signál nijak nemohl přenést kolem planety, a tak jsem musel předpokládat, že zpráva prošla přímo bránami.“

Ahana poslouchala jeho výklad od svého počítače. „Vysokofrekvenční vlny by představovaly účinný způsob, jak poslat portálem nějaký vzkaz. Mohu se podívat, jestli některá z bran nevyzařuje vysokofrekvenční signály.“

„Udělejte to,“ přikývl Foreman.

„Musíte se podívat opravdu na vysoké frekvence,“ upozornila ji Martsenová. „Ráchel dokáže vydávat a vnímat až frekvenci sto padesáti kilohertz, což je ještě víc než netopýr.“

Earhartová stála u dveří a vyhlížela na temnou stěnu Brány Ďáblova moře tři kilometry odtud. Zahlédla, jak Ráchel hladce proplová mezi vlnami přibližně padesát metrů od příděl. „Jak chytrá vlastně ta delfínice je?“

Martsenová si promnula bradu. „To je obtížná otázka, protože Rachelino prostředí se zásadně liší od našeho. Tak zaprvé žije ve vodě, zatímco my na souši. Zadruhé nemá ruce, kterými by dokázala manipulovat různými předměty. Delfíni žijí na rozdíl od lidí v harmonii se svým světem.“

Něco na jejích slovech Daneovi připadalo významné, ale než se stačil zamyslet nad tím, oč jde, Martsenová pokračovala.

„Vždycky jsem uvažovala o jedné zvláštní věci: totiž že se delfíni vydali opačným evolučním směrem než my. My jsme vyšli na pevninu a zůstali jsme tam. Delfíni jsou rovněž savci, ale někdy během evoluční historie se vrátili zpátky do vody.“

Dane si vzpomněl, že se o tom Martsenová už jednou zmínila. „Třeba, jak už jste říkala, chtěli uniknout před námi.“

„Je to možné,“ odpověděla Martsenová.

„S kým vlastně pracujete?“ zeptal se jí Dane.

„Jak to myslíte?“

„Mluvila jste o tom, že jste prováděli nějaké studie,“ řekl Dane. „Předpokládám, že musíte mít nějaké spolupracovníky.“

„Jsem zaměstnaná ve Středisku systémů vesmírného a námořního vedení války u San Diego,“ odpověděla Martsenová.

Dane se posadil na jednu z tvrdých plastových židlí. „Proč se tak jmenuje?“

Martsenová pokrčila rameny. „Během let už centrum mělo řadu jmen. Program s delfíny vlastně začal už v roce 1960 pod názvem Mořský savec. Zprvu testovali jednoho tichomořského delfína plískavici ploskočelou – a šlo jim čistě o hydrodynamické studie. Vědci se tehdy doslechli o neuvěřitelné výkonnosti delfínů a vzhledem k tomu, že námořnictvo hodlalo vyvinout lepší a rychlejší torpéda, mělo smysl zjistit, jaké specifické vlastnosti delfínů by se daly využít ke konstrukci podmořských střel.“

Dane vycítil, že Foreman považuje tuto linii konverzace za ztrátu času, ale Earhartová s Ahanou pozorně bioložku poslouchaly. Věděl, že se jedná o téma, které je třeba sledovat – a měl silné podezření, že na jeho konci nalezne Ty Dřívější.

„Bohužel,“ navázala Martsenová, „onen první delfín – jmenoval se Notty – nevykazoval žádné neobvyklé fyziologické ani hydrodynamické schopnosti. Jeden z výzkumníků se domníval, že jde o důsledek omezení dlouhé testovací nádrže, v níž byl delfín držen a sledován. Výsledkem bylo rozhodnutí přesunout další zkoušky přímo do oceánu, tedy přirozeného prostředí delfínů. Centrum se přestěhovalo do kalifornského Point Mugu, kde sídlilo Tichomořské středisko námořních střel.“

„To je divné,“ podivil se Dane. „Proč ho stěhovali do střediska zaměřeného na testování raket?“

„Protože leželo u vody a mělo volné kapacity,“ odvětila Martsenová. „Navíc tam už skupina vědců studovala vodní živočichy včetně sviňuch.“

Dane se už chtěl zeptat proč, ale rozmyslel si to.

„Od roku 1963 obě vědecké skupiny zahájily výzkumy delfínů. Zpočátku se zaměřily na dva cíle – studovat jejich systémy a schopnosti, jako je použití sonaru či hloubkové potápění, a zjistit, zdali by je šlo využít k různým podmořským operacím, zejména těm, jež představovaly určité riziko pro lidi: nacházení min a rozmísťování výbušnin.“

Prvního zásadního úspěchu dosáhli roku 1965, kdy delfín skákavý jménem Tuffy působil jako kurýr mezi podmořskou laboratoří a hladinou. Přenášel různé zprávy i nástroje. Toho roku se středisko přesunulo z Point Mugu do San Diega a pokračovalo ve výzkumech ještě intenzivněji než doposud.

Tehdy se začali zajímat o to, jak vlastně funguje mozek delfínů, a s překvapením si uvědomili, že se vlastně příliš neliší od našeho.“

Tím si Martsenová získala pozornost všech.

„Neurofyzilogické studie prováděné různými behaviorálními a neinvazivními postupy představovaly první krok naznačeným směrem. Snímaly se mozkové vlny, hodnotily se sluchové testy a zkoumalo se, jak delfíni vydávají zvuky.“ Poklepala na svůj laptop. „Tehdy jsme získali první představy o tom, jak využívají sonar. Projekt Quick Find později pod nejprísnějším utajením přejmenovaný na Systém mořských savců pátého stupně používal delfíny k nacházení a zneškodňování nevybuchlé munice.“

Zároveň pokračovaly výzkumy delfíní hydrodynamiky se stále stejným úkolem: odhalit, zda delfíni dokáží snížit odpor vody způsobem, který by se dal využít pro lidské výtvary. Dnes už máme k dispozici metody a přístroje, jaké před pár desítkami let nebyly k mání. Mezi delfíní adaptace snižující odpor vody patří pružnost kůže, sekrety na bázi polymerů a tepelný režim povrchových vrstev těla, což jsou faktory, které mohou fungovat v kombinaci s dalšími.

Jiná větev studií podrobila delfíny komplikovaným psychologickým experimentům, kterými se vědci snaží určit, jak delfíni zpracovávají odrazy zvukových vln a jak podle nich dokáží detekovat drobné předměty. Smyslem výzkumů je vylepšit umělé sonary, aby se zvýšila jejich schopnost rozlišovat hledané věci od šumu pozadí. Já jsem se od začátku soustředila na porozumění jejich jazyku, o kterém většina vědců v oboru tvrdí, že neexistuje. Já jsem však dokázala, že spolu delfíni komunikují.“

„Jakého utajovaného projektu jste součástí?“ zeptal se Dane.

Martsenová se odmlčela. „Mám sice prověrku bezpečnostních služeb, ale...“

„Žádné ,ale‘,“ zarazil ji Foreman a podíval se na Danea. „Co tím sledujete?“

„Pokud Ti Dřívější využívají k vysílání vidění vysokofrekvenční sonary delfínů,“ odpověděl Dane, „musíme vědět, k čemu všemu je lze použít.“ Pohlédl na Martsenovou. „K čemu využívají delfíny ti chlápci z vesmírných programů? Říkala jste, že se vaše centrum jmenuje Středisko systémů vesmírného a námořního vedení války. Pořád mi uniká ta souvislost.“

Martsenová spojila konečky prstů. „Delfíni se umějí potápět do hloubek více než šest set metrů na dobu patnácti minut. Jen pomyslete, jakému dokážou odolávat tlaku a jak dlouho vydrží bez nadechnutí.“

„A navíc mohou plnit různé úkoly,“ dodal Dane.

„Správně,“ přitakala Martsenová.

„A ještě se umějí dorozumívat,“ pokračoval Dane.

Martsenová jen přikývla.

„Kam tím míříte?“ zeptal se Foreman.

„Zjišťují, jestli jsou delfíni vhodnými kandidáty na vesmírné cesty,“ prohlásil Dane oznamovacím tónem.

„To není všechno,“ ozvala se Martsenová. Okamžitě se k ní otočily oči všech. „Vloni vyletěl do vesmíru jeden delfín v nákladním prostoru raketoplánu, ve speciálně postavené vodní nádrži. Jednalo se o přísně tajnou zkoušku.“

„Takže je lze použít pro kosmický program?“ zeptal se Dane.

„Jeho – jméno toho delfína zní Próteus, a je pořád ještě na oběžné dráze. Na palubě Mezinárodní kosmické stanice.“

„Co tam dělá?“ zajímal se Dane.

„Podrobuje se testům.“

„Kvůli čemu?“

„Dalším misím.“

Daneovi začínala strohost biologických odpovědí lézt na nervy. „Co s ním mají za lubem dál?“

„To mi není známo,“ řekla Martsenová. Dane vstal. „Musíme do Kalifornie.“

„Proč?“ chtěl vědět Foreman. „Abychom zjistili, co nás čeká v budoucnu.“

6. kapitola

Země, časová osa VIII Washington, jaro 1863

Lincoln hleděl na mapu rozprostřenou po stole v Oválné pracovně a rostl v něm pocit zoufalství. Ministr války Stanton stál před stolem, neklidně přešlapoval z nohy na nohu a vyzařovala z něj určitá zlost. Nelíbilo se mu, že se musí zodpovídat civilistovi, ale ještě horší byla nutnost připustit, že jeho generálové už nějakou dobu žalostně selhávají.

Sever s Jihem válčil více než dva roky a konec strašlivého konfliktu stále zůstával v nedohlednu. Nejprve Jih dosáhl řady vítězství včetně dvou bitev u Bull Runu. Lincoln poté prohlásil krvavý boj u Antietamu za vítězství Severu, ačkoliv ve skutečnosti šlo o remízu. Musel se nicméně chytat sebemenších dobrých zpráv, aby prosadil svoje Prohlášení o zrušení otroctví, které dobře posloužilo cíli pozvednout válku na vyšší morální úroveň a udrželo stranou evropské mocnosti, které se původně klonily k tomu, že pomohou Jihu, ale nyní je zarazilo zjištění, že by tím vlastně stranily otroctví.

Přes etické a politické vítězství krátce nato následovala porážka Unie u Fredericksburgu. Hlášení položené na mapě popisovalo nejnovější katastrofu u Chancellorsville západně od Fredericksburgu, kde se nově jmenovaný generál Hooker snažil postavit Leeovi.

„Rváč Joe,“ řekl Lincoln.

„Promiňte?“ zarazil se ministr války Stanton.

„Rváč Joe Hooker. Tak jste ho nazýval.“ Lincoln udeřil pěstí do stolu. „Kde je jaký boj? Kde je jaký útok? Tady...“, zvedl telegram, „se píše, že ustupuje.“

„Přeskupuje...“, začal Stanton, ale Lincoln mu skočil do řeči.

„Je mi jedno, jaký termín použijete. Generál Lee z Virginie kontroluje bitevní pole, nebo ne?“ Lincoln četl dál a pozvedl obočí. „Stonewall Jackson je mrtvý?“

Stanton přikývl. „Ano, pane. Náhodou ho zabili jeho vlastní muži.“

„Kéž by nám Lee prokázal podobnou laskavost a nechal se zabít,“ zasnul se Lincoln. Opřel se ve svém křesle s vysokým opěradlem. Na počátku války nabídl Leeovi velení všech federálních sil, ale Lee zdvořile odmítl, protože měl pocit, že je vázán věrností spíše Virginii než celým Spojeným státům. Tato skutečnost vzbudila v Lincolnovi pochybnosti o efektivitě vojenské akademie ve West Pointu tolik absolventů se rozhodlo bojovat na straně rebelů. Kam se poděl smysl pro povinnost, čest a vlastenectví?

Lincoln také potají často uvažoval, jestli se konflikt netáhne právě proto, že velká většina velících důstojníků na obou stranách chodila na tuto akademii. Nejenže se navzájem znali, ale učili je také tutéž taktiku. Někdy si Lincoln představoval tuto válku jako boj, při němž muž zápasí s vlastním obrazem v zrcadle.

Byl šestnáctým prezidentem Spojených států a mnozí se domnívali, že posledním. Také zosobňoval jedinečnost Ameriky. V Evropě neexistovala země, kde by na tak vysokou pozici mohl vystoupat člověk, který se narodil v dřevěném srubu. I samotný Lincoln někdy žasl nad svou cestou do Bílého domu.

Prožil těžké dětství, protože musel většinu času pracovat. Měl sotva jeden ročník formálního vzdělání. Jeho otec přišel o farmu v Kentucky kvůli nějakému zmatku ohledně pozemků a rodina se musela přestěhovat do Indiány jen s tím, co dokázali unést. Zimu roku 1816 strávili v prostém třístěnném přístřešku s ohněm na otevřené straně a čekali na jaro, aby si mohli postavit lepší srub. O dva roky později Lincolnovi zemřela matka. Seznamy padlých z bitevních polí Lincolnu děsily, ale ne tolik jako některé lidi z Východu. Sám viděl mnoho smrti a utrpení v pohraničních oblastech a různé choroby v dětství mu vzaly řadu sourozenců.

Jako mladík se přestěhoval do Illinois a pomáhal otci se stavbou dalšího srubu. Krátce poté nastoupil na loď s plochým dnem a doplul v nákladním prostoru po Mississippi až do New Orleans. Tam se stal

poprvé svědkem aukce otroků, jež v jeho duši zanechala hluboké rány. Následujícího roku se ucházel o místo v illinoiské Sněmovně reprezentantů. Nejednalo se tehdy o šťastné rozhodnutí, protože měsíc po ohlášení kandidatury zkrachoval sklad, v němž dělal účetního, a sám volby prohrál.

Čerstvě nezaměstnaný a poražený Lincoln se dychtivě přihlásil, když illinoiský guvernér hledal dobrovolníky, kteří by potlačili vzpuru indiánů z kmene Lišek vedeného náčelníkem Černým sokolem. Lincoln se nechal odvést jako vojín, ale u svých spolubojovníků byl natolik oblíbený, že se brzy stal kapitánem své rot, což byla běžná praxe, k níž docházelo u menších armádních jednotek ještě během nasazení do boje. Muži raději slouží pod někým, koho si váží, než pod nějakým cizincem, kterého jim dosadili shora.

Lincoln se sice sám neúčastnil žádné akce, ale vždy byl na svou službu v uniformě hrdý. Od vojína a kapitána je nicméně ještě pořádně daleko do Bílého domu. Poté se Lincoln stal pošťákem, což bylo zaměstnání, které mu poskytlo mnoho příležitostí ke čtení. Také se seznámil s velkým množstvím lidí ve svém okrsku, a když příště kandidoval na místo v illinoiském parlamentu, tentokrát uspěl. Rovněž začal jako samouk studovat práva a nakonec si otevřel vlastní praxi.

Roku 1840 se seznámil a oženil s Mary Toddovou, která s tajuplnou přesností předvídala jeho budoucnost. Minulou noc mu svěřila další podrobnosti o tom, co slyšela, a Lincoln věděl, že se jeho žena nemýlí.

Venku přšelo a Oválná pracovna se nořila do tmavého příšeří, které se hodilo k obsahu hlášení. Lincoln zavřel oči. „Blíží se to, Stanton. Vy to necítíte?“

„Co se blíží, pane?“

„Velká bitva.“ Lincoln otevřel oči. „Co plánuje Rváč Joe Hooker dál?“

Stanton ukázal na hlášení. „To neříká. Je na severní straně Rappahannocku.“

„Neochotně musím připustit, že ještě důležitější je jiná otázka,“ pokračoval Lincoln. „Co má v úmyslu Lee?“

„Hooker ho zadržel...“ Stanton další slova spolkl, když uslyšel Lincolnovo výsměšné odfrknutí.

„Hooker nikoho nikde nezadržel. Lee je jako duch. Kdo ví, kde se objeví příště?“ Lincoln se předklonil a podíval se na mapu. Washington a Richmond nejsou tak daleko od sebe. Alespoň co se týče vzdálenosti vyjádřené v kilometrech. Pokud ale jde o množství prolité krve, dělí je celý oceán. Ve Washingtonu mnozí věřili, že se jednoho dne u bran města zjeví Lee se svojí armádou, a to přes skutečnost, že přístupové cesty k Washingtonu střežilo třicet tisíc mužů v zákopech a opevněních, kteří z hlavního města činily nejlépe strážné sídlo na světě.

Lincoln se zahleděl do prázdna, jako kdyby viděl něco, co jiní spatřit nemohli. Stanton už tento prezidentův výraz znal a věděl, že se blíží rozhodnutí.

„Vyrazí na sever,“ prohlásil Lincoln v souladu s tím, co mu Mary řekla minulý večer. Logika Leeovy situace souhlasila s jejími hlasy.

„Pane?“

„Lee vyrazí znovu na sever.“

Stanton zavrtěl hlavou. „Pane prezidente, tím by nechal Richmond bez ochrany.“

„O Richmond nejde,“ odpověděl Lincoln. „Klíčem je severovirginská armáda a Lee se nebojí toho, že by Hooker zaútočil. Proč by se taky měl bát?“ Probodl Stantonův pohledem. „Pokuste se mi najít generála, který chápe, že klíčem k vítězství v téhle válce je Lee a jeho armáda, nikoliv Richmond.“

„Ano, pane.“

Ihned po Stantonově odchodu se z místnosti po Lincolnově levici vynořila Mary. Nepromluvila ani slovo, došla k manželovi a postavila se za něj. Lincoln se předklonil a položil hlavu na stolní desku. Byl tak vyčerpaný, že se ani nedokázal udržet vzpřímený. Na levém spánku mu pulzoval neovladatelný tik. Přitiskl si dlaně k hlavě, jako kdyby tím mohl zastavit nechtěnou záplavu myšlenek. Mary položila svoje ruce na jeho.

Vnímal vidění, jež vstupovala z její mysli do jeho. Jedna vlna mužů v šedých uniformách za druhou se vrhala proti vražedné palbě. Tisíce mužů masakrovala děla a muškety.

Vypadalo to na začátek – nebo konec – vítězství Unie, ale Lincoln od Mary cítil, že jde o daleko víc, neboť ve vojsku Konfederace se nacházela truhla, v jejímž nitru spočívaly kříšťálové Webky, které zářily modrým svitem, jenž stále zesiloval s tím, jak přibývalo obětí a šedá linie se řítla kupředu na jistou smrt.

Lincoln bolestně zasténal. „Kéž by z nás někdo sňal toto břímě,“ zašeptal. Z Maryina dotyku ale věděl, že se nic takového nestane. Vnímal přítomnost někoho dalšího. Zvedl hlavu a otočil křeslo k oknu. Na druhém konci zahrady stála na trávníku nedaleko od ulice vysoká, osamělá postava, která hleděla přímo na něj. Lincoln rozeznával jen lesklou černou pokožku pod černým kloboukem se širokou krempou a pronikavé oči. S trhnutím si uvědomil, že se jedná o jakousi černošskou stařenu.

Zamrkal, a když opět otevřel oči, postava byla pryč.

„Viděla jsi ji?“ zeptal se své ženy.

Mary přikývla. „Ano. Šlo o vidění. Ve skutečnosti tam nebyla. Je to další člověk jako já. S vnitřním zrakem. A bude součástí toho všeho, až nastane správná chvíle. Ve svém čase a ve svém světě.“

Lincoln vzhlédl k manželce. „Tomu nerozumím, Mary. Různé světy. Různé časy. Tahle temná síla, o které mluvíš, ten Stín, a jeho hrozba. Vidění a hlasy. Důvěřuji ti, ale...“ nejistě zmlkl.

„Vím, že je to pro tebe těžké,“ řekla Mary. „Ale téhle válce se nedalo vyhnout. Věděl jsi to, už když jsi kandidoval na úřad prezidenta. Bitvy jsou nevyhnutelné. Viděl jsi čísla od Antietamu. Tu bitvu jsme využili k prosazení Prohlášení o zrušení otroctví. Dojde k dalším bitvám, které musíme využít. Zejména jednu z nich. Velkou bitvu, která už se blíží. Právě jsem ti poslala vidění. Je skutečné. Ti muži zemrou, ale ty můžeš dát jejich smrti hlubší smysl.“

Lincolnovi to však stále žádný smysl nedávalo, bez ohledu na to, kolikrát se o tom bavili. Věděl ale, že to, co Mary říká, je pravda. Byl si tím stejně jistý jako svou láskou k ní. Udělá vše, co je v jeho silách, aby vše bylo tak, jak má být. Nemohl ovšem nijak zařídít, aby svou úlohu splnili i ostatní aktéři.

Země, časová osa VIII

Virginie, jaro 1863

Generál Lee byl nemocný. Zvedal se mu žaludek a po vysokém čele pod hustou hřívou bílých vlasů mu stékaly krůpěje potu. Ruka se mu mírně chvěla, když jí přejížděl po mapě. Přitom ho pozorně sledovali jeho tři podřízení velitelé.

Po pravé straně mu stál Longstreet. „Starý Pete,“ tak ho občas Lee oslovoval, když byli sami. Houževnatý, spolehlivý a rázný v akci. Jenže bez představitivosti. A někdy pomalý v útoku – raději se barikáduje v zákopech a zaujímá obranné postavení. Podařilo se mu nicméně udržet kamennou zeď u úpatí Marye's Heights nedaleko Fredericksburgu a odolat náporu nejlepších mužů, které proti němu Unie vyslala. Vyrval jako skála a bez jeho přispění by tehdejší bitvu prohráli.

Vedle Longstreeta stál druhý velitel, generál A. P. Hill. Pragmatik, který byl ve více než ročním sporu se Stonewallem Jacksonem. Jednalo se o dva protiklady, ale zároveň o schopné muže, jací se neobjevují často. Teď byl Jackson po smrti, spolu s přibližně třinácti tisíci Leeovými muži, kteří zahynuli u Chancellorsville. Sever sice opět utrpěl téměř o polovinu více ztrát, ale Unie si ztráty mohla snadno dovolit. Další bitva, která nikam nevedla. A. P. Hill byl neochvějný, ale zbrklý. Zahájil sedmidenní ofenzivu proti silám Unie, protože ho obranné pozice začaly nudit. U Antietamu ovšem zachránil situaci, když dorazil od Harpers Feny a vrhl své muže v kritickém okamžiku do boje.

Jacksonovo místo čerstvě zaujal generál Ewell. Místo nohy, o kterou přišel v druhé bitvě u Bull Runu, měl dřevěnou protézu. Jeho muži ho nazývali Starý Plešoun a následovali by ho kamkoliv. Vynikající velitel divize, ale nyní měl na starosti celý sbor a Lee dobře věděl, že někteří muži sice dosahují vynikajících výsledků v jednom postavení, ale jakmile je vytáhnete z jejich osvědčené zóny, okamžitě selžou. Ewell působil Leeovi starosti. Navíc mu Stonewall Jackson chyběl daleko víc, než dával před kýmkoliv najevo – a zejména před mužem, kterým ho nahradil.

Jackson byl jako jediný z jeho velitelů ochotný k riskantním, ale zároveň pečlivě naplánovaným operacím, a Lee věděl, o jak důležitou vlastnost v zápalu bitvy jde. Plnění rozkazů je dobrá věc, ale jakmile zazní první výstřely, rozkazy rychle zastarávají. Hill taky riskoval, ale naslepo, bez plánování, což bylo občas stejně nebezpečné jako nečinnost.

Lee zastavil třas ruky tím, že zabodl prst na jejich současnou pozici na jižní straně Rappahannocku ve Virginii. Aniž by řekl jediné slovo, přesunul ukazováček k západu a poté k severu údolím Shenandoah, přes Harpers Feny do Pensylvánie, východně k Filadelfii, jižně k Baltimoru a nakonec k Washingtonu.

„Pánové, navrhuji, abychom přenesli válku na území Unie.“

Lee viděl, jak se Ewell a Hill podívali na Longstreeta. Tím dali jemně najevo, že služebně nejstarší velitel by měl komentovat Leeův návrh jako první.

„A co Richmond?“ zeptal se Longstreet. Všichni věděli, že Jefferson Davis a politici, kteří seděli ve vládě Jihu, budou protestovat, pokud Lee odtáhne s armádou příliš daleko od hlavního města.

„Hooker je prozatím poražený,“ odpověděl Lee. Znal Hookera z vojenské akademie a neobával se z jeho strany žádné rozhodné akce. „K pohybu ho přiměje jen něco opravdu velkého. Když necháme u řeky dostatečně silnou jednotku, která by ho mátlá, myslím, že dorazíme až do Pensylvánie, než vůbec zjistí, že jsme pryč. A pak se nevydá k Richmondu, ale na sever za námi. Chybí mu troufalost a severní noviny spolu s tamějšími politiky mu nic troufalého nedovolí, ani kdyby k tomu nakrásně sebral odvalu.“

Longstreet přikývl a zamyšleně se pohladil po dlouhém šedém plnovousu. „To je pravda. Jenže Filadelfie je opevněná. Stejně jako Baltimore a Washington.“

„Filadelfie může být naším cílem, ale také nemusí,“ pokrčil Lee rameny. „Mým hlavním úmyslem je vylákat armádu Unie na otevřené prostranství a zničit ji. Pak se před námi otevře řada možností. Třeba Unie začne jednat o míru.“ Nemusel říkat, že naděje na podporu Evropy se po Lincolnově rouhavém prohlášení rozplynuly. Pro Leea v téhle válce vůbec nešlo o otázku otroctví.

Jednalo se o práva jednotlivých států. Jenže takhle ji nevnímali všichni.

„Unie možná bude chtít jednat o míru,“ poznamenal Longstreet, „ale Lincoln ne. To je tvrdohlavý muž.“

Lee se s Lincolnem setkal a nikdy by nepřiznal, že prezidenta Unie obdivuje. Z toho člověka vyzařovala určitá aura, kterou Lee, z něhož vyzařovala rovněž, dobře chápal. Lincoln je rozený vůdce. Muž, který učiní cokoli, aby dosáhl svých cílů. Naštěstí pro Leea se Lincolnovi dosud nepodařilo najít generála, který by byl ze stejného těsta.

„Na Severu mají Kongres,“ odvětil Lee. „Lincoln je sice prezident, ale není všemocný. V New Yorku už dochází k nepokojům. Na Severu je plno lidí, kteří nechtějí pokračovat v dlouhé válce s mnoha oběťmi.“

Lee pocítil bolestnou křeč, která mu projela žaludkem a střevy. Už několik dní byl nemocný a jeho stav se nijak nelepšil. Prokletí vojáka. „Pánové, nemáme mnoho času. Připravte svoje jednotky na pochod.“

Náhly rozkaz všechny tři velitele polekal. „Pane...,“ protestoval Longstreet, „jde o riskantní a...“

Lee ho přerušil cestou ke dveřím. „Pánové, učinite prosím, oč jsem vás požádal.“ A s těmito slovy zmizel.

Během šesti hodin se severovirginská armáda vydala k severu.

Země, časová osa XIV

Jižní Afrika, prosinec 1878

„Jsem Šakan, dcera Šaky, náčelníka Zuluů.“

Král Cetewayo, vůdce zulského lidu a jeho spojenců, hleděl na vysokou stařenu, která stála před jeho trůnem a hrdě se prohlašovala za potomka zakladatele jejich národa. Už uplynulo padesát let od chvíle, kdy Šaku zavraždil jeho nevlastní bratr Dingane, a bývalý král po sobě nezanechal žádného jasného nástupce.

Cetewayo byl posledním králem v řadě nemilosrdných vůdců, kteří uchvátili trůn nejmocnějšího národa Afriky. Uvažoval, jestli má tuto sebevědomou ženu, která si okamžitě dokázala zjednat

pozornost lidí, na místě popravit nebo ji pomalu umučit. Měla na sobě černé roucho, které jí splývalo od krku až k hliněné podlaze. Tmavé vlnité vlasy protkané šedinami měla přistřižené nakrátko, takže z nich zbýval sotva centimetr. Její pokožka se ve světle pochodní leskla a ženiny tmavé oči se vpíjely do králových. Byla to žena, s níž se musí počítat – tím si byl král jistý. Jen málokdo mu dokázal hledět tak upřeně do očí.

Byli v jeho chýši uprostřed kraalu. Nablízku měl tisíc válečníků. Hlavní váleční náčelníci seděli na nižších lavicích po obou stranách královského trůnu. Hovořili právě o posledních problémech s Brity, když se objevila ta stará žena, která samu sebe prohlásila za Šakovu dceru, a došla do středu místnosti, dříve než vůbec někdo zaznamenal její přítomnost.

„Velký králi Zuluů,“ pokračovala Šakan, „vím, že považuješ za pošetilost, když se před tebou hlásím k rodové linii Šaky, ale nepřišla jsem, abych si činila nároky na trůn či moc. Přicházím tě varovat před Brity.“

Ke královu smíchu se přidali i členové jeho poradního sboru. „Vím o Britech. Nepotřebuji nějakou starou čarodějnici, aby mi radila. A žena si nikdy nemůže činit nároky na trůn ani moc.“

Britové v sousedním Natalu skutečně představovali potíže, o tom se nedalo pochybovat. Minulý rok uprchly dvě manželky jednoho z vrchních náčelníků Siraji se svými milenci do Natalu a Sirajovi synové je pronásledovali, aby požadovali spravedlnost, protože cizoložství bylo v Cetewayově království hrdelním zločinem. Ženy byly chyceny, dopraveny zpátky a popraveny, přesně podle zulských zákonů. Při jejich pronásledování však došlo k narušení hranic území, jež si zabrali Britové. Britský guvernér požadoval, aby mu Cetewayo předal viníky spolu s pěti sty kusy dobytka jakožto pokutou, ovšem Cetewayo se místo toho omluvil a nabídl Britům pět set liber, tedy částku, kterou považoval za více než dostatečnou. Brity ovšem neuchlácholila.

Od té chvíle na hranicích stále rostlo napětí. Nejvíce Cetewayu roztrpčovali misionáři, kteří bez povolení vstupovali na jeho území a obraceli lidi na svou víru. Náboženství bělochů považoval za velice nebezpečné, neboť podkopávalo železnou disciplínu armády, která

představovala páteř zulského národa. Podél hranice stála řada misionářských stanic a některé byly dokonce postaveny až za hranicí, na jeho území. Přikázal svým válečníkům, aby na kněze bělošského boha neútočili, protože měl podezření, že se jedná o britskou léčku, jak ho vtáhnout do války. Přesto ovšem nemohl tolerovat všechno a Britové na něj činili stále větší nátlak. Pak tu byli ještě Búrové, kteří bojovali spolu s Brity. Spory mezi Zuluy a Búry sahaly nejméně jednu generaci do minulosti.

Cetewayo už zvedal ruku, aby pokynul svým strážím, ať tu ženu odvedou a podříznou jí hrdlo. Vtom však Šakan pokročila kupředu a klekla si s pažemi pozvednutými v prosebném gestu. „Mám vnitřní zrak, stejně jako ho měl i můj otec.“

Všichni přítomní ztichli a těkali pohledem mezi Šakan a Cetewayem. Vnitřní zrak byl mocná věc a už uběhla řada let od doby, kdy se objevil u někoho ze Zuluů. Někteří se domnívali, že jde jen o báchorky a že Šaka byl jednoduše mistrný vojevůdce, kterému přálo štěstí v boji až do chvíle, kdy ho zavraždil Dingane. Také se šušovalo, že Šaka sice měl vnitřní zrak, ale ztratil ho s postupujícím šílenstvím posledních let. Neexistovaly ovšem žádné záznamy, že by Šaka počal s jakoukoliv ze svých žen někdy nějaké dítě.

„Kdo byla tvá matka?“ zeptal se Cetewayo.

„Takir.“

Cetewayův nejstarší poradce se naklonil ke svému králi a pošeptal mu, že Takir skutečně byla Sakovou manželkou, ale že zmizela těsně před jeho zavražděním.

„Co ti ukazuje vnitřní zrak?“ otázal se Cetewayo a mávnutím zastavil strážce.

Odhalila svůj krk a ukázala blyštivý krystal na koženém řemínku. „Navštívila jsem zvláštní místo, kde jsem dostala toto,“ řekla a ukázala na krystal. „A ve svých viděních jsem zřela podivné věci. Viděla jsem tři kolony mužů v červených uniformách pochodujících spolu s Búry a domorodými poddanými, které vstoupí na naše území během příštího měsíčního cyklu. Jedna kolona půjde podél pobřeží k řece Nyezane. Druhá z jihu. A mezi nimi třetí, která bude mířit přímo sem. Zbylé dvě kolony se později stočí a vydají se sem také, aby na tebe zaútočily všechny naráz.“

Spory s Brity jsou sice zásadní, ale ještě se nedostaly na tak vážnou úroveň. Nebo mu to alespoň tvrdili jeho špehové. Než ale stačil cokoliv říct, žena pokračovala.

„Klíčem je prostřední kolona. Utáboří se u hory Isandlwana.“ Šakan pozvedla oči k Cetewayovi a promluvila hlubším tónem. „Tam se utkáš s Brity v boji a dosáhneš nad nimi velkého vítězství.“

Cetewayo se usmál. Předpověď vítězství v boji je vždycky chytrý tah. Přesto...

„Nicméně,“ navázala Šakan, „ačkoliv vyhraješ tuto bitvu, válku s Brity nakonec prohraješ.“

Několik bojovníků vyskočilo z lavic a zamávalo svými iklwy. Předpovědět porážku ve válce není od jasnovidce vůbec chytré, ale Cetewayo zarazil své náčelníky pokynem ruky. Ženina odvaha i její zvláštní slova zaujaly jeho pozornost. „Proč mi to říkáš?“

„Protože dosáhneme velké slávy,“ odpověděla Šakan. „A naší porážkou zasejeme semínka většího vítězství.“ Povstala. „To mi bylo zjeveno.“

. . .

Na vrcholu Isandlwany se otevřel černý kruh a z něj vystoupily tři Valkýry. Dvě zaujaly místa po stranách, zatímco prostřední z nich přiložila k zemi zelenou trubici a sledovala displej na opačném konci.

Všechno se vyvíjelo podle plánu. Hluboko pod Isandlwanou už bylo více než 98 % diamantového pole propojeno a mezi krystaly proudila energie, byť dosud nízká.

Vše bylo připraveno ke sklizni.

Země, časová osa III

Antarktida, červenec 2078

Plukovník Joshua Lawrence Chamberlain IV. byl posledním v dlouhé linii bojovníků. Jeho předkové před více než třemi sty lety bojovali během americké revoluce, poté ve válce s Anglií z roku

1812 a jeho praprapradědeček, plukovník Joshua Lawrence Chamberlain L, se zapsal do dějin americké občanské války.

Chamberlain IV. byl podporučík, který čerstvě absolvoval West Point, když došlo k poslednímu útoku, jímž Stín odčerpával z této časové osy ochrannou ozonovou vrstvu i většinu sladké vody a vyvolal obrovské přírodní katastrofy podél Tichého oceánu, když odsával energii z jádra planety a destabilizoval Ohnivý prstenec. Vojenské síly různých zemí zahájily zoufalé útoky směřované do černých bran, jimiž na Zemi přišel Stín, ale nikdo se nikdy nevrátil. Výpady přesto pokračovaly, zatímco se situace zhoršovala. Chamberlain byl s Osmdesátou druhou leteckou divizí na palubě letadlové lodi, která se připravovala na vstup do Brány Bermudského trojúhelníku, když tu se všechny brány náhle uzavřely a zanechaly po sobě umírající planetu.

Poté se Chamberlain účastnil evakuace Washingtonu, který zaplavila stoupající hladina oceánu po rozpuštění polárních ledových čepiček. Později bojoval v krutých střetech o potravu roku 2062 a 2063 a pomáhal znovu nastolit vládu práva a pořádku v tom, co zbývalo ze Spojených států. Jakmile byl zahájen nábor dobrovolníků do Prvního zemského praporu, neváhal ani okamžik, ačkoliv byly úkoly praporu klasifikovány jako přísně tajné a nikdo netušil, o co jde.

Sloužil tu už čtrnáct let a stoupal po žebříčku hodností, dokud mu vloni nesvěřili velení celého praporu. Neustále pokračovali ve výcviku, aby byli připraveni, ačkoliv si nikdo nebyl jistý tím, na co se vlastně připravují. Během války se Stínem docházelo ke střetům s Valkýrami a podařilo se ukořistit několik z jejich bílých obleků. Ty pak posloužily jako základ pro zbroj, již nyní nosil Chamberlain a jeho vojáci. Jejich zbraně navíc byly navrženy tak, aby pronikaly obleky Valkýr. Vědcům se je bohužel podařilo zkonstruovat až po skončení války a uzavření bran.

Chamberlain právě letěl na palubě MH-90 Nighthawku směřujícího od pobřeží Antarktidy. První pozemský prapor nepředstavoval jedinou skupinu lidí, která čekala na to, co jim přinese budoucnost, a on se právě chystal navštívit další kriticky důležitou součást jejich obrany.

Pobřeží sedmého světadílu se – na rozdíl od břehů ostatních šesti – příliš nezměnilo ani po rozpuštění ledových čepiček. U Antarktidy vlastně došlo k velice zajímavé situaci, kdy zemská masa, osvobozená od tíhy kilometr a půl silné vrstvy ledu, vystoupala vzhůru společně se stoupající hladinou moře.

Chamberlain nahlédl pilotovi přes rameno a přímo před sebou spatřil zbytky Mount Erebu. V rámci útoku na Ohnivý prstenec v Tichomoří Stín přivedl k erupci řadu sopek, přičemž Erebus byl jednou z nich. Polovina hory zmizela, rozmetaná výbuchem. Ze sopečného kráteru splývaly k oceánu dlouhé pásy vychladlé lávy.

Když se přiblížili, rozeznal Chamberlain na jednom proudu nořícím se do moře shluk budov těsně nad rozvlněným přílivem. Do vody čnělo přístaviště s věží na konci. Stanice, která tu byla zřízena těsně před založením Prvního zemského praporu, se nazývala Nové Delfy. Právě zde byl dokonce navržen celý koncept praporu.

Stroj přistál za budovami a Chamberlain vystoupil. Neměl na sobě bojovou výzbroj, jen bledě modrou kombinézu a pokrývku hlavy na ochranu pokožky a očí.

Čekala na něj žena v podobném oblečení. Neviděl z ní sice ani čtvereční centimetr holé kůže, ale věděl přesně, jak vypadá pod svým oblečením. Odpověděl na její zasalutování tím, že se dotkl prsty ochranného průzoru.

„Něco nového, kapitánko Eddingsová?“ Věděl, že je to hloupá otázka, protože jakékoliv případné novinky by se už dávno dozvěděl. Proto ho její odpověď na okamžik ohromila.

„Ano. Zaznamenali jsme aktivitu.“

„Cože? Co se stalo?“ Po tolika letech, kdy se nic nedělo.

Eddingsová mu položila ruku na rameno. „Klid, plukovníku.“ Otočila se k molu. „Pojďte se mnou, ať se můžete sám podívat.“

Vyrazili po ocelové lávce k věži. Eddingsová vyťukala přístupový kód a dveře se rozevřely do stran, přičemž odhalily zdviž uvnitř. Nastoupili do ní a okamžitě klesli o dvacet metrů níž k podmořskému středisku věštkyň.

Dveře se otevřely a oba vstoupili do kruhové místnosti uzavřené skleněným poklopem, nad nímž byl oceán. Po celém prostoru bylo pravidelně rozmístěno dvanáct křesel s vysokými opěradly

obrácených směrem ven. Jedenáct z nich bylo obsazených. Chamberlain věděl, že dvanácté patří Eddingsové. Fungovala jako spojka mezi orákuly a Prvním zemským praporem. V posledním roce také byla jeho milenkou. Přímo uprostřed místnosti, necelé dva metry od výtahu, seděla na černém trůnu nejvyšší kněžka.

Eddingsová před svou nadřizenou poklekla na jedno koleno. „Je tu plukovník Chamberlain.“

Věstkyně měly úplně jiný systém než armáda a Chamberlain se už dávno naučil, že je vždy nejlepší podřídit se místním zvyklostem. I on si před stařenou na trůně klekl. „Nejvyšší kněžko,“ řekl a sklonil hlavu.

„Plukovníku, kapitáne. Prosím, stoupněte si. Jsou vaši bojovníci připraveni?“

Chamberlain si sňal přilbu a zasunul ji pod paži, stejně jako to učinila Eddingsová. „Ano, paní. Neustále.“

Stařena si pohrávala s křišťálovým přívěskem, který měla pověšený kolem krku. „Čas, na který čekáme, se blíží.“

To říkaly už před lety, pomyslel si Chamberlain. Rozhlédl se po místnosti. „Co se přihodilo?“

Nejvyšší kněžka pozvedla ruku a ukázala kostnatým prstem za jeho rameno. „Podívejte. Hlídky.“

Chamberlain se otočil. Do výhledu připluly dvě kosatky a zastavily se jen pár centimetrů od skla. Hleděly svýma černýma očima přímo dovnitř. Při posledním útoku Stínu bránou neprocházely jen Valkýry, ale i podivná, mytická zvířata, mezi nimiž byl i mořský kraken, který zabíjel vše, co se mu připletlo do cesty. Podobal se obřím olihním, ale na každém chapadle měl ozubenou tlamu a představoval hrozné stvoření, zaměřené z jakéhosi podivného důvodu, kterému vědci nedokázali přijít na kloub, na zabíjení delfínů.

Řešení nakonec poskytly takzvané hlídky. Byly vypuštěny kosatky, vycvičené americkým námořnictvem k záchranným operacím, aby s krakeny bojovaly. Nejúžasnější bylo, že do armádního programu bylo zapojeno jen šest zvířat, ale ta okamžitě shromáždila ostatní kosatky. V temných hlubinách oceánu pak docházelo k strašlivým bitvám krakenů proti delfínům a kosatkám.

Po celé planetě vyplavovalo moře těla mrtvých zvířat, přičemž nejvíce jich patřilo delfínům.

Kosatky jsou draví bratřenci delfínů a ve světových oceánech se jich vyskytuje více než ostatních kytovců. Samci mohou dorůst až do délky více než deseti metrů a živí se prakticky vším, na co narazí a co se jim podaří ulovit, včetně plejtváků a olihní.

Podobně jako delfíni se orientují a hledají kořist pomocí echolokace. Také mezi sebou komunikují rychlým klapáním, které se slévá do zvuků připomínajících chraptění či výkřiky. Když ale potřebují zachovat ticho, aby přilákali kořist, dokážou mlčet po celé dny.

Podivné na kosatkách však je to, že jakmile se spáří, zůstávají spolu samec se samicí na celý život v pozoruhodné ukázce věrnosti, zejména pak druh, který si vysloužil přezdívku „zabiják“. Matky rodí mláďata po šestnácti měsících březosti a poté je další rok a půl kojí. Ztělesňují podivnou kombinaci vražednosti a lásky.

Když Stín zavřel brány, všichni delfíni už byli po smrti, ale kosatky zahubily poslední krakeny, kteří tu zůstali. A poté věštkyně zjistily tu nejzajímavější věc. Brány sice byly uzavřené, ale kosatky dokázaly cosi vnímat, jakési signály s původem mimo tuto časovou osu.

Právě hlídky prostřednictvím věstkyň tak přinesly od Těch Dřívějších vzkaz o nutnosti zformovat První zemský prapor a připravit se na boj. To ony oznámily lidem, že budou mít poslední šanci pomstít pomalou smrt své planety.

„Co vysílají hlídky?“ zeptal se Chamberlain.

Odpověděla Eddingsová: „Nic konkrétního. Jen pocit...“ chvíli hledala správné slovo, „bezprostředního očekávání.“

To přišlo Chamberlainovi jako podivný termín. „Jak to myslíte?“

Ozvala se nejvyšší kněžka. „Už celé roky tu sedíme a posloucháme. Slyšely jsme jen zvěsti o velké bitvě, k níž dojde. O potřebě připravit se na konečnou zteč. Ale nyní nejde o konkrétní vzkaz, jak poznamenala kapitánka Eddingsová. Jedná se spíše o pocit.“

„Kapitánka Eddingsová ho nazvala očekáváním,“ řekl Chamberlain. „Je to ono?“

Stařena se k němu otočila a poprvé za dobu, po kterou ji znal, se usmála. „Ne. Nikoliv očekávání. Něco trochu jiného.“

„A co tedy?“

„Naděje.“

7. kapitola

Země, současnost Středisko systémů vesmírného a námořního vedení války, San Diego, Kalifornie

Po celý dlouhý let od Brány Ďáblova moře do San Diega zůstávala profesorka Ahana ve spojení nejen s posádkou FLIPU, ale i se svými kolegy obsluhujícími superkamiokande v Japonsku. Dane využil příležitosti k tomu, aby dohnal tolik potřebný spánek, a Earhartová následovala jeho příkladu. Ani jeden z nich netušil, kdy se jim znovu naskytne možnost odpočinku.

Necelou hodinu před přistáním na západním pobřeží Spojených států Dane pootevřel jedno oko a rozhlédl se po letounu námořnictva. Ahana si u sebe otevřela dva laptopy a na uších měla sluchátka připojená ke kódovanému komunikačnímu systému MILSTAR. Earhartovou nikde neviděl.

Vstal, protáhl se a přešel ke dveřím vedoucím do kokpitu. Otevřel je a nijak ho nepřekvapilo, když našel Earhartovou na sedadle druhého pilota s rukama položenýma na řízení. Posádka ji uctivě sledovala. Nestává se často, aby vás v pilotní kabině navštívila legenda letectví – a obzvláště legenda, která by měla být už dávno mrtvá.

Dane chvíli přihlížel, jak pilot ukazuje Earhartové nejnovější přístroje, jimiž je stroj vybaven. Předpokládal, že s výjimkou vlastního řízení je pro ni všechno nové, ale nevypadala, že by na ni moderní technologie udělala nějaký hluboký dojem. „Bavíte se?“ zeptal se Dane.

Earhartová se ohlédla přes rameno. „Je toho tady moc. K čertu, když jsem se pokoušela obletět svět, můj navigátor měl jenom základní vysílačku, se kterou se pokoušel zachytit jakoukoliv

pozemní stanici, aby mohl provést triangulaci. Byli jsme šťastní, když jsme dokázali určit polohu s přesností na sto kilometrů. Tomu říkám létání. Teď máte zaměřovač GPS, který aktualizuje vaši pozici snad milionkrát za vteřinu a dokáže ji určit s přesností jednoho metru. Kde je v tom jaká výzva?“

„Létání už vás tak neláká?“ zeptal se Dane.

Earhartová se usmála. „To ne. Jakmile jsem poprvé vzlétla na nebe, věděla jsem, že právě sem patřím. Na tom se nic nezměnilo. A létání bude pořád nebezpečné.“

Dane trhl palcem k zadní části letounu. „Asi bychom měli ještě před přistáním zjistit, na co přišla Ahana.“

Earhartová neochotně pustila řízení a vrátila je pilotovi. Poděkovala posádce a vyrazila dozadu za Danem. Sedli si k Ahaně a počkali, až domluví vysílačkou. Poté si drobná Japonka sundala sluchátka z uší, podívala se na obrazovky obou laptopů a nakonec je zavřela.

„Prý jste z té kulovité mapy cítil přítomnost portálu nedaleko od San Diega?“ zeptala se Danea. Nikdy neplýtvala slovy na zbytečné úvody.

„Přesně to jsem vnímal, když jsem držel v prstech vlákno portálu to klapání vycházelo tam odtud. Nebo tam směřovalo,“ dodal, když si uvědomil, že vlastně neví, kterým směrem vysílání probíhalo.

„A kde byl druhý konec toho vlákna?“ zeptala se Ahana. „V Prostoru mezi světy?“

Dane zavrtěl hlavou. „Ne. Druhý konec byl...,“ chvíli hledal vhodné slovo a nakonec pokrčil rameny, „asi zablokovaný. Když jsem se pokusil podívat tím směrem, narazil jsem na černotu. Na pevnou, černou stěnu.“

„Inu,“ začala Ahana, „superkamiokande nezaznamenal žádné muonové emise kdekoliv v blízkosti San Diega.“

Superkamiokande byl přístroj umístěný v severním Japonsku pět kilometrů pod povrchem planety, v opuštěném dole, který ústil do přírodní jeskyně. V ní Japonci zbudovali řídicí středisko, kde pracovali Ahanini kolegové. Počítače, stoly i křesla měli umístěné na ocelové podlaze vztyčené nad naleštěnou nádrží z nerezové oceli o rozměrech čtyřicet krát čtyřicet metrů, naplněnou vodou. Stěny

nádrže lemovalo třináct tisíc fotonásobičů, které dokázaly v mase vody detekovat jediný foton. Superkamiokande v zásadě fungoval jako vodní detektor Čerenkovova záření, jež vzniká, když se nějaká částice pohybuje vodou rychleji než světlo. Důvod pro umístění superkamiokande tak hluboko do podzemí spočíval v tom, že bylo třeba, aby silná vrstva horniny odstíňovala záření lidské techniky na povrchu planety. O fungování bran a o Stínu sice věděli jen velmi málo, ale podařilo se jim zjistit, že aktivita Stínu produkuje emise muonů, které dokázal superkamiokande zaznamenávat. Při posledních střetech se Stínem tak využívali služby Čerenkovova detektoru k tomu, aby se pokusili předem odhadnout, kam bude směřovat další útok. Superkamiokande mohl sledovat muonovou aktivitu na celé planetě.

„Dávalo by smysl, kdyby Ti Dřívější vysílali trochu jinak než Stín,“ řekl Dane. „Nikdo nechce vysílat na stejném kanále jako nepřátelé.“

Ahana přikývla. „Souhlasím, že by to dávalo smysl. Muony patří do druhé třídy elementárních částic. Na naší časové ose jsme zvyklí především na první třídu, do níž patří elektrony, ‚horm‘ a ‚dolm‘ kvarky. Druhou třídu tvoří muony, ‚půvabné‘ a podivné kvarky. A podle strunové teorie nejsou tyto částice body, ale spíše drobné jednorozměrné smyčky, které určitým způsobem vibrují, což se navenek projevuje jako jejich pozorované vlastnosti. Tato představa nám umožňuje propojit relativitu s kvantovou mechanikou.“

„A prověřila jste tedy ty ‚půvabné‘ a ‚podivné‘ kvarky, nebo jak jim říkáte?“ zeptala se Earhartová.

„Ano,“ přikývla Ahana. „Zatím nic.“

Dane s Earhartovou si vyměnili pohledy. Dane poslouchal rozhovory Ahany s nedávno zesnulým profesorem Nagojou o nejmodernějších fyzikálních teoriích, s jejichž pomocí se pokoušeli pochopit, jak fungují brány, a vždycky měl problémy je sledovat, už proto, že ani vědci pořádně nevěděli, o čem mluví, a jen nahlas spřádali svoje představy.

„A co Ti Dřívější?“ zeptala se Earhartová.

„Hledáme je,“ odpověděla Ahana, „ale zatím jsme na nic nepřišli.“

Dane se zamračil. „A co vysoké frekvence?“

„Ty jsme prověřili,“ řekla Ahana. „Pořád nic.“

Dane něco věděl o rádiovém vysílání z doby, kdy sloužil v armádě a vykonával práci záchranáře. „Rádiové vysílání je v podstatě jen frekvenční modulace elektromagnetické vlny, že ano?“

„V zásadě ano,“ souhlasila Ahana.

Ozvala se Earhartová. „Neříkala jste nic o gravitaci,“ poznamenala. Ukázala z okénka na křídla letadla. „Gravitace ovšem působí starosti všem pilotům.“

Ahana se ve svém sedadle opřela a obrátila svou pozornost od obou zavřených počítačů k lidem. „Kdyby tu byl profesor Nagoja, doporučil by, abychom začali od základů. Sir Isaac Newton zformuloval gravitační zákon roku 1687. Tvrdil, že každá hmotná částice ve vesmíru přitahuje všechny ostatní částice silou, která závisí na hmotnosti objektu a klesá se čtvercem vzdálenosti. Přesné znění vypadá tak, že F se rovná G krát hmotnost jednoho tělesa krát hmotnost druhého tělesa děleno druhou mocninou vzdálenosti mezi nimi. G je univerzální gravitační konstanta, o jejíž hodnotě Newton nic nevěděl.

Podle této teorie je gravitace lineární silou přímo mezi dvěma gravitačními středy, tedy mezi dvěma tělesy. Jak jsem říkala, Newton nebyl schopen určit hodnotu G . Jablko padající ze stromu je prima, ale nejde o přesný vědecký údaj. Zhruba sto let po Newtonovi se anglickému fyzikovi Henrymu Cavendishovi konečně podařilo změřit G a jedná se o velice, velice malé číslo.“

„Takže gravitace svým způsobem není moc silná,“ podotkl Dane.

„Je to divná interakce,“ odpověděla Ahana. „Můžete se na ni dívat jako na přitažlivou sílu mezi dvěma tělesy, ale také jako na pole. Jak poznamenala paní Earhartová, gravitační pole kolem Země se projevuje dolů směřující silou, která stahuje objekty blízko povrchu. Navíc na sebe tělesa působí i na velkou vzdálenost. To je základ stability sluneční soustavy. Ještě před vlastním pozorováním Neptunu se vědcům podařilo odhalit jeho existenci jen na základě nevysvětlitelných odchylek pohybu planety Uranu způsobených gravitačním polem další planety.“

Dane poslouchal Ahanu se zavřenýma očima. Byli na cestě, neměli nic jiného na práci a už dávno zjistil, že v záplavě vědeckých teorií a údajů lze občas najít zlaté valouny životně důležitých informací. V hloubi duše cítil, že jsou na správné stopě a že to, co Ahana říká, je nějakým způsobem důležité, byť k plnému docenění jejích slov potřeboval, aby na správné místo zapadl další kousek skládačky.

„Potíž s Newtonovou teorií,“ navázala Ahana, „se týkala relativity. Podle ní totiž dva pozorovatelé zaznamenávající rychlost nějakého tělesa naměří různé hodnoty v závislosti na jejich relativním pohybu jednoho k druhému. Tak například osoba na nástupišti nádraží bude mít dojem, že se míč ve vlaku pohybuje stejnou rychlostí jako celý vlak, zatímco pozorovatel ve vlaku naměří nulu. Newton by tedy řekl, že ve fyzickém světě neexistuje žádná základní, konstantní rychlost. Veškeré rychlosti jsou relativní. Jenže ke konci devatenáctého století tuto představu rozbořil skotský fyzik Maxwell, když přišel s novou teorií elektrických a magnetických sil, jež obsahovala právě takovou konstantu označenou písmenem c . Její hodnotu Maxwell odhadl na tři sta tisíc kilometrů za hodinu. Právě takovou rychlostí se pohybovaly elektromagnetické vlny včetně světla ve vakuu. Tato složka Maxwellovy teorie způsobila ve fyzice skutečnou krizi, protože naznačovala, že rychlost není vždy relativní.

Vědecká komunita se s tím potýkala až do roku 1905, kdy přišel Einstein se svou teorií relativity. Jejím podstatným rysem je, že žádný objekt se nemůže pohybovat rychleji než c , což bylo ve sporu s Newtonovou gravitační teorií, která naznačovala, že se gravitace šíří nekonečně rychle.“

„Nikomu se ale přece nepodařilo detekovat částici, která gravitační sílu přenáší,“ ozvala se Earhartová. „Tak jak mohl někdo vědět, jestli se pohybuje nekonečnou rychlostí?“

„To je dobrá připomínka,“ řekla Ahana. „Světelné vlny dokážeme měřit přímo, ale gravitaci nikoliv jen její účinky. Einstein si tohoto rozporu byl vědom a roku 1915 zformuloval novou teorii gravitace, v níž prohlásil, že se gravitační síla pohybuje rychlostí c . Další důležitý rozdíl mezi Newtonem a Einsteinem spočívá v tom, že Einstein

popsal gravitaci jako zakřivení prostoru a času a nikoliv lineární sílu.“

„Takže ty portály,“ prohlásil Dane, „mohou být zakřiveními času a prostoru?“

„Je to možné,“ připustila Ahana. „Možná jsou to důsledky manipulace s gravitací na úrovni, jakou zatím nechápeme. Einstein v obecné teorii relativity formuloval, že prostor a čas je propojen do jediné čtyřrozměrné geometrie sestávající ze tří prostorových a jednoho časového rozměru. Této kombinaci se říká časoprostor a částice se v něm s postupem času pohybují z místa na místo podél zakřivení zvaných světové osy. Kdyby neexistovala žádná gravitace, vše by se pohybovalo po rovných liniích, ale gravitace je zakřivuje.“

Dane vyhlédl z okénka letadla. Viděl jen vodní hladinu, takže bylo jasné, že do San Diega zbývá ještě kus cesty. Přepadl ho pocit samoty, když se pokoušel vymyslet, jak by mohli přenést válku na stranu nepřítele, jenž dokáže ovládat síly, s jejichž pochopením mají v jeho časové ose potíže i ty nejlepší mozky.

Ahana pokračovala: „Einstein přišel s myšlenkou, že účinek gravitace by neměl být znázorňován coby odchylka světové osy od rovné linie jako pro elektrickou sílu. Gravitace mění nejzákladnější předivo vesmíru a zakřivuje geometrii časoprostoru. V zakřiveném prostoru, jako je třeba dvojrozměrný povrch Země, žádné přímé linie neexistují. Místo toho tu jsou speciální křivky, které jsou rovnoběžné a nikde se neprotínají, jako například rovnoběžky. Ty jsou v každém bodě tak rovné, jak je to jen na zakřiveném povrchu možné, a jedná se o základní křivky nerovinné geometrie. Účinek gravitace pak spočívá v ovlivňování takových křivek v časoprostoru. Zdroje gravitační síly je ohýbají a pozměňují.

Problém je, že i za použití nejmodernější technologie je velice těžké tyto teorie ověřit experimenty a pozorováním. Einsteinova teorie však zatím ve všech testech uspěla. Znamenala skutečnou revoluci pro fyziku dvacátého století.

Souběžně s tím došlo k dalšímu významnému posunu v podobě kvantové teorie, která říká, že fyzikální interakce, čili výměna energie, nemůže probíhat v nekonečně malých množstvích. Existuje minimální možná interakce v podobě balíčku energie, který se

nazývá kvantum. V případě elektromagnetismu je oním kvantem foton. I gravitace je kvantová a její kvantum nazýváme graviton.

V poslední době se vědci pokoušejí vytvořit takzvanou ‚teorii všeho‘, v níž by všechny základní síly byly jen různými aspekty jediné univerzální interakce. Jistého pokroku jsme dosáhli při sjednocování elektromagnetismu se slabou a silnou interakcí. Gravitace se svou komplikovanou matematikou a geometrií však zatím takovým snahám odolává.“

„Ale nakonec se to podaří,“ řekl Dane.

Ahana přikývla. „Předpokládám, že ano. Budeme-li mít čas.“

„Myslím, že Stín je buď časová osa někdy v budoucnosti,“ uvažoval Dane, „nebo časová osa, která se ve fyzice vyvíjela podstatně rychleji než my.“

„S největší pravděpodobností máte pravdu,“ souhlasila Ahana.

Dane před sebou spatřil kalifornské pobřeží. Už chápal o něco víc základní obrysy problémů, jimž čelí, ale věděl, že teorie jim příliš nepomůže.

Letadlo se naklonilo a zamířilo dolů k vojenskému letišti na ostrově těsně u San Diega. Dane viděl v přístavu válečné lodě, ale poté zavřel oči a rozhlédl se svým vnitřním zrakem. Matně vnímal, jak dosedli na přistávací plochu a začínají brzdit.

„Cítíte to?“ zeptal se Earhartové a otevřel oči.

Earhartová zavrtěla hlavou. „Co?“

„Někde poblíž je tu brána,“ řekl Dane.

Ahana sledovala počítačové obrazovky. Jeden z laptopů byl napojen na přenosný detektor muonů, který dokázal zaznamenávat aktivitu v bezprostředním okolí. „Přístroje nic nehlásí.“

„Je tu kousek od nás,“ trval na svém Dane. „Jenže je jiná než ostatní. Nemám z ní ten špatný pocit, jako když se přiblížím k bráně Stínu.“

Dveře letounu se otevřely a dva příslušníci vojenské policie je beze slova odvedli k čekajícímu autu. Dane si všiml hlídek u dveří do budovy, před níž zastavili, a ihned poznal, že nejde o žádné nezkušené muže. Tohle byli profesionálové. Z okolních bezpečnostních opatření jasně viděl, že ať už zdejší středisko pracuje na čemkoliv, jde opravdu o přísně tajný výzkum. Foreman jim

předtím telefonicky zařídil vstup a doktorka Martsenová je zavedla přímo dovnitř.

Středisko se nacházelo v areálu námořní základny a Dane si po tolika letech v civilu připadal na vojenské půdě celý nesvůj. Jejich dva strážci je doprovodili k typicky jednotvárné vojenské budově se třemi podlažími hned vedle přístavu.

Vnějšek stavby sice nevyvolával žádný impozantní dojem, ale vnitřek představoval dočista jiný případ. Martsenová je odvedla po sněhobílé chodbě k ocelovým dveřím, které se rozevřely do stran, když přiložila svoje oko k senzoru na zdi. Vstoupili do výtahu, jenž s nimi během několika vteřin poklesl pod úroveň mořské hladiny. Zastavili se a ozval se zvuk čerpadel.

„Vyrovnáváme tlaky,“ vysvětlila Martsenová. „Jsme patnáct metrů pod vodou, dost hluboko na to, aby naši činnost nemohl nikdo sledovat satelitem. Musíme upravit tlak, protože... inu, však uvidíte.“

Když se dveře znovu otevřely, Dane vykročil, ale vzápětí se znovu zastavil a užasle se rozhlédl. Místnost křížovaly skleněné trubky s vodou a na několika místech tu byl v podlaze přímý přístup do moře – místnost skutečně musela udržovat stejný tlak jako okolí. Celkem tu pracovalo patnáct lidí a kromě nich tady bylo i šest delfínů – v potrubí nebo v přístupových místech do vody.

Pozornost všech nicméně přilákal střed komplexu, kde stály dvě svislé nádrže. Muž v bílém plášti, který stál vedle nich, poskytoval jistou představu o jejich velikosti. Jedna měřila pět metrů na výšku a dva na šířku, druhá tři metry na výšku a jeden a půl na šířku.

V obou viděli hustou, nazelenalou kapalinu a ve větší z nich se vznášel delfín v černé kombinéze. Z jeho úst vedly různé hadičky a delfín měl hlavu zcela schovanou v obrovské černé přilbě, připojené na další trubičky a dráty. Vznášel se volně a s mírně prohnutými zády.

V druhé trubici plaval člověk, také v černém oblečení a přilbě. Od trubic vedla řada drátů ke stolu mezi nimi.

Privítal je vysoký černoš v bílé uniformě námořnictva. „Doktorko Martsenová,“ kývl na bioložku a poté se obrátil k

Daneovi, Ahaně a Earhartové. „Jsem velitel Talbot. Vítejte do Země snů.“

8. kapitola

Země, časová osa VIII Washington, červenec 1863

„Přichází.“

Lincoln se překvapeně otočil ke své ženě, která seděla v kočáře vedle něho. „Kdo?“

„Lee. Přichází. A přivádí s sebou hroznou bouři smrti.“ Pohlédla na svého manžela. „Blíží se, jak hlasy předpovídaly. Letos v létě.“

Vraceli se kočárem z večere se skupinou generálů na ministerstvu války. Lincoln cítil pach stok, typický pro letní Washington. Nalevo od něj stály řady stanů s vojáky, kteří právě dorazili železnicí z New Yorku přes Baltimore. V obou městech na ně útočil dav lidí. Východní města vřela vztekem nad odvody do armády, kterým se bohatí mohli vyhnout zaplacením tří stovek dolarů. Lincoln proti tomu bojoval, ale neuspěl. Kongres měl jednoduše příliš mnoho bohatých přispěvatelů, kteří rozhodně nechtěli, aby jejich synové odcházeli do víru krvavých bitev.

Lincoln do jisté míry chápal obavu otců, aby neztratili syny. Jeho a Maryin prvorozený, Edward, zemřel roku 1850 ve věku čtyř let. Willie taky zemřel. Tato úmrtí způsobila Mary mnoho žalu a občas ji na veřejnosti přepadaly hysterické záchvaty.

Washington se pro Mary nikdy nehodil. Poprvé sem přišli v roce 1846, když byl Lincoln zvolen do Kongresu. Měli velká očekávání, jež brzy skončila rozdrčená koly tvrdé reality. Lincoln se domníval, že si rychle vydobude nějaké ostruhy, ale zjistil, že je tu plno neznámých nových kongresmanů a že dveře ke skutečné moci jsou mu stále uzavřeny. Společenský život, na který se tolik těšila Mary, byl stejně vzdálený a uzavřený.

Odsloužil jedno volební období a vrátil se domů. Nabídl mu pozici guvernéra nového oregonského území, ale odmítl a začal se znovu věnovat právníckému povolání. První pokus o vstup do celonárodní politiky ho odradil od další snahy.

Novou energii mu dodal zákon o Kansasu a Nebrasce z roku 1854, kterým byla zřízena území Kansasu a Nebrasky a který uváděl, že obě území lze vyhlásit za státy s otroctvím či bez něj, jak bude znít většinová vůle obyvatel v čase zřízení. Lincoln měl pocit, že jde o krok zpátky a že povede k dalšímu šíření otroctví, proti kterému bojoval. Tím se dostal do přímého sporu s autorem zmíněného zákona Stephenem Douglasem a jejich proslulá série debat přivedla Lincolna do celonárodního povědomí.

Pro Douglase bylo otroctví politickou otázkou. Pro Lincolna se však jednalo o problém morálky – otroctví bylo neslučitelné s demokracií. Ačkoliv brojil proti otroctví, držel se zároveň stranou od názorů razantních abolitionistů a dával přednost řešení trvajících potíží v rámci systému. Tento přístup ovšem zjevně nefungoval.

„Slyšíš ještě něco jiného?“ zeptal se své ženy, když zabočili na příjezdovou cestu k Bílému domu.

Mary přikývla. „Meade.“

To Lincolna zmátlo. Meade byla značka piva, ale jeho manželka pila jen výjimečně a pokaždé mu tím působila starosti, protože alkohol narušoval její křehkou rovnováhu.

„Ten generál,“ dodala Mary, když si všimla jeho zmatku. „Velitel Pátého sboru. On je ten pravý.“

Virginie, léto 1863

Bylo horko a vlhko. Nebylo to vhodné počasí na pochod, ale Leeovi muži už v této válce nachodili mnoho mil a skutečnost, že směřují k severu, jejich krokům přidávala na pružnosti.

Divize Jubala Earlyho, patřící ke sboru generála Ewella, kráčela v čele a za dva dny urazila vzdálenost sedmdesáti kilometrů, čímž překvapila unijní posádkové město Winchester. Jednotky A. P. Hilla se zdržovaly stále v blízkosti Fredericksburgu, což znamenalo, že Leeova armáda byla roztažena na délku více než sto padesáti

kilometrů. To nebyla zrovna rozumná taktika, jakou ho učili na West Pointu.

Lee si nebezpečí uvědomoval, ale považoval svou pozici za poměrně jistou. Z východu ho kryla jízda mezi jeho a Hookerovými jednotkami a z boku ho chránil i Rappahannock a pohoří Blue Ridge. Jeho zvědové mu hlásili, že se Hooker konečně rozhoupal, ačkoliv o několik dnů později, než bylo třeba, a přesně jak Lee očekával, se stahoval k severu, protože si nebyl jistý Leeovým cílem. Vzhledem k tomu, že o přesném cíli dosud nerozhodl ani sám Lee, chápal dobře Hookerovo váhání. Hooker jen reagoval na tahy soupeře, což znamenalo, že si Lee může podržet iniciativu.

Winchester mu padl do rukou velice rychle a unijní síly, které se mu nevzdaly, chaoticky prchaly k Harpers Feny na Potomaku. Dokonce došlo téměř k závodu k brodu přes řeku mezi ustupujícími unijními vojáky a čelem Leeova vojska.

Leeova jízda pod vedením Jeba Stuarta mezitím podstupovala menší šarvátky se silami Unie na východním křídle postupující armády. Přejít přes Potomac pozvedl morálku mužů, ale Leeovi dělalo starosti, že ztrácí kontakt s Hookerovým vojskem. Cítil k němu dostatečný respekt, aby věděl, že potřebuje znát přesnou polohu nepřítele, než se odváží příliš daleko na sever.

Dvacátého čtvrtého června si zavolal Jeba Stuarta do velitelského stanu. Přední jednotky vstoupily do Chambersburgu v Pensylvánii, kde uvrhly celý kraj do stavu naprosté paniky. Lee na sobě dosud cítil následky nedávné choroby, a tak Stuartovi jen rychle předal rozkazy.

Jak se později ukázalo, počínal si až příliš zbrkle. Večer toho dne Stuart odjel s většinou jižanské jízdy k východu a Lee ho znovu spatří, až když bude příliš pozdě.

Generál měl dojem, že má před Hookerem stále několikadenní náskok, a proto rozkázal svým podřízeným, aby se rozptýlili a sehnali si v úrodném kraji potravu. Druhotným cílem nájezdu na sever koneckonců bylo doplnit zásoby a jeho muži s vykonáním tohoto pokynu neváhali ani v nejmenším.

Washington, léto 1863

„Zdá se, že o Leeově přítomnosti v Pensylvánii vědí všichni kromě Hookera.“

Ministr války Stanton na Lincolnův komentář nemohl nic říct. Prezident držel v rukách výtisk novin, jejichž titulky informovaly o plenění jednotek Konfederace. „Už mi leze krkem, že editoři novin vědí víc než můj velící generál.“

Stanton si odkašlal.

„Ano?“ Lincoln složil noviny a položil je před sebe.

„Hooker je... ehm...“

„Jen to řekněte,“ přikázal mu Lincoln.

Stanton se podíval na telegram, který svíral v prstech. „Nespokojený, že mu generál Halleck odmítá poslat další posily. Vyhrožuje, že pokud Halleck nevyhoví jeho požadavkům, odstoupí ze svého místa.“

Lincoln si promnul spánky. „Přijměte jeho rezignaci. S okamžitou platností.“

„Ano, pane,“ odpověděl Stanton.

Všichni čekali, zatímco si Lincoln nadále mnul spánky, jako kdyby se snažil zaplašit nepříjemné myšlenky. „Generál Meade, velitel Pátého sboru, je z Pensylvánie, nebo ne?“

„Ano, je, pane,“ přikývl Stanton.

„Co si o něm myslíte?“ zeptal se ho Lincoln.

„Je spolehlivý. U Antietamu a Fredericksburgu odvedl dobrou práci. Jeho muži udrželi svoje pozice.“

„Což se nedá říct o většině jiných,“ podotkl Lincoln.

„Ano, pane. Ale dosud nemá zkušenosti s velením velké armády.“

„Uvidíme, jak si povede při obraně domácí půdy,“ řekl Lincoln a naškrábal na kus pergamenu rozkaz, kterým učinil z Meada vrchního velitele.

Pensylvánie, léto 1863

Tvrdý pochod si v severovirginské armádě vyžádal daň, na kterou by většina lidí ani nepomyslela. Nepomysleli by na ni ti, kteří nikdy nesloužili u pěchoty. Jednalo se o boty.

Chyběly více než polovině mužů. A ti, kteří je stále ještě měli, ošlapali kožené podrážky na tloušťku papíru, takže bolestně cítili každý oblázek na cestě.

Earlyho divize z Ewellova sboru spěšným pochodem dorazila ke Gettysburgu, ospalému městečku známému zejména nedalekým luteránským seminářem. Dospěli tam 24. června, zrovna když generála Meada budil pobočník s Lincolnovým rozkazem, kterým mu prezident svěřoval Potomackou armádu.

Early požadoval od obyvatel města zboží v hodnotě deseti tisíc dolarů, ale většina lidí utekla a ti, kteří zůstali, svoje bohatství dobře schovali. Cestou městem si nicméně Early všiml něčeho zajímavého. Továrny na boty.

Napsal o tom zprávu A. P. Hillovi, v níž ho o této skutečnosti informoval, a poté pokračoval v dalším pochodu, aby obsadil York.

Několik zbývajících občanů Gettysburgu se zaradovalo, že vojáci Konfederace jejich městem jen prošli, a veškerý život se brzy vrátil k normálu. Všude kolem města se přesunovaly jednotky, ale přímo dovnitř nevstoupil nikdo. Zdálo se, že se Gettysburgu blížící se bouře vůbec netýká. Na město padl klid. Stejný klid, jaký panuje v oku zuřícího hurikánu.

Země, časová osa XIV Jižní Afrika, leden 1879

Přesně jak Šakan předpověděla, 6. ledna vstoupily na zulské území tři kolony britských sil pod vedením generálporučíka lorda Chelmsforda, jehož zdatnost se týkala spíše titulu lorda než hodnosti generála. Vedl šest tisíc profesionálních vojáků a koloniálních dobrovolníků s devíti tisíci odvedených domorodců. Měl pocit, že základní jádro britských vojáků je více než dostatečně silné na to,

aby se vypořádalo s libovolně velkým africkým vojskem, přestože mu zkušení důstojníci a poradci z řad Búrů vykreslovali schopnosti Zuluů v hrozivých a pochmurných barvách.

Jeho jednotky měly navíc k dispozici dvacet polních děl a deset granátometů, což představovalo účinnou palebnou sílu, která podle jeho názoru stačila k rozdrčení jakýchkoliv černých protivníků, vyzbrojených oštěpy a štíty z dobytčí kůže. Chelmsford nevěřil, že by takoví nepřátelé mohli ohrozit britského profesionálního vojáka.

Chelmsford nikdy neslyšel o Custerovi, i když k bitvě u Little Big Hornu došlo o necelé tři roky dříve na americkém kontinentu. Kdyby znal podrobnosti této bitvy, možná by ho zneklidnilo, jak je jeho plán na rozdělení jednotek do tří skupin podobný Custerovu nešťastnému rozhodnutí. Chelmsford byl na druhou stranu muž, jehož představitivost se omezovala na to, co vidí, a tak by mu ony podobnosti s největší pravděpodobností stejně unikly.

Britské přesuny nezůstaly nepovšimnuty ze strany Zuluů. Na Cetewayu udělala Šakanina předpověď i hlášení zvěďů z Transvaalu o britských přípravách dostatečný dojem, aby vyslal k hranicím skupinky průzkumníků. Největší starosti mu dělala prostřední kolona, která bezprostředně ohrožovala jeho vesnici.

Této skupině formálně velel plukovník Glynn z Dvacátého čtvrtého pluku. Kolona překročila Buvolí řeku v blízkosti švédských misionářů u Rorke's Driftu. Plukovníkově velení bylo pouze formální kvůli té nešťastné okolnosti, že s ním cestoval Chelmsford a jeho štáb. Chelmsford se nespokojil jen s celkovým velením, a tak vydával rozkazy Glynnovým mužům, jako kdyby spadali přímo pod něj.

Byla to dlouhá kolona sestávající z téměř pěti tisíc mužů, z nichž osmnáct set tvořili Evropané. Použití volů k tažení vozů omezovalo rychlost postupu na pomalý krok těchto velkých zvířat.

Pochodovali hustou mlhou a mrholením, jež nijak nevylepšovalo morálku mužů. V čele postupovala jízda, která také jako první vstoupila do Buvolí řeky, kde nastaly první potíže. Řadu pěších vojáků, kteří se museli brodit po krk ve vodě, strhl proud a oni se utopili. Kolona se zastavila a Chelmsford přikázal, aby byly sestaveny čluny s plochými dny, jež by dopravily důležitější

profesionální vojáky na druhý břeh. Poté generál zanechal u Rorke's Driftu menší skupinu pěchoty a sám pokračoval do nitra zulského území.

Když ze sedla svého koně přehlížel postup jednotek, sebejistě věřil, že celý africký národ se už brzy ocitne pod britskou nadvládou. Což bylo jediné správné. Koneckonců, nad britskou říší slunce nikdy nezapadá.

Časně odpoledne si uvědomil, jak dlouho trvá, než se postaví pořádný tábor a než vojáci vztyčí jeho stan, a proto rozkázal, aby se kolona zastavila jen několik kilometrů od hranic nepřátelského území. Nedbal na Glynnovy protesty a doporučení, že by měli pokračovat v pochodu, aby si podrželi iniciativu. Nastal čas odpoledního čaje a civilizovaný muž vždy přikládal takovým detailům patřičnou důležitost. Také zrušil Glynnovy rozkazy vybavit tábor zátarasy a přesunutými stanovišti.

• • •

Šakan vystoupala na vrchol Isandlwany. Zachvěla se chladem, který pronikal až do morku kosti a nedal se zastavit sebesilnější vrstvou oblečení. Na klíční kosti pocítila trochu tepla a podívala se pod svoje šaty, kde kolem jejího krku matně zářil drobný křišťálový amulet.

Toto místo spatřila ve svém vidění. Kromě chladu vnímala i matný náznak jakési zlé síly.

Klekla si a zahájila modlitbu, kterou ji naučila její matka. Nešlo o modlitbu k bohům, ale o modlitbu za vnitřní sílu.

Země, časová osa III

Antarktida, červenec 2078

MH-90 Nighthawk se rychle vznesl do vzduchu a zamířil z východu ke stanovené oblasti operace. Stroj MH-90 byl přímým potomkem programu z konce dvacátého století nazvaného Osprey, který tehdy selhal. Každé letadlo měřilo na délku více než dvacet metrů a mohlo v nákladovém prostoru přepravovat čtyřicet vojáků s

bojovým vybavením. Obě krátká, tupá křídla byla vybavena silným tryskovým motorem a mohla se natáčet z vodorovné polohy do svislé, takže letoun dokázal startovat kolmo vzhůru jako vrtulník. Když se poté křídla otočila zpátky, stroj dosahoval rychlosti o něco vyšší než rychlost zvuku, stejně jako jiná trysková letadla. Navíc měl trup i motory vodotěsně uzavřené a po omezený čas mohl fungovat i pod vodou.

V zadní části prvního letounu přepnul plukovník Chamberlain svou zbroj na plný bojový režim a nastavil si noční vidění. Už uskutečnil sto dvacet sedm seskoků, ale každý v něm vyvolával jistou nervozitu. Byl v nákladovém prostoru úplně vzadu, hned vedle spouštěcí rampy. Padák měl připojený k zádům ve čtyřech kontaktních bodech.

„Šest minut.“ Pilotův vyrovnaný hlas na bezpečnostní frekvenci byl zcela prostý emocí.

Chamberlain předal jeho slova rotě mužů a žen na palubě letadla a poté pokračoval s pokyny ohledně seskoku. Na akademii byl Chamberlain absolventem Letecké školy ve Fort Benningu v Georgii, jednoho z posledních ročníků před tím, než školu zničila poslední fáze války se Stínem. Pomyslel si, jak by jeho tehdejší instruktory jistě potěšilo, že v této operaci používá podobné pokyny jako oni, přestože se od jejich doby výrazně změnila technologie.

„Připravte se,“ zvolal. Na zádi letounu hned nad rampou začalo blikat červené světélko.

„Vnější výsadek, zaháknout,“ přikázal. Vykročil k prostřední části stroje, kde podélně s osou letadla probíhaly dvě ocelové kolejnice. Narovnal se a západky na temeni jeho přilby se s klapnutím přimknuly na svá místa. „Vnitřní výsadek, zaháknout.“

Ostatní členové jeho skupiny se přesunuli ke kolejnicím. Červené světélko přestalo blikat na potvrzení toho, že všichni vojáci jsou bezpečně připojeni. Chamberlain přesto pokračoval v naučeném postupu.

„Ověřit pevnost úchyty.“

Od prvního vojáka k poslednímu všichni postupně nahlas potvrdili, že jsou na svém místě pevně uchyceni.

„Tři minuty,“ oznámil pilot. „Za třicet vteřin zahájíme dekompresi.“

„Ověřte si tlak uvnitř obleku,“ rozkázal Chamberlain. Všichni znovu potvrdili, že jsou jejich obleky neprodyšně uzavřené a že dýchají kyslík ze svých nádrží.

Chamberlain nepozoroval během snižování tlaku v kabině žádnou změnu. Rychle si na vnitřních obrazovkách promítl výhled z kokpitu, aby se podíval na terén, jenž na ně čeká. Nalevo a napravo viděl přes vířící sněhové vločky hory s úzkým údolím uprostřed, přesně podle plánu. Vál silný vítr, který překračoval bezpečné hodnoty, ale Chamberlaina vůbec nenapadlo, aby seskok odvolal.

„Dvě minuty,“ hlásil pilot a Chamberlain zopakoval jeho údaj svým lidem.

Letoun sebou prudce smýkl doprava a vzápětí doleva. Vojáci, zajištění u kolejnic, neměli potíže s udržením rovnováhy, ale všichni věděli, že se něco děje.

„Blížíme se.“ Do pilotova hlasu stále nepronikl ani náznak rozrušení.

Chamberlain znovu přepnul na výhled z pilotní kabiny a všiml si červených výbuchů zářících z hory po levé straně a blížících se po oblouku směrem k nim.

„Jedna minuta,“ dodal pilot.

Chamberlain se vrátil k vlastnímu výhledu. V zadní části letounu se objevila štěrbina a rampa začala klesat dolů. Do nákladového prostoru se nahrnul studený vzduch. Červené světélko nad rampou zářilo jako maják.

„Deset sekund. Připravte se.“

Chamberlain ztuhl a pečlivě ovládal svoje dýchání. Zablokoval klouby obleku ve vzpřímené poloze. „Ted’.“

Světlo zazářilo zeleně a Chamberlain sotva slyšel pilotův hlas přes hukot elektromagnetické energie, která projela po obou ocelových kolejnicích a vymrštila řadu parašutistů ven z letadla.

Chamberlain se ocitl v proudu vzduchu za letadlem a několik vteřin se řítíl k zemi. Klesali z výšky třinácti set metrů, ale plukovník si okamžitě všiml, že něco není v pořádku. Letoun se při úhybném manévru příliš stočil doleva a oni se tak zčásti ocitli za hřebenem.

„Volný pohyb,“ přikázal Chamberlain svému obleku a podíval se na displej s údajem výškoměru, který měřil vzdálenost od země, nikoliv od kalibrované hodnoty odpovídající hladině moře. Pět set metrů, nikoliv třináct set. A řítí se volným pádem k zemi. Hodnoty rychle klesaly.

Roztáhl ruce a nohy, aby se trochu stabilizoval. Pád se zpomalil. Tři sta metrů. Už je příliš nízko. „Rozvinout padák,“ vykřikl.

Z batohu na zádech se vynořil brzdicí padák, který ihned vytáhl hlavní plochu padáku. Chamberlainův pád se trhnutím prudce zpomalil. Displej ukazoval výšku sto třiceti metrů. Země se překotně blížila. Chamberlain reagoval na základě instinktů, které mu vštěpili před tolika lety ve Fort Benningu, dal nohy k sobě a pokrčil kolena. Pažemi si zakryl přední stranu přilby.

Dopadl tvrdě, tvrději než kdykoliv předtím. Mikromotory obleku sice náraz ztlumily, ale Chamberlain se ocitl na opačné straně hřebene, a místo aby se zastavil, začal se kutálet ze svahu.

„Odpojit,“ přikázal, ale bylo příliš pozdě. Lana padáku ho omotávala jako pavouk svoji oběť. Kamery byly zakryté nylonovými provazy a plukovník skoro nic neviděl, zatímco dál sjížděl z hřebene dolů. Zastavil se až nárazem o nějaký kámen, přičemž mu na levé straně hrudního koše vystřelila pronikavá bolest.

„Nůž,“ procedil přes křečovitě sevřené zuby. Z pouzdra na levém zápěstí se vysunulo ostří, kterým přeřezal lana padáku, a tak se konečně osvobodil. Padák odnesl vítr a Chamberlain se okamžitě postavil, aby se rozhlédl po bezprostředním okolí.

Viděl další letouny, z nichž mu nad hlavou vyskakovali vojáci.

Vyvolal si na monitor taktický přehled situace a okamžitě pochopil, že tento seskok dopadl katastrofálně. Piloti reagovali na palbu úhybnými manévry, kterými rozprostřeli prapor nejen po prostředním údolí, ale až za hřebeny po obou stranách. Na frekvenci praporu se ozývala řada volání po ošetření, protože se plno vojáků při dopadu zranilo. Na taktické mapce také blikalo sedm červených světélek.

Sedm mrtvých. Sedm vojáků, kteří narazili na zem příliš prudce. A nejméně třikrát tolik zraněných.

Chamberlain sledoval, jak velitelé jednotlivých čet organizují svoje skupiny a starají se o zraněné. Chamberlain se přesunul na své místo do vznikající formace a obklopili ho jeho lidé.

„Sedm mrtvých,“ pravila jeho pobočnice. „Dvacet šest raněných, z toho pět vážně. Míří sem zdravotníci.“

Slyšel v jejím hlase výčitku. Byla to vysoká cena za cvičný seskok. Přistoupil k ní a dotkl se svou přilbou její, aby jeho slova slyšela jen ona. „Poručíku, dal jsem rozkaz k simulované palbě na letadla. Chtěl jsem vidět, jak budeme – spolu s piloty – reagovat na neočekávanou situaci. A nevedli jsme si dobře. Takže to budeme opakovat znovu a znovu, tak dlouho, dokud se nenaučíme reagovat dobře. Můžu vám totiž zaručit jednu věc. Až zaútočíme na Stín, ať už na nás bude čekat cokoli, rozhodně nepůjde o nic, co bychom kdy očekávali.“

Narovnal se a oslovil vysílačkou všechny účastníky akce. „Shromážděte se.“ Poté přikázal pilotům, aby se pro ně vrátili a znovu je nabrali. „Připravte se na další seskok.“

9. kapitola

Země, současnost Středisko systémů vesmírného a námořního vedení války, San Diego, Kalifornie

Daneovi neušlo, jak obdivné pohledy vrhá velitel Talbot na Earhartovou – člověk se nesetkává každý den s osobou, kterou zná jen z učebnic dějepisu. Talbot na uvítanou rozpřáhl ruce. „Dostal jsem rozkaz, že mám splnit všechna vaše přání a odpovědět na jakékoliv otázky, které mi položíte.“

Všechny momentálně nejvíc ze všeho zajímalo, co dělají s tím delfínem v nádrži, ale Dane místo položení této otázky přešel k nejbližšímu volnému delfínovi. Zvíře otočilo hlavu a jeho tmavé oči oplácely Daneovi pohled. Talbot se chystal říct něco dalšího, ale Dane ho umlčel pozvednutou rukou a několik minut zůstal nehybně stát. Postupně kolem něj utichla veškerá činnost a všichni ho pozorovali, ale Dane si to neuvědomoval. Cele se soustředil na vodního živočicha, který setrval ve stejné nehybnosti jako on. Earhartová stála Daneovi po boku, zatímco Ahana čekala za ním.

„Sledujete svoje delfíny?“ zeptal se Dane konečně.

Talbot přikývl. „Všichni jsou vybaveni miniaturními vysílačkami připojenými k satelitnímu systému a počítač neustále zaznamenává jejich pohyby.“

„Můžete mi ukázat záznamy o pohybech delfínů během posledních čtyřiaadvaceti hodin?“ otázel se Dane.

„Nechcete nejdřív vědět, co tu děláme?“ Zdálo se, že Daneův požadavek Talbota poněkud překvapil. Dane si dokázal představit, že už Talbot seznamoval se svým projektem řadu návštěvníků a že je na něj patřičně hrdý.

„V pravý čas,“ řekl Dane. „Nejdřív se potřebuji dozvědět něco jiného.“

Talbot je odvedl k velké obrazovce a předal instrukce jednomu z techniků. Na monitoru naskočila změt' čar.

Dane přistoupil k obrazovce a poklepal na místo, kde se všechny linky protínaly. „Kde je tohle?“

„Souřadnice,“ pokynul Talbot technikovi.

Muž zadrmolil nějaká čísla, která Daneovi nedávala žádný smysl, ale Talbotovi podle všeho ano.

„Je to asi pět kilometrů odtud. Kousek od pobřeží je tu menší geologický zlom a tohle místo je přímo nad ním.“

„Zavezte nás tam,“ přikázal Dane.

Talbota zřejmě tak strohý pokyn zarazil, ale poslechl a zakrátko se všichni ocitli zpátky na hladině na palubě člunu mířícího na otevřené moře.

„Sílí to,“ poznamenala Earhartová.

Dane přikývl. „Já vím. Co jste tam vnímala?“

„Jen takový pocit.“

Dane se k ní naklonil. „Jaký?“

„Naději.“

Dane znovu přikývl. „Vnímám jsem totéž.“

Ahana vypadala, že se chystá něco říct, ale nakonec nepromluvila. Otvírala zrovna velkou umělohmotnou krabici s jakýmsi monitorovacím zařízením.

Člun zpomalil a nakonec se zastavil. Kormidelník se s pomocí motorů a kotvy držel na místě, přestože se je mořské proudy snažily strhnout pryč. Dane to dobře cítil slabý tok energie, který mu hypnoticky tepal tělem v povědomém rytmu, jež však nedokázal přesně zařadit.

„Někde tady je brána,“ oznámil ostatním, i když nikde neviděl žádnou černou stěnu, která obvykle signalizovala přítomnost portálu.

Ahana se dívala na svoje přístroje. „Nic tu nemám.“

„To ani nemůžete,“ řekl Dane. „Ten signál se veze na něčem jiném a zdejší brána představuje spíš okno než dveře.“

„Na čem se ten signál veze?“ zeptala se Ahana.

„Počkejte vteřinku.“ Dane si sedl na dno člunu do polohy lotosu a zavřel oči. Odstínil všechny smysly, dokud se neocítl pouze ve vnitřním světě svého mozku. Cítil pramínek energie, která probíhala jeho tělem.

Prudce otevřel oči.

„Tak co?“ pobídla ho Earhartová.

Dane ukázal vzhůru. „Přichází to odněkud shora. Ne z oceánu.“ Držel pozvednutou ruku s nataženými prsty a znovu zavřel oči. Pohyboval paží pomalu ze strany na stranu jako anténou, aby se vyladil na tento podivný zdroj energie. Změny energetického toku byly tak nepatrné, že se mu to stále nedařilo. Několikrát už měl pocit, že uspěl, ale pak signál opět ztratil.

Slunce se sklánělo k západnímu obzoru a večerní vánek přinášel chladný vzduch, ale Dane nic z toho nevnímál.

Tok energie sílil, tím si byl jistý. Po třiceti minutách si ovšem uvědomil, že jedna z potíží při přesném zaměřování spočívá v tom, že se jeho směr pomalu mění.

Znehybněl a opět otevřel oči. Vzhlédl podél paže a namířeného prstu těsně nad východní horizont.

„Támhle.“

Všichni se otočili, aby se podívali naznačeným směrem. Nad hory kolem San Diega stoupal úplněk.

„To vysílání pochází odtamtud,“ řekl Dane.

„Z Měsíce?“ Ahanin hlas překypoval nedůvěrou.

Dane už pochopil část záhady. „Tady je brána a druhý konec portálu se nachází právě tam. Vysílání od Těch Dřívějších jde k bráně na Měsíci a odtamtud sem, kde ho zachycují delfíni. Ti ho předávají ve formě vidění a hlasů lidem s vnitřním zrakem, kteří jsou jejich vysílání schopni vnímat. Já věděl, že na druhém konci portálu k Těm Dřívějším je něco divného, když jsem se ho v té mapě dotkl.“

Ucítil ostré bodnutí bolesti, které mu projelo levou polovinou mozku, a zapotácel se. Earhartová ho chytila za paži a podepřela ho. „Jste v pořádku?“

Dane pohlédl přes okraj člunu. Vedle nich plul delfín a díval se přímo na něj. Na svoje místo zapadl další kousek skládačky. „To je

můj...“ zašeptal a pokoušel se najít správný termín. Bolest o něco polevila, když se nyní snažil soustředit myšlenky.

„Co?“ zeptala se Earhartová.

„Ta delfínice.“ Dane ukázal. „To je...“ Zavrtěl hlavou, frustrovaný tím, že stále nedokáže najít slovo, které potřeboval. Poklepal si na spánek. „Ona je kanál, kterým ke mně přicházejí má vidění a kterým ke mně dosahují ony hlasy. Každý máme jednoho delfína. Každý člověk s vnitřním zrakem. Proto nedostáváte v téhle časové ose žádná vidění,“ obrátil se k Earhartové. „Tady nemáte delfíní protějšek.“

„Já ale ne...“ začala Ahana, ovšem Dane ji umlčel a naklonil se přes bok člunu k delfínici, která se s pomocí ocasu zvedla přední třetinou těla nad hladinu. Několik vteřin se nikdo nehýbal delfín vyčníval z vody a Dane se k němu skláněl. Pak se Dane natáhl a dotkl se delfíního čela.

Jako kdyby sáhl na holý drát pod proudem. Dotýkal se ho několik vteřin, dokud se kytovec se šplíchnutím neponořil zpátky do oceánu a nezmizel v tmavé vodě.

Dane klesl na kolena a opřel se o bok člunu. Earhartová, Ahana i Talbot k němu ustaraně přiklekli.

„Nemám zavolat zdravotní pomoc?“ zeptal se Talbot.

Dane pomalu zavrtěl hlavou. „Ne, nic mi není. Většinu už toho vidím. Všechno ne, ale vím, co musím udělat dál.“

„A co tedy?“ zatlačila Earhartová.

„Vydat se k Těm Dřívějším.“ Dane se zvedl na nohy.

„Dokážete se tam přesunout zdejší bránou?“ otázala se Earhartová pochybovačně.

„Nepůjdu tam fyzicky,“ odpověděl Dane. „Zabarikádovali svůj konec portálu, aby k nim nemohlo projít nic tělesného. Veliteli,“ otočil se k Talbotovi, „dopravte nás, prosím, na břeh.“

„A jak se tam tedy dostanete?“ naléhala Earhartová.

„Jak jinak?“ Dane nečekal na odpověď. „Svou myslí.“ Podíval se na Talbota. „Až se vrátíme, můžete nás seznámit se svým projektem.“ Zbytek cesty uběhl v tichosti.

Talbot je odvedl do podmořského komplexu. Delfín plaval v nádrži v přesně stejné pozici. Talbot je vzal až za nádrž a do krátké

chodby, na jejímž konci se otvírala místnost s řadami křesel. Postavil se dopředu, vedle nástěnné obrazovky.

„Dámy a pánové, následující informace jsou klasifikovány jako přísně tajné.“

V Daneovi se vzedmula zlost. Po všem, co se stalo během války se Stínem, tu jsou ještě další tajemství. Před kým? Věděl, že jim Foreman zařídil přístup k těmto datům, ale zároveň k tomu muži cítil odpor kvůli všemu, co jako agent CIA představoval. Veškeré lži a lži hrály po všechny ty roky Stínu do ruky a Země nyní sklízí, co zasela.

„K věci,“ vyštěkl Dane, čímž si vysloužil překvapené pohledy Ahany a Earhartové.

Talbot ho několik vteřin propaloval pohledem.

„Pánové,“ ozvala se Amelia Earhartová. „Kdybychom si mohli odpustit tohle pošťuchování, třeba bychom se dostali ke skutečným faktům.“

Dane se opřel a natáhl si nohy před sebe. Ruce položil na opěradla křesla a přikývl. „Pokračujte, veliteli.“

„Už jste někdy slyšeli o operaci Grilovací plamen?“ zeptal se Talbot.

Daneovi došlo, že Talbot je jedním z lidí, kteří se nedokáží přizpůsobit změně situace. Byl odhodlán za každou cenu odpřednášet svoje informace stejným způsobem jako v minulosti.

„Ne,“ odpověděl Dane.

„Grilovací plamen je kódové označení operací Obranné zpravodajské agentury za použití dálkových pozorovatelů,“ řekl Talbot.

„Dálkových pozorovatelů?“ zopakovala Earhartová.

„Spiritistů,“ vysvětlil Talbot. „Lidi, kteří dokážou vnímat události na dálku, jen svými mozky. Grilovací plamen je název, který vznikl v šedesátých letech. V osmdesátých byl změněn na Jasnou bránu. Snažili se tak najít rukojmí v Bejrútu, ale bezúspěšně. Něco nám scházelo.“

„Pak jste se k projektu připojili vy,“ poznamenal Dane. Talbot po něm střelil překvapeným pohledem.

Přikývl. „Ano. Abych byl upřímný, měli jsme jen zatracené štěstí. Prováděli jsme výzkum a cvičili jsme jednoho z našich delfínů v

Mexickém zálivu nedaleko ropné plošiny. Operace Jasná brána se zrovna zabývala dálkovým vnímáním a pokoušela se přimět jednoho ze spiritistů, aby na dálku popsal onu ropnou plošinu.“

„A ten člověk se propojil s delfínem,“ řekl Dane.

„Ano.“ Talbot hleděl na Danea s nově nabytým respektem. „Zjistili jsme, že partnerem, který v té dvojici vysílá, je delfín. Dálkový pozorovatel byl jen přijímač. A tak vznikla Země snů.“

Dane přemítal, jestli by všechno probíhalo jinak, kdyby věděl o Zemi snů dřív. Teprve teď zjistil, že přijímal všechna vidění a zvuky hlasů prostřednictvím delfína. Tady už věděli celé roky, že delfíni vysílají parapsychologické signály. Propojením obou poznatků se třeba mohl už dávno pohnout z místa.

„Pracovali jsme s vysílači a přijímači,“ pokračoval Talbot. „Pokoušeli jsme se posílit jejich schopnosti a také jsme se snažili zaměřit celý proces pozorování na dálku.“

Zvedl ovládač a stiskl tlačítko. Objevil se obraz jediné válcovité nádrže s člověkem uvnitř. Vznášel se volně v tekutině s rukama v bok a do přilby, jež mu zakrývala celou hlavu, kromě kabelů vedla i dýchací trubice.

„Začali jsme s lidmi, protože jsme věděli víc o lidském mozku. Navíc...,“ tady střelil pohledem po doktorce Martsenové, „jsme museli řešit potíž, že nám delfíni nedokázali přímo sdělit, co vidí. Nakonec jsme si uvědomili, že bude lepší posílit souběžně s přijímacími schopnostmi člověka i vysílací dovednosti delfínů, a tak jsme se pustili do práce na delfínech v samostatné nádrži. Přitom se nám podařilo dosáhnout velice zajímavých výsledků.“

Talbot se odmlčel a Dane věděl, že právě překračují určitou hranici z oblasti toho, co Talbot a jeho vědci vědí, do oblasti domněnek. Totéž vnímal u Ahany a Nagoji, když se spolu bavili o fyzikálních teoriích, jež by podle jejich názoru mohly vysvětlit fungování Stínu. Na okamžik ho přepadly pochyby, jestli před nimi nemá Stín tak velký vědomostní a technologický náskok, že jeho nápad zaútočit na časovou osu Stínu je mimořádně naivní.

Talbot se nadechl a navázal: „Dostáváme se na virtuální území psychometrie. Zatím příliš nerozumíme tomu, jak všechno funguje, ale snažíme se tu soustředit spíše na to, co funguje, nikoliv jak je to

možné. Podařilo se nám nejen dosáhnout dálkového přenosu obrazu, ale také vyslat do psychometrické sféry projekci originálu.“

„Do jaké sféry?“ ozvala se Earhartová. „A co že jste tam vyslali? Musíte mi prominout, veliteli, ale ve vědeckých znalostech jsem o několik desítek let pozadu.“

Talbot si poklepal na spánek. „Psychometrická sféra je to, co existuje v našich myslích. Co je pro nás skutečnost?“ Jednalo se o řečnickou otázku, protože nečekal na odpověď, a Dane věděl, že Talbot tento dotaz nedostal poprvé. „To, jak ji vnímáme. I když jsme všichni v jedné místnosti, každý všechno vnímáme trochu odlišně, což vyplývá z toho, že se naše mozky liší ve zpracování smyslových signálů.“

Projekce originálu je forma, která reprezentuje původní entitu ve virtuální sféře,“ pokračoval Talbot ve vysvětlování. „Když hrajete počítačovou hru, postava, kterou ovládáte, je vaší projekcí. Zjistili jsme, že taková projekce je mimořádně důležitá, protože umožňuje dálkovému pozorovateli, aby se orientoval v psychometrické sféře.“

Earhartová zavrtěla hlavou. „Nerozumím. Jak se může moje skutečnost lišit od vaší? V téhle časové ose je přece jen jedna skutečnost.“

Talbot se nad tím několik vteřin zamýšlel a Dane téměř slyšel, jak velitel odpočítává roky, před nimiž se Earhartová ztratila. „My tím myslím vědci – jsme se v posledních přibližně sto letech ponořili hlouběji do základů fyziky toho, čemu říkáme realita. Kdybyste se zeptala vědce před sto lety, co je skutečnost, odpověděl by podobně jako nyní vy.“

Po staletí nejvzdělanější lidé své doby věřili, že hmota a skutečnost je tvořena čtyřmi základními elementy: ohněm, zemí, vodou a vzduchem. Od těchto představ jsme urazili dlouhou cestu, ale bylo by pošetilé si namlouvat, že jsme došli na samotný konec poznání. V jistém ohledu se na nás lidé za dvě stě let budou moci dívat jako my na ty, kteří věřili ve čtyři prvky tvořící veškerou hmotu.“

„Pokud tu někdo za dvě stě let vůbec bude,“ přerušil ho Dane.

Po těchto slovech Talbotovi chvíli trvalo, než znovu našel řeč. „Na začátku dvacátého století jsme se domnívali, že základní

stavební jednotkou hmoty, a tedy reality, jsou atomy. Jenže s objevem elementárních částic a později kvarků i s dalším rozvojem kvantové fyziky se říše reality rozprostřela do úrovní, pro které raní atomičtí fyzikové neměli ani připravené pojmy.“

Dane se ohlédl na Ahanu. Napůl očekával, že se přidá k Talbotovu výkladu, ale japonská vědkyně jen sledovala přednášejícího svými tmavými očima a Dane předpokládal, že je duchem někde úplně jinde.

„My v Zemi snů si myslíme,“ pokračoval Talbot, „že psychometrická sféra je ještě za sférou kvantové fyziky, kterou fyzikové dosud příliš nechápou, ačkoliv s ní lze spojit některé prokázané fyzikální zákony.“

„Jaké třeba?“ zeptal se Dane.

„Představte si psychometrické pole dejme tomu jako pole magnetické,“ navrhl Talbot. „Zemské magnetické pole nás obklopuje ze všech stran, ale přesto ho nevnímáme. Potřebujeme speciální zařízení, jako je například kompas, abychom měřili jeho vliv. Podobně nás obklopuje gravitace a my opět nevnímáme přímo ji, jen její účinky.“

Tato neviditelná pole nazýváme hyperpole. Takové hyperpole představuje i kvantová fyzika se svými kvarky a vlnovou teorií. Jsou tu ale další. Vlastně existuje souběžné hyperpole k poli kvantové fyzikálnímu. Psychometrické pole. Někdy existují v reálné sféře bok po boku, jindy jsou od sebe přísně oddělena. V Zemi snů se soustředíme na hranici mezi nimi, přes níž se můžeme dostat do psychometrické sféry a z ní nahlížet do sféry reálné. Aniž bychom se museli ponořit do podrobných výkladů, mentální pole – to, co vnímáte mozkiem – je polem virtuálním. Pokud si něco uvědomujete, pak ona věc existuje v psychometrickém poli.“

Konečně promluvila Ahana: „Ale ne ve skutečnosti.“

„Většina fyziků by řekla, že máte pravdu, přinejmenším vzhledem k současné definici reality,“ souhlasil Talbot. „Pokud ale naše myšlenky nejsou skutečné, co tedy jsou? Všechny lidské vynálezy a činy jsou produkty našich myšlenek. Takže jsou v jistém smyslu velice reálné. Nebo se alespoň reálnými mohou stát. Rozhodně tedy existuje souvislost mezi psychometrickým a

skutečným světem. Hranice mezi nimi je neustále narušována. A v Zemi snů jsme se správnými přístroji a po patřičném výcviku schopni toto narušení ovládat.“

Kdyby se jim tak podařilo dát dohromady Talbota s Ahanou hned na začátku, pomyslel si Dane. Měl pocit, že právě v tomto ohledu vyniká Stín – dokáže jakýmsi způsobem propojovat fyzikální síly se silami psychiky. Dane viděl výsledek kombinované energie obou sil, když Sin Fen zavřela Bránu Bermudského trojúhelníku za pomoci opuštěné atlantské pyramidy a síly vlastní mysli.

Pořád před sebou viděl, jak se lebka Sin Fen měnila z masa a kostí do podoby křišťálu a usměrňovala tok energie z pyramidy proti temnotě rozšiřující se brány. Po této zkušenosti a událostech na planině Nazca Dane věřil, že existuje souvislost mezi mocnými silami ukrytými hluboko v nitru planety a schopností mysli se na tyto síly napojit a využívat je.

Talbot promítl nový obrázek. Na jedné polovině byl nápis „Sféra reality“ a na druhé „Psychometrická sféra“. Nápis propojovala načrtnutá linka.

„Obě sféry existují jedna v druhé. Máme mysl, které operují v psychometrické sféře, a máme těla, která fungují ve sféře reality. A navzájem je propojuje nervová soustava. Můžeme brát nápady z psychometrického světa představivosti a uskutečňovat je v reálném světě, dejme tomu v podobě obrazu, počítačového programu nebo knihy. A věci ze skutečného světa můžeme naopak ukládat v mozku, pamatovat si je a dokonce je i myšlenkami měnit. Nesmíte zapomenout na fakt, že paměť není úložna toho, co se doopravdy odehrálo, ale našich interpretací minulých událostí. Žádní dva lidé si tutéž událost nepamatují naprosto stejně.“

„To není pravda,“ namítla Ahana. „Všichni bychom se tu shodli na tom, že dvě a dvě jsou čtyři.“

„Jenže teď nemluvíte o paměti,“ odpověděl Talbot. „Takové sčítání je koncept, který existuje v psychometrické sféře a sídlí v našich myslích. Koncepty můžeme sdílet stejné, ale vzpomínky nikoliv. Ty jsou jako sněhové vločky – všechny podobné, a přece jiné.“

Ahana se nepatrně zamračila, ale nic neříkala a tiše vstřebávala, co právě slyšela.

Talbot pokračoval: „My se tu snažíme odstínit – jak nejvíc to jde – tělesný svět, abychom se mohli soustředit na psychiku. Pak propojíme člověka se silou přirozeného vysílače, delfína.“

„Čeho jste dosáhli?“ zeptal se Dane.

„Podařilo se nám získat obraz z libovolného místa planety, a to s poměrně značnou přesností.“

„Dívá se váš člověk, kam chce on, nebo o místě pohledu rozhoduje delfín?“ zeptal se Dane.

„To je zajímavá otázka,“ připustil Talbot. „Většinou...,“ chvíli hledal správný výraz, „to je podle všeho delfínovi celkem jedno. Příjemce se může napojit na jeho energii a podívat se do cílové oblasti. Čas od času ale delfín zřejmě chce něco jiného a příjemce pak nemá žádnou kontrolu nad dosaženým obrazem.“

„Kam se potom delfín chce podívat?“ naléhal Dane.

Talbot pokrčil rameny. „Nevíme. V takové situaci dojde k zatmění. Příjemce nevidí nic. Pak pokus obvykle rychle ukončíme, protože nemá smysl pokračovat.“

„Můžete mě připojit k delfínovi?“ zeptal se Dane.

„Mám tu trénované muže, kteří jsou zvyklí na spolupráci s delfíny,“ řekl Talbot. „Povězte mi, co chcete, a my to uděláme.“

„Myslím, že se nemohou podívat tam, kam se chci vydat,“ namítl Dane.

„A kam chcete?“

„K Těm Dřívějším. A ti nejsou ani v téhle časové ose, ani na téhle planetě.“

10. kapitola

Země, časová osa VIII Pensylvánie, léto 1863

Místní lidé spálili most přes Susquehannu, což zastavilo postup vojsk Konfederace k Harrisburgu. Generál Lee přijal tuto zprávu bez komentáře. Jeho prvotní starostí už nebyl postup, ale konsolidace armády, která byla roztažená na vzdálenost více než sto kilometrů, a i když zatím nemuseli čelit odporu místních vojáků, věděl, že se k nim jistě blíží Hooker. Měl pocit, že mu na přípravu stále zbývá několik dní, nicméně brzy přišla další špatná zpráva: Hooker už potomacké armádě nevelí.

Lee seděl v sedle koně u prašné cesty a sledoval, jak ho míjí kolona pěšáků. Přemýšlel nad posledním vývojem. Musí čelit dalšímu protivníkovi. Znal Meada, který se měl stát novým velitelem, dalším v řadě velitelů nepřátelského vojska. Lee nepřítomně odpovídal na nadšené pozdravy svých mužů. Všiml si, že kolem něj kráčí Pickettova divize, poměrně nová jednotka, z nichž většina mužů ještě neokusila boje. Do jednoho pocházeli z Virginie, a když spatřili Leea po straně cesty, všichni se narovnali a prodloužili krok.

„Generále.“

Lee se otočil a s překvapením uviděl Longstreeta na hřbetě koně. Longstreet nikdy nevypadal v sedle příliš impozantně a Lee z úcty k němu sesedl. Longstreet následoval jeho příkladu.

„Jak probíhá přesun?“ zeptal se Lee.

Velitel sboru se zatahal za dlouhý plnovous. „Muži jsou dobře živeni. Tohle je skvělá země k získávání zásob. Zatím zde ještě žádná válka neproběhla.“

Lee přikývl. Vydal svým mužům ohledně zásob přísné rozkazy. Civilisté měli dostat zaplacen za vše, co jim vzali – skutečnost, že platba proběhla v konfедераčních dluhopisech, prakticky bezcenných i na Jihu, ho nijak netrápila.

Longstreetovi se ze soudkovité hrudi vydral dlouhý povzdech. Lee čekal. Věděl, že se Longstreet připravuje k rozhovoru o čemsi nepříjemném, a už před časem zjistil, že mu nezbyvá než čekat, až se Longstreet rozhoupe. Naléhání jen posilovalo jeho zdráhání.

„Velení nad potomackou armádou převzal Meade,“ řekl nakonec Longstreet.

Já vím.

„Meade je spolehlivý. Už jsem s ním v minulosti sloužil.“ Longstreet nemusel nijak upřesňovat, o jakou minulost šlo. Dny, kdy všichni nosili modré uniformy Spojených států, Leeovi připadaly neskutečně vzdáleně. „Vydá se na pochod,“ pokračoval Longstreet. „A Lincoln ho k tomu bude nutit.“

„Ano.“

Longstreet se narovnal a podíval se svému nadřízenému zpříma do očí. „Víme, kde je potomacká armáda právě teď?“

Tohle tedy bylo ono. Leea to nijak nepřekvapilo. Chápal Longstreetovy obavy, protože je sám sdílel. „Ne, generále, nevíme.“

„A Stuart? Naše jízda?“

„Obávám se, že generál Stuart je na jedné ze svých dlouhých výprav,“ odpověděl Lee. „Poslal jsem za ním posly, ale žádný se zatím nevrátil s novými zprávami, takže musíme předpokládat, že se dostal o něco dál, než jsem chtěl.“ Nebo rozkázal, pomyslel si Lee, ale nahlas to nevysslovil.

Oba si vzpomněli na poslední příležitost, při které Stuart vyrazil s jízdou na dlouhou cestu a zcela obklíčil vojsko Unie. Jednalo se o velkolepou a troufalou akci, ale zároveň vojensky riskantní, protože jízda byla Leeovým očima. Bez Stuartových průzkumníků vojáci Konfederace postupovali téměř poslepu.

„Jestli se Meade dá na rychlý pochod...,“ Longstreet nechal nedokončenou větu viset ve vzduchu.

„Potomacká armáda ještě nikdy nepochodovala nijak rychle,“ řekl Lee, ale ihned si sám uvědomil pošetilost takových slov. „Nicméně,“ dodal rychle, než mohl Longstreet cokoliv namítnout, „stahuji kolonu do sevřenějšího útvaru. Prikázal jsem, aby se Ewelloy jednotky přesunuly z Yorku.“

„Kam?“ zeptal se Longstreet, kterému se trochu ulevilo, že se alespoň na jeden nebo dva dny zastavuje postup nepřátelským územím.

„K městečku jménem Gettysburg. Obdržel jsem hlášení, že tam mají továrnu na boty.“

„Muži potřebují nové boty,“ přitakal Longstreet.

Oba se otočili, když k nim docválala další postava. Generál Pickett seděl na štíhlém černém koni a měl malou modrou čepičku, žlutohnědé rukavice a modré manžety na rukávech saka. V jedné ruce třímал elegantní jezdecký bič. Nejzvláštnější na něm bylo, že nosil vlasy v dlouhých pramenech, které mu splývaly na ramena, a každé ráno si je před vyražením do pole voněl, což Leeovi připadalo nevkusné, ale nijak to nekomentoval, protože Longstreet si z nějakého podivného důvodu tohoto nejmladšího velitele divize velice oblíbil.

Pickett zastavil koně a ladně sesedl. „Generálové.“ Uklonil se v pase, což u Leea vyvolalo úsměv a u Longstreeta zamračení.

„Jsou nádherní, není-liž pravda?“ poznamenal Pickett a ukázal na muže, kteří pochodovali kolem. „A jsou připraveni, pane, nanejvýš připraveni pustit se do boje.“

„Boj proběhne zanedlouho,“ odpověděl Lee. Měl pocit, že Pickett příliš dychtí po tom, až bude moci poslat svoje muže do bitvy. Pickett bojoval ve válce s Mexikem, kde byl prvním Američanem, který vylezl po žebříku na hradby Chapultepecu, za kterýžto čin se mu dostalo širokého uznání. Absolvoval West Point s průměrnými výsledky ve stejném ročníku jako McClellan, první velitel potomacké armády, a Stonewall Jackson. U Graines Millu Pickett utrpěl zranění ramene, kvůli kterému se dost dlouho nemohl účastnit války – podle zlých jazyků příliš dlouho. Lee držel Pickettovu jednotku jako rezervu ve Fredericksburgu, kde doplňovala svoje řady čerstvými muži po ztrátách z doby, kdy jí ještě nevelel Pickett. Z

těchto dvou posledně jmenovaných důvodů byl Pickett pevně rozhodnut, že v příští bitvě bude jeho divize v čele. Lee věděl, že o takových věcech rozhoduje daleko spíše osud než velitelské přání, ale zdržel se toho, aby na něco takového Picketta upozornil.

Pickett pozvedl ruku a líně si pohladil jeden z pramenů vlasů. Zjevně si neuvědomoval, že oba nadřízené důstojníky přerušil uprostřed rozhovoru. „Myslíte, že Yankeeové budou bojovat?“

„Tihle lidé“ – tento obrat Lee často používal pro označení vojska Unie – „budou muset bojovat, když jsme teď na jejich území.“

„To je dobře,“ řekl Pickett.

Lee se náhle cítil neskutečně vyčerpaný. Pořád na sobě pozoroval následky nedávné choroby a teď rozhodně nebyl vhodný čas na to, aby byl nemocný. Zvedl nohu do třmenu a vytáhl se do sedla. Překvapil tím Longstreeta, kterému ještě očividně něco leželo na srdci, patrně stížnost na Jeba Stuarta a jeho chybějící jízdu, ale Lee neměl dostatek energie, ani si nepřál hovořit o takových věcech v Pickettově přítomnosti.

„Krásný den, pánové,“ pozdravil své důstojníky, stiskl koni boky a odcválal.

• • •

Meade převzal armádu, která dosud poznala jen samé porážky. Kurýr, který ho vzbudil ve tři hodiny ráno s rozkazy nejvyššího velení, ho dokonce tak polekal, že si Meade v první chvíli myslel, že ho přijel zatknout, a několik vteřin si namáhal mozek, aby si vzpomněl, jakého přestupku se mohl dopustit. Byli tu jiní, zkušenější velitelé sborů, takže netušil, proč velení celé armády svěřili právě jemu.

Přesto si ovšem uvědomoval dvě věci: zaprvé se musí držet mezi Leeovým vojskem a oblastí Washingtonu/Baltimoru, a zadruhé musí bojovat se severovirginskou armádou. Aby dosáhl prvního cíle, vydal okamžitě rozkaz, ať se hlavní část jeho vojska stáhne z Virginie. Hooker sice možná nebyl tím nejagresivnějším velitelem, ale vycvičil své podřízené dobře a plně s Meadem spolupracoval. Ohledně druhého úkolu se Meade rozhodl, že bude ignorovat jízdu

Konfederace, kterou měl v zádech, a vyslal podstatnou část vlastní jízdy k severovýchodu, aby se pokusila zjistit Leeovu přesnou polohu. Věděl, že tím ohrožuje vlastní zásobování, ale měl pocit, že jeho muži mají dostatek proviantu a munice, aby vybojovali přinejmenším jednu velkou bitvu. Kromě toho budou na půdě Unie, v Pensylvánii, kde mohl počítat s tím, že mu nějaké zásoby doplní místní obyvatelé.

Zatímco jel se svým štábem a s kolonou modrých kabátců k severu, doručil mu posel jakýsi dopis. Meade se mimoděk napřímil, když si všiml voskové pečeti – dopis pocházel od prezidenta a ručně psaná poznámka na obálce oznamovala, že je určen jen jeho očím.

Zastavil u kraje cesty a vystoupil z oblaku prachu, který se zvedal při každém přesunu vojsk. Rozechvělými prsty rozlomil pečeť a vytáhl list papíru. Vzkaz byl krátký a šel přímo k věci.

Generále Meade,

vojsko je Vaše. Vaším cílem je Lee a jeho armáda. Ve Virginii jsme útočili a pokaždé jsme byli odrazeni. Dosáhněte v Pensylvánii opaku. Nechte ho zaútočit. Odrazte ho.

A. Lincoln

Lincoln viděl řady a řady stanů čerstvých jednotek utábořených na dohled od Washingtonu, města, do něhož se před třemi lety musel potupně vlízt.

Věděl, že se do Bílého domu dostal téměř podvodem. Roku 1860 ho nominoval republikánský sjezd v Illinois jako svého prezidentského kandidáta a Lincoln tuto nominaci získal především díky tomu, že velice pečlivě balancoval mezi názory pro a proti zachování otroctví, jež zpečetily osud jeho hlavních soupeřů. Podle Lincolnna se otroctví nemělo rozšiřovat, ale nemělo by ani být rušeno tam, kde už existuje.

Jednalo se o kompromis, který měl uspokojit Sever i Jih, ale jako většina kompromisů ani tento nepotěšil extremisty na obou stranách.

Naštěstí pro Lincolnna a republikány se demokraté chybně rozhodli uspořádat svůj sjezd v Charlestonu v Jižní Karolíně, kde se delegace ze Severu a Jihu už od počátku nedokázaly shodnout. Nakonec byl nominován Stephen Douglas, což popudilo jižní

delegáty natolik, že se rozhodli pro uspořádání vlastního sjezdu, kde určili jiného kandidáta, čímž účinně pohřbili naděje své strany na vítězství.

Lincoln lehce vyhrál potřebné hlasy volitelů, ale získal jen čtyřicet procent hlasů lidí, což nepředstavovalo zrovna ten nejsilnější mandát pro rázného vůdce. Také se mu nepodařilo získat jediného volitele z jižních států.

Vítězství mělo pro Lincolna i celou zemi hořkosladkou příchut', protože radikální Jižané hrozili, že v případě Lincolnova zvolení vystoupí z Unie. V prosinci 1860, ještě než byl Lincoln uveden do úřadu, Jižní Karolína splnila hrozbu a krátce nato ji následovaly státy Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana a Texas, jež dohromady vytvořily Konfederační státy americké. Bezradný prezident Buchanan neučinil nic, aby je zastavil, a Lincoln zachovával mlčení, protože neviděl smysl v tom, aby něco říkal, dokud se nemohl opřít o moc svého úřadu. Také navzdory Maryiným předpovědím doufal, že se na Jihu znovu prosadí touha po Unii a odpadlé státy se samy dobrovolně vrátí.

Cestou do Washingtonu, kde měl převzít úřad, se objevily výhrůžky smrti, takže Lincoln musel vstoupit do města pod rouškou noci, z čehož si opozice ihned začala tropit posměšky.

Snažil jsem se, pomyslel si Lincoln při pohledu na vojenský tábor u hlavního města. Inaugurační řeč směřoval především k Jihu, pokoušel se zmírnit jejich obavy a smířit se s nimi. Naplno řekl, že federální vláda nemá právo zasahovat do existence otroctví tam, kde již tato instituce existuje. Na druhou stranu ovšem také trval na tom, že podle jeho názoru žádný stát nemá právo vystoupit z Unie. Projev zakončil ujištěním, že vláda na Jih nezaútočí. Doufal, že svými slovy přinejmenším udrží v Unii váhající státy Virginii, Severní Karolínu, Tennessee a Arkansas.

Jih samozřejmě vzal věci do svých vlastních rukou, na místě, kde se demokratické straně nepodařilo postavit Lincolnovi silného protikandidáta.

Byl vypálen první výstřel na Fort Sumter, začala válka a posledních pět států se přidalo na stranu Konfederace.

Odborníci v roce 1861 předpovídali, že válka nepotrvá déle než devadesát dní a skončí vítězstvím Unie. Mary s nimi nesouhlasila a Lincoln v soukromí také pochyboval. O dva roky později se Maryiny předpovědi a jeho pochyby vyplnily. Válka byla mnohem hroznější, než kdokoliv na obou znesvářených stranách mohl očekávat.

A jestli se Mary dalo věřit, před konečným zlepšením nastanou ještě horší časy. Kolik z těch chlapců tam venku, uvažoval Lincoln, se nedožije konce roku?

Podobně temné myšlenky ho přepadaly často. Přešel k pohovce, lehl si na ni, dlouhé nohy přehodil přes jeden konec a propadl se do černočerné studny deprese.

Země, časová osa XIV

Jižní Afrika, leden 1879

„Zuluové jsou nebezpečnější, než si myslíte. Musíte vyslat zvědy daleko od svého čela a křídel.“

Generál lord Chelmsford podrážděně vzhlédl od vynikajícího jídla servírovaného na porcelánu Dvacátého čtvrtého sboru pěchoty. Muž, který právě vyřkl tato varovná slova, byl celý zablácený a měl na sobě směs různého oblečení: jezdecké kalhoty britské jízdy, kožený kabátec podobný vojenskému a černý klobouk s jediným perem zasunutým za krempu. Nikde žádné insignie ani znak příslušnosti k nějaké jednotce. Nějaký zpropadený milicionář, jeden z místních Búrů, usoudil Chelmsford. Místní obyvatele považoval za nudné a nepříliš chytré.

Vojsko stále tábořilo přibližně osm kilometrů od Buvolí řeky, přestože ji vojáci překročili už před několika dny. Stezka byla v dezolátním stavu a Chelmsford vyslal dopředu ženisty, kteří ji měli zpevnit natolik, aby po ní mohlo jet dělostřelectvo. Předsunuté voje už absolvovaly pár menších šarvátek se Zuluy, které vyhnaly z kraalu nad stezkou. Obsazení vesnice proběhlo hladce a vojáci zabrali množství dobytka a ovcí, z nichž několik kusů porazili, aby dodali maso na pokrm, do kterého se Chelmsford právě hodlal pustit.

Chabý odpor Zuluů u kraalu nevzbudil u Chelmsforda žádný respekt k vojenským schopnostem domorodců. „Kdo jste, pane?“ obořil se na vojáka.

Adjutant Dvacátého čtvrtého sboru pěchoty muže spěšně představil. „To je pan Uys, generále. Je to průzkumník burské domobrany a má mnoho zkušeností s bojem proti Zuluům.“

„Máte také mnoho zkušeností s velením britským profesionálním vojákům?“ zeptal se Chelmsford Uyse.

Uys se i přes silné opálení zarděl hněvem.

„Kdybyste se Zuluy odvedli lepší práci, nemuseli bychom tu teď vůbec být,“ dodal Chelmsford, když mu sluha přinesl podnos zakrytý poklopem.

Uys přikývl, jako kdyby věděl něco, o čem generál neměl ani tušení. „Přeji vám hezký den, pane.“ Otočil se na podpatku a bez dalšího slova vyšel ze stanu.

Chelmsford se vrátil ke svému jídlu a Uys se hned před stanem rozhlédl po táboře. Chelmsfordův stan stál na nízkém pahorku, kde mělo být rozmístěno dělostřelectvo, stále naložené na volských potazích. Na sever a východ odtud Uys viděl strmou stěnu několik kilometrů vzdálené hory Isandlwany. Ztuhl. Přisahal by, že tam nahoře někdo je, jasně ohraničen téměř vodorovnými paprsky zapadajícího slunce.

• • •

Šakan viděla, jak ten muž opouští velký stan. I na tu vzdálenost na sobě cítila jeho pohled. Muž se otočil, přešel ke svému koni a odcválal na jihozápad k Transvaalu. Šakan věděla, že se už nevrátí. Stála na okraji plošiny Nqutu, severně od ležení Britů.

Dělala si starosti. Britové postupovali příliš pomalu. Nevěděla, který konkrétní den má dojít k bitvě, ale cítila, že někdy brzy. Po celý život slyšela ve své hlavě onen hlas, někdy silněji, jindy jen jako ten nejjemnější šepot, který mohla ignorovat.

Byla sama, s výjimkou Cetewaya. Zulský náčelník vydal přísné rozkazy, podle nichž smělo jihozápadně od Nqutu zůstat jen několik Zuluů, kteří měli předstírat boj u kraalu a stáhnout se, jakmile na ně

britské jednotky zaútočí. Jednalo se o odvěkou zulskou taktiku zacílenou na vylákání protivníka do nitra jejich území. Dokonce šlo o tak běžný postup, že Cetewayo váhal s jeho použitím, dokud ho Šakan neujistila, že o něm britský velitel neví.

Většinu života strávila Šakan sama. Její matka ji odnesla daleko na sever, pryč z území Zuluů a mimo dosah všech, kteří by třeba chtěli ublížit Sakově dceři, kdyby se dozvěděli o její existenci. Vedly prosté životy, živila je zem, a příliš se nestýkaly s místními obyvateli. Takir zemřela, když bylo Šakan dvanáct let, a zanechala svou dceru o samotě. Ještě před smrtí ji ale vzala na podivnou čtyřměsíční cestu.

K jeskyni daleko od jejich příbytku, až na severu Afriky. K jeskyni, v níž žila jakási stařena, která jako kdyby na ně čekala. Stařena s bílou pletí, ale také s vnitřním zrakem. Šakan to poznala, jakmile vstoupila do jeskyně. Stařena pak odvedla Šakan do tmy a dál, na pouť, která mladé děvče naplnila hrůzou i vzrušením. Tehdy také obdržela první instrukce od onoho hlasu.

Nyní, na příkrém úbočí hory, s králem Zuluů po boku, se její dlouhá cesta chýlila ke konci. Hlas jí neprozradil nic o tom, co bude následovat po nadcházející velké bitvě.

„Jsou pomalí,“ poznamenal Cetewayo, jako kdyby jí četl myšlenky.

„Ale půjdou dál,“ ujistila ho.

„Jejich pomalý postup má ovšem jednu kladnou stránku,“ dodal Cetewayo. „Jakou?“

Zulský král se usmál. „Nebudou se moci ani rychle stáhnout.“

Země, časová osa III

Antarktida, červenec 2078

Při druhém seskoku zahynuli další dva vojáci, kteří se srazili ve vzduchu a propletla se jim lana padáků. Chamberlain se neochotně rozhodl, že to zatím stačilo. Nebyl si ostatně ani jistý, že poslední útok proběhne ze vzduchu. Věštkyň nikdy neříkaly o konečné bitvě nic konkrétního. Možná do ní půjdou jednoduše po zemi.

Ještě před návratem praporu na základnu bylo třeba učinit poslední věc, odvěký rituál vojáků chystajících se do boje: kontrolu zbraní.

Když docházelo k posledním bitvám se Stínem, lidská vojska s hrůzou zjistila, že jejich střelné zbraně proti zbroji Valkýr příliš neúčinkují. Střely, dokonce i velkého kalibru, se od ní neškodně odrážely. Kopí samotných Valkýr na zbroj účinkovala, ale k jejich získání bylo třeba nejprve zabít Valkýru, což se podařilo jen zřídka. Než se jim povedlo ukořistit zbroj a prozkoumat ji, válka skončila a brány byly zavřeny.

Příliš pozdě vyšlo najevo, že Stín při výrobě obleků používal nanotechnologii a že střely s vysokou rychlostí jen předávají energii molekulám zbroje, které je pak bez potíží zastaví. Pomalu se pohybující projektily – v tradičním vedení války téměř protimluv – naproti tomu zbrojí proniknout dokázaly. Problém spočíval v tom, jak je vyrobit.

Odpověď na tuto otázku představovala zbraň, jež dokázala dvě věci: vypálený projektil zasáhne Valkýru a zároveň obsahuje sekundární střelu, jež pomalu pronikne zbrojí.

Všichni členové Prvního zemského praporu měli na ramenech válcovité pušky M-6, dlouhé jeden metr. Jejich průměr kolísal od patnácti centimetrů kruhového zásobníku po pěticentimetrovou hlaveň. Zbraň zapadala do speciálních drážek na předloktí bojové zbroje a při míření pomáhal přilbový počítač. Z hlavně zbraně vycházel zaměřovací infračervený paprsek, který snímaly hlavové kamery. Zbraň zároveň čerpala energii ze zbroje, protože na rozdíl od svých předchůdců nevyužívala k vypálení projektilu střelný prach, ale systém elektromagnetických kolejnic zabudovaných po délce hlavně.

Válcovitý zásobník obsahoval osm nábojů, které představovaly klíč k proražení Valkýřiny zbroje. Každý měřil v průměru necelých pět centimetrů, aby mohl proklouznout prostředkem hlavně bez tření o stěny, přesně podle siločar elektromagnetického pole vznikajícího při každém výstřelu. Trvalo přibližně vteřinu, než se hlaveň dobila dostatečně na to, aby mohla vypálit další střelu. To poněkud zpomalovalo rychlost palby.

Každý náboj byl jen obalem pro sekundární střelu, která teprve měla projít zbrojí. Vnější obal narazí na Valkýřin oblek a zastaví se o ni. O milisekundu později se obal rozevře a odhalí sekundární náboj o průměru dvou centimetrů. Jednalo se o tupou střelu obsahující tepelnou nálož, o níž vědci zjistili, že dokáže na okamžik propálit otvor ve zbroji. Otvor měl jen krátké trvání, necelou půl vteřinu, než ho nanotechnologie opět zacelila, ale i to stačilo, neboť za termální náloží následoval náboj, který měl zabít tvora uvnitř Valkýřina obleku: ihned po výbuchu termální nálože došlo k explozi, která do nitra zbroje vystřelila dočasným otvorem několik kousků kovu. Šlo o mimořádně komplikovaný systém, jehož vývoj trval několik let a ještě nebyl vyzkoušen v boji.

Chamberlain a jeho vojáci se vyrovnali padesát metrů od úpatí dlouhého hřebene. Inženýři podle něj rozmístili pohyblivé i nehybné terče a prapor strávil den cvičnou palbou.

Chamberlain si po výcviku na konvenčních zbraních nikdy plně nezvykl na M-6. Tichý mechanismus, který urychloval náboj v hlavni, mu byl stále cizí. Jediný zvuk se ozval až při zásahu cíle, kdy krátce po sobě vybuchla tepelná a obyčejná nálož v jakémsi dvojitém lupnutí, kterému těsně předcházel záblesk, jenž dospěl ke střelci před zvukovou vlnou.

Když se nemilosrdné slunce sklánělo k obzoru, Chamberlain vydal konečně pokyn k zastavení střelby. Byli připraveni. Otázka nyní zněla, kdy se jim naskytne příležitost, aby zúročili desetiletí tréninku a vývoje zbraní ve skutečné akci.

11. kapitola

Země, současnost Středisko systémů vesmírného a námořního vedení války, San Diego, Kalifornie

Dane sledoval, jak spouští delfína, který měl sloužit jako jeho spojka, do větší nádrže. Zvíře nevypadalo nijak nadšené z toho, že ho balí do černého obleku, a loupalo po Danovi vyčítavým pohledem, když ho jeřáb spouštěl do válce s hustou zelenavou tekutinou. Na okraji nádrže stála žena v potápěčské kombinéze a držela velkou černou přilbu, která delfínovi zakryje hlavu.

„Co je to za zelenou hmotu?“ zeptal se Dane. Považoval to za rozumnou otázku, zejména vzhledem k tomu, že se v ní zanedlouho ocitne také.

„Říkáme jí embryonální kapalina,“ odpověděl Talbot. „Ty nádrže jsou důležité, protože jimi snižujeme téměř na nulu všechny fyzické pocity, které vstupují do mozku, a tím usnadňujeme soustředění na daný psychický úkol.“

Dane přihlížel, jak žena zasunuje delfínovi do úst trubici. Zvířeti se to podle všeho nijak nelíbilo a zmítalo sebou sem a tam. Občas dokonce narazilo s hlasitým zaduněním do skleněné stěny nádrže.

„Co to dělá?“ zajímal se Dane.

„Zasunuje mu dýchací trubici,“ vysvětlil Talbot. Odmlčel se, podíval se na Danea a dodal: „To není ta nejhorší část. Sledujte.“

Trubice už podle všeho byla na svém místě a žena ukázala vztyčené palce vědci, který obsluhoval pult mezi oběma nádržemi. Ten stiskl tlačítko. Delfín sebou házel ještě divočeji, než zhruba po minutě znehybněl.

„Co to sakra bylo?“ chtěl vědět Dane. Začínal pochybovat o tom, že se rozhodl pro správný postup. „Nevypadalo to, jako kdybyste mu dávali kyslík.“

Talbot ho odvedl k objemnému přístroji opletenému průhlednými trubicemi. Uprostřed pracovalo čerpadlo, které pumpovalo do delfínovy dýchací trubice načervenalou tekutinu.

„To je chlazený roztok kyslíku, který mu vstříkujeme přímo do plic,“ odpověděl Talbot. „Námořnictvo vyvinulo tento systém pro potápěče, aby mohli pracovat za extrémních tlaků ve velkých hloubkách. Přístroj nahrazuje funkci plic, protože během přenosu nereaguje dobře autonomní nervová soustava a nemůžeme spoléhat na to, že osoba či živočich v nádrži bude schopen dýchat sám.“

„Já budu dýchat nějakou tekutinu?“ zeptal se Dane. Věděl, že to je hloupá otázka, protože odpověď viděl přímo před sebou.

„Není to tak hrozné,“ ujišťoval ho Talbot nepřesvědčivě a v rozporu s vlastní poznámkou o tom, že to nejhorší teprve přijde. „Pojďte se mnou. Připravíme vás a já vám vysvětlím, co vás čeká.“

„Skvělé,“ zahučel Dane, zatímco ho Talbot odváděl krátkou chodbou do jiné místnosti plné vybavení a řídicích pultů. Čekala tu skupinka vědců, kteří si po očku prohlíželi Danea, zatímco s ním Talbot zamířil ke stolu a zvedl menší, lidskou verzi černé přilby, kterou před chvílí nasadili tomu delfínovi. Obrátil ji, aby Dane viděl vnitřek se silným vystlaným proužkem.

„To je termočlánek s kryosondou,“ vysvětlil Talbot. „Naším cílem je umožnit vašemu mozku, aby se soustředil lépe než kdykoliv předtím. Lépe než mozek toho nejzdatnějšího mnicha. Lépe, než se dosud podařilo mozku libovolného člověka.“

Váš nadřízený, pan Foreman, mi faxem poslal tajnou zprávu,“ pokračoval Talbot. „V ní popisuje některé unikátní aspekty vašeho mozku a vaše schopnosti. Můžeme je ještě zdokonalit. Víme o řečovém centru v pravé hemisféře a s tímhle...,“ zvedl přilbu, „se k nim můžeme napojit. Skutečně se jedná o sídlo zbytkových telepatických schopností, které u vás a vám podobných nejsou až tak zanedbatelné.“

Talbot se odmlčel a po tváři se mu rozlil nepřítomný výraz. „Kéž bychom o vás věděli dřív. Mohli jsme...“

„Tyhle pocity jsou vzájemné,“ přerušil ho Dane. „Kdybych věděl o existenci takové technologie, mohli jsme v boji proti Stínu odvést lepší práci. Teď ale není čas na žádná kdyby. Co se mnou chcete udělat?“

„Dobře. Nejprve se zaměříme na váš parasympatikus. Tím vám pomůžeme, abyste se uvolnil. Stáhnou se vám zorničky, zpomalí se vám tep, zastaví se peristaltika střev a – což je nejdůležitější – dojde k uvolnění vašich svalů. Toho dosáhneme snížením tělesné teploty.“

„Na jakou hodnotu?“

„Dostatečně nízkou,“ odpověděl Talbot vyhýbavě. „Následně vám dodáme trochu šťávy v podobě elektřiny. Ne mnoho. A jen do cílových oblastí. Tak budeme moci podpořit mozkovou aktivitu tam, kde chceme. Do ostatních zanoříme kryosondu, která sníží teplotu v cílových místech mozku na necelých 34 °C. Neurony v oněch oblastech přestanou vysílat signály.“

„Které části mozku takhle vypnete?“ zeptal se Dane.

„Ty, které souvisejí s parasympatickými nervy, protože o tělesné funkce se vám postará nádrž,“ odpověděl Talbot. „Každý miliampér, který ušetříme, je kriticky důležitý.“

„Co je přesně kryosonda?“ otázal se Dane.

„Mikroskopický drátek, který vám zasuneme přímo do cílové oblasti mozku.“ Talbot vycítil Daneovo znepokojení a spěšně pokračoval ve vysvětlování. „Drátek je tak malý, že ho vůbec neucítíte, a po jeho vytažení ani nebudete krvácet. Jeho průměr činí méně než osm tisícín milimetru.“

Dane si sedl na židli. Připadal si starý a utahaný. Slyšel i Talbotova další slova, ale nevěnoval jim pozornost. Na vysvětlování už nezáleželo.

„Termočlánek dělá přesný opak toho co kryosonda,“ vykládal Talbot. „Nasměřujeme teplo do oblastí, které chceme posílit. I tyto drátky jsou tak tenké, že vůbec nebudete vnímat, kam je zasunujeme.“

To Danea nijak neuklidnilo.

„Jakmile se ocitnete v nádrži a budete připojen,“ pokračoval Talbot, „navážeme spojení mezi vámi a tím delfínem.“ Talbot pokrčil

rameny. „Moji muži z tohoto spojení čerpají energii. Nejsem si jistý, co přesně máte udělat.“

Já taky ne, pomyslel si Dane.

„Jste připravený?“ zeptal se Talbot.

„Ano.“

Dane hleděl na delfína v druhé nádrži a nechal se spouštět do své. Živočich skýtal bizarní pohled: zcela nehybně se vznášel v zelené kapalině, s hlavou zakrytou obrovskou černou přilbou a tělem v těsné kombinéze.

Zjištění, že embryonální tekutina je docela teplá, Danea překvapilo, zejména poté, co Talbot vysvětloval, že mu musejí snížit tělesnou teplotu. Když jej ponořili až po krk, jeden z vědců přistoupil k okraji nádrže s černou přilbou a ohebnou trubicí.

Dane zdráhavě přikývl. Výzkumnice mu zasunula konec trubice do úst. Jakmile mu pronikla hrdlem, ozval se jeho dávicí reflex, kterým se tělo snažilo cizí předmět odmítnout. Viděl, jak se na něj dívají Earhartová s Ahanou, a vnímal, že se mu Earhartová pokouší vysílat uklidňující myšlenky a emocionální podporu.

„Klid,“ zašeptala výzkumnice a položila mu dlaň na zátylek, aby mu znehybnila hlavu. Daneovi se stále stahovalo hrdlo. Žena přikývla a Dane viděl, jak do trubice vtéká červená tekutina. Musel mobilizovat veškerou sílu, aby zůstal na místě a nevytrhl si trubicí z úst. Cítil, jak se mu v krku chvěje.

Do plic mu vytryskl proud tekutiny a Daneovi se zvedla hrud’.

„Buďte klidný,“ radila výzkumnice. „Zkuste se uvolnit.“

To ovšem nebylo možné. Dane se topil a jeho plíce se plnily kapalinou. Křečovitě se mu zvedala bránice v marných pokusech vypudit cizorodou kapalinu. Tato snaha k ničemu nevedla, protože mu přístroj pumpoval do plic stále další.

Dane sice věděl, že tekutina obsahuje kyslík a že ho udrží naživu, jeho tělu ale trvalo několik minut, než tuto skutečnost přijalo také.

Nakonec však přestalo zápasit a znehybnělo. Dane si náhle uvědomil, že okolní kapalina je mimořádně studená. Zřejmě ho ochlazovali současně s tím, jak mu lili do plic ten roztok.

Nemohl se pohnout. Se široce rozevřenýma očima sledoval, jak mu na hlavu nasazují přilbu, a vzápětí svět zčernal. Spustili ho ještě níž, dokud se neocítl celý v kapalině. Necítil téměř nic jiného než vše pohlcující chlad.

„Vím, že mě slyšíte,“ zazněl mu v hlavě Talbotův hlas. „Pocit chladu velice rychle zmizí. Vedete si velmi dobře.“

Dane vnímal v hlavě bzučení a před očima mu zablikalo světélko. Věděl, že ve skutečnosti nic vidět nemůže, a tak předpokládal, že mu tento obraz vysílají přímo do mozku různými sondami.

„Sledujte tu tečku,“ řekl Talbot.

Dane se soustředil na drobný bílý bod. Uvědomil si, že tečka postupně modrá.

„Měla by měnit barvu,“ upozornil ho Talbot.

Dane zjistil, že vůbec nic necítí. Nevnímal sebenepatrnější tělesný pocit. Jako kdyby spal, ale zároveň byl vzhůru.

„Dobře,“ doléhal k němu Talbotův hlas z větší dálky. „Vypnuli jsme vaše periferní nervstvo. Ovládáme vaše dýchání i srdeční činnost. Všechno funguje výborně.“ Talbotův hlas slábl, jako kdyby se velitel dále vzdaloval. „Teď vám...“ Vtom hlas zmlkl docela a následovalo naprosté ticho. Byla tu jen ta tečka, nyní jasně červená.

Následovala exploze bolesti, která na několik vteřin onen bod zcela zakryla a přinesla s sebou dokonalou tmu. Dane měl pocit, jako kdyby mu někdo odtrhoval vršek hlavy. Chtěl vykřiknout, ale necítil plíce, hrdlo ani ústa, aby se p to vůbec pokusil. Drtila ho naprostá beznaděj.

Pak se tečka vrátila a bolest začala ustupovat. A ozval se hluk. Velice slabý hluk. Klapání. Takové už Dane slyšel. Kdy? Kde? Vydával ho delfín. Takhle klapala Ráchel.

Oceán. Dane se vznášel v oceánu. Plaval. Nikoliv za použití rukou a nohou, ale celým tělem. Voda obtékala jeho hladkou kůži. Ještě nikdy se necítil tak silný a tak svobodný. Nad sebou vnímal sluneční záři a pod sebou temnotu, ale sám zůstával v teplém pásu kobaltové modři. A nebyl tu sám. Napravo od něj se držel delfín, pohybující se stejnou rychlostí jako on.

Všechno působilo tak přirozeně, že Daneovi nějakou dobu trvalo, než si uvědomil, že sám má stejné tělo jako jeho společník. Byl

delfín a pohyboval se mocnými údery ocasu. Uvědomil si, že právě tohle je projekce originálu, o níž se zmiňoval Talbot. Byl vyslán do psychometrické sféry v podobě, která nejlépe vyhovovala jeho momentálním potřebám.

Netušil, jak dlouho plaval vedle sousedního delfína, než si uvědomil, proč tu je. Obrátil se ke svému společníkovi a soustředil svoje myšlenky. Ti Dřívější.

Delfín se zastavil a otočil se k němu čelem.

Ti Dřívější.

Oceán zmizel a Dane zjistil, že je uvězněný v nádrži. V temnotě. Slyšel však jakýsi zvuk. Neustávající tepání. Všude kolem cítil tlak. Věděl, že se pohybuje, ale jak?

V další chvíli tlak polevil, ačkoliv zvuk trval. Dane si uvědomil, že se vznáší ve vodě uvnitř nádrže, která sama pluje v jakémsi větším prostoru bez tíže.

Vzápětí zvuk zmizel. Objevilo se světlo, jenže umělé, nikoliv sluneční, přicházející ze všech směrů. Dane se pohyboval, ale stále zůstal v trubici. V dlouhé trubici. Tlak vody ho hnál kupředu.

Vtom se ocitl v otevřené vodě, ale pořád pod tím podivným jasným světlem. A plavali tu další delfíni. Asi šest delfínů. Všude kolem. Hleděli na něj svými tmavými očima.

Ti Dřívější.

Dane náhle všechno pochopil, jako kdyby informace byly džberem studené vody, který mu kdosi naráz chrstl do mozku ke vstřebání jeho nervovým buňkám.

Věděl, kdo jsou Ti Dřívější.

Kdo je Stín.

A – což bylo vůbec nejdůležitější – také co musí udělat.

12. kapitola

Země, časová osa VIII Pensylvánie, 30. června 1863

Generál Lee byl překvapen a tentokrát se to ani nepokoušel nijak zakrýt. „Říkáte, že většina federálního vojska je severně od Potomaku?“

Zvěd byl po usilovné noční jízdě pokrytý bahnem. Tvář měl staženou vyčerpáním a napětím. Právě urazil mnoho kilometrů po nepřátelském území, kde věděl, že pokud ho chytí, bude okamžitě oběšen. Po Leeově otázce přikývl. „Ano, generále. Viděl jsem přinejmenším dva sbory.“ Zvěd přešel k mapě na polním stole a ukázal. „Byly roztažené odtud sem.“

Lee se podíval na Longstreeta. Jeho nejvýše postavený velitel sboru byl jedinou osobou, jíž se byl ochoten svěřit, a nemusel ani vyjadřovat slovy svoje ohromení nad tím, že se síly Unie přesunuly tak rychle, protože se jasně zračilo na Longstreetově tváři.

„A mají nového velitele, generále,“ pokračoval špeh. „Lincoln vyhodil Hookera a dosadil na jeho místo Meada.“

Tuto informaci už Lee obdržel, ačkoliv ještě nevešla v obecné povědomí mezi muži severovirginské armády.

Několik z mladších důstojníků shromážděných ve stanu se při vyslovení Meadova jména zasmálo a jeden z nich, který sloužil i v předválečném vojsku, podotkl, že Meade je stejně průměrný voják jako Hooker. Lee zavrtěl hlavou a umlčel všeobecný posměch. „Já jsem taky sloužil s Meadem. Není nijak smělý, ale zároveň nedělá chyby. A jestli se nějaké chyby dopustím já, ihned ji beze zbytku využije.“

„Pak bychom raději neměli chybovat,“ poznamenal Longstreet, ale Lee už se znovu obrátil na zvěda. „Viděl jste Stuarta a moji jízdu?“

„Ne, pane.“

Tuto otázku v poslední době Lee kladl prakticky každou hodinu, a to každému, kdo se mu dostal pod ruku. Nyní obrátil svou pozornost k mapě. Pokud se to dalo určit, terén mezi ním a místem, kde podle zvěda byli unionisté, byl poměrně rovný s několika kopečky a hřebeny, ale žádný úsek se nenabízel jako nejlepší bitevní pole. Potoky z větší části směřovaly k Potomaku, a i když jich tu protékalo mnoho, žádný nevypadal z vojenského hlediska nijak významně jako překážka. V oblasti se křížovala řada cest a vojsko se tu mohlo pohybovat docela rychle, pokud mu nikdo nekladl odpor.

„Jakým směrem se unionisté přesunují?“ zeptal se Lee.

„Na sever.“

Lee se zamračil. „Je to snad blokující síla, která nás má držet od Baltimoru?“

Nikdo neodpověděl, protože to nikdo nemohl vědět.

„Mluvil jste o dvou sborech,“ řekl Lee zvědovi. „A co zbytek potomacké armády?“ Vojsko Unie čítalo sedm sborů, což znamenalo, že Lee stále netušil, kde je hlavní jádro Meadových mužů.

Špeh pokrčil rameny. „Viděl jsem jen tyhle, ale byly na pochodu. Zbytek může následovat za nimi, může být ve Washingtonu nebo třeba ještě zůstává ve Virginii, pane.“

Longstreet se upřeně díval na mapu. „Na západ od nás jsou kopce.“

„Já vím, že jsou na západ kopce,“ vyštěkl Lee o něco podrážděněji, než zamýšlel. Věděl, že si Longstreet chce najít dostatečně velký kopec, zakopat se na jeho vrcholu a čekat na unionisty. „Potíž je v tom, že bychom na nepřítelé mohli čekat hodně dlouho a naše zásobovací trasa je dlouhá. Vojska Unie ji mohou snadno přerušit. Meade naproti tomu může klidně sedět mezi námi a Washingtonem či Baltimorem celé léto se zajištěnou infrastrukturou za zády. Kéž bych znal jeho úmysly.“

Takovou atmosféru ve velitelském stanu Longstreet ještě během dvou let války nezažil. Lee nejistě stál nad mapou a nahlas probíral jednotlivé možnosti. Longstreet ještě nikdy neviděl velitele tak nerozhodného, ale zároveň chápal, že se musejí potýkat s nedostatkem informací kvůli Stuartově nepřítomnosti, která na Leea těžce doléhá. Motají se poslepu po nepřátelském území.

„To je jen další důvod k tomu, abychom se tu na několik dnů utábořili,“ pravil Longstreet. „Než se Stuart vrátí.“

„Máme iniciativu,“ nesouhlasil Lee. „Musíme si ji udržet.“ Sáhl dolů pravou rukou s nataženým ukazováčkem a prostředníčkem. Dotkl se mapy v místě dvou měst. „Cashtown a Gettysburg. Ewell už je v oblasti. Přesuneme zbytek armády tímto směrem. Přes Middletown.“

„Které město je naším prvotním cílem?“ zeptal se Longstreet.

Lee držel prsty u mapy. „To rozhodnu, až dospějeme k Middletownu.“ Vzhlédl a pokusil se o úsměv. „Slyšel jsem, že v Gettysburgu se dají sehnat boty.“

Jeden z velitelů divizí zareagoval: „Nemáte-li námitek, generále, ráno odvedu svou divizi do Gettysburgu, abych ty boty vyzvedl.“

• • •

Plukovník John Buford měl řadu námitek proti tomu, aby nějací vzbouřenci chodili do Gettysburgu. Pocházel z Kentucky a v armádě sloužil už před válkou. Bojoval s indiány a v době propuknutí občanské války už byl zkušený velitel. Od počátku nepřátelských akcí se účastnil pěkné řádky bitev. Velel dvěma brigádám unijní jízdy, zocelené v boji. Předcházela ho pověst energického velitele, který klade stejně tvrdé nároky na sebe jako na své muže. Byl na sebe dokonce tak tvrdý, že za necelých šest měsíců od nadcházející bitvy už bude po smrti. Ve zprávě o jeho skonu bude jednoduše uvedeno, že zemřel celkovým vyčerpáním.

V tuto chvíli byl ale ještě plný života a hleděl dalekohledem na západ od Gettysburgu, k chambersburské cestě. Po obou stranách hřebenu se rozkládala pole a jeho vojenská mysl tu viděla širokou a otevřenou osu postupu. Stál v kopuli lutheránského semináře, odkud

měl krásný rozhled po celém okolí. Otočil se a pohlédl ke Gettysburgu.

„Tohle je dobrý terén,“ poznamenal. Velitelé jeho dvou brigád za ním čekali na rozkazy. Buford mávl paží směrem k cestě a polím. „Vynikající palebné pole a máme tu vyvýšené stanoviště. Už jsem unavený z toho, jak marně útočíme na vzbouřence. Tady je necháme, ať zaútočí oni na nás.“

„Žádné zprávy nehovoří o přítomnosti jednotek Konfederace v oblasti,“ upozornil ho jeden z velitelů brigád. „Obyvatelé města udávají, že tudy vzbouřenci před pár dní prošli, ale zase se stáhli. S největší pravděpodobností uvidíme nanejvýš nějakou hlídku, kterou bychom měli zastavit bez větších problémů.“

Buford zavrtěl hlavou. „Oni přijdou a vtrhnou sem s plnou silou. Rozmístíte na ta pole tři řady vojáků. Zítra budeme muset bojovat nadoraz. Cítím to.“ Potřásl hlavou. „Je paradoxní, že my půjdeme z jihu a vzbouřenci ze severu.“

Zavolal na jezdce. „Najděte generála Reynoldse a řekněte mu, ať hned za rozbřesku vyrazí co nejrychleji sem. Po ránu tu bude pěkně horko.“

Poté promluvil ke svým dvěma velitelům brigád. „Udržíme svoje pozice, dokud nedorazí Reynolds, pánové. Chci mít obrannou linii odtud...“ ukázal k potoku napravo, „k vrcholu toho hřebene, a pak ještě čtyři sta metrů za vyvýšenou cestou. Vydejte rozkaz, ať si muži začnou připravovat zákopy.“

• • •

Prezident Lincoln hleděl na téměř stejnou mapu, jaká ležela na Leeově polním stole. Meadova hlášení byla přinejlepším útržkovitá, ale aspoň se potomacká armáda pohybovala a většina sboru se nacházela severně od řeky, podle níž dostal své jméno. Otevřely se dveře a do místnosti vstoupila Mary. Beze slova přešla ke svému manželovi.

Lincolnovy velké ruce se přesouvaly po mapě a jednotlivých státech od Maine k Floridě a poté na západ přes indiánská území až k Tichému oceánu.

„Dřímá tu takový potenciál,“ zašeptal. „Taková velká země. Svět ještě neviděl tak rozlehlé území spojené v jeden demokratický státní útvar. Kdo ví, co taková země dokáže?“

Občas míval pocit, že téma otroctví zastíňuje jinou, stejně podstatnou skutečnost. Pro něj byla nejdůležitější Unie. Nikdy nedopustil, aby někdo bral Konfederaci jako nezávislý národ. Trval na tom, aby zůstala pro všechny obyvatele na Severu i pro celý svět zločinnými státy v nezákonném aktu vzpoury.

Měl ovšem pocit, že současný konflikt Unii přesahuje. Spojené státy byly mladá země a zároveň úžasný experiment, jaký dosud tato planeta neviděla. Představovaly symbol naděje pro všechny, kdo věřili v demokracii, ve věku, kdy skoro všude jinde vládli králové a despotové. Lincoln vnímal válku jako test toho, zda ti, kteří vládnou na základě voleb, mohou potlačit rebelii.

Sloužil jen kdysi dávno v mládí tři měsíce v domobraně, takže měl minimální vojenské zkušenosti. Jak se ale válka táhla pořád dál, uvědomil si, že na obyčejném selském rozumu záleží právě tak jako na absolvování West Pointu. První velká bitva občanské války se odehrála v červenci 1861, když první velitel potomacké armády, kterého Lincoln jmenoval, generál McDowell, utrpěl porážku u Bull Runu.

Tehdy lidem začalo docházet, že konflikt neskončí za devadesát dnů. O dva roky později boje zuřily s neztenčenou silou.

„Už se blíží bod zlomu,“ promluvila nakonec Mary.

„Víš to jistě?“ zeptal se jí Lincoln.

„Ano.“ Podívala se na mapu a ukázala na jednu drobnou tečku. „Gettysburg. Stahují se mračna.“

Země, časová osa XIV

Jižní Afrika, leden 1879

Po čtyřech dnech spravování cest Chelmsford usoudil, že je načase postoupit o něco kupředu. Vyslal jízdní hlídku, která nenarazila na žádné známky zulské přítomnosti. Jako kdyby zemi neopustili jen lidé, ale také veškerá zvířata. Ti nejvšimavější z mužů zaznamenali, že po obloze nelétají žádní ptáci, a brali to jako

mimořádně zlověstné znamení. Jako kdyby zvířata věděla něco, co oni ne. Krajina navíc vyzařovala podivnou atmosféru, z níž se většině vojáků ježily chloupky v zátylku.

Chelmsford postoupil s vojskem k hoře Isipezi, kde nechal zřídit provizorní tábor. Dal vyložit vozy, aby mohly být odeslány nazpět k Rorke's Driftu pro další zásoby. Rozhodl se, že půjde o jeho odrazový můstek k dalšímu úseku cesty zakončenému výrazným prvkem v podobě velkého útesu zvaného Isandlwana zhruba o šest kilometrů dál. Chelmsford sice viděl samotnou Isandlwana, ale mnoho věcí vidět nemohl, protože celou oblast křížovaly široké rokle.

Dále na severu se nacházela strmá stěna hor a rovina Nqutu, za níž nemohl jeho zrak proniknout. Rada důstojníků vyjádřila svoje obavy a doporučovala vyslat průzkumníky, ale Chelmsford podobné návrhy odmítl. Měl pocit, že pokud proti nim vyrazí Zuluové, spatří je s dostatečným předstihem, aby se na ně stačili připravit.

Chelmsford dokonce ani nenařídil opevnit tábořiště. Půda tu byla kamenitá, což ztěžovalo hloubení zákopů, a zásoby, jež byly vyloženy z nákladních vozů, potřebovaly roztřídit – to mělo podle Chelmsforda vyšší prioritu.

. . .

U Rorke's Driftu byla ponechána jediná rota pěchoty, aby tu hlídala malou základnu a zabezpečovala průchodnost brodu přes řeku. Její velitel, poručík Bromhead z Dvacátého čtvrtého sboru pěchoty, na rozdíl od Chelmsforda věřil v pravidla. Po celou dobu, kterou tu trávili, nechal své muže stavět palisády a opevňovat celé stanoviště.

Rorke's Drift tvořila švédská misijní stanice sestávající ze dvou přízemních chat s doškovou střechou. Jeden domek sloužil jako obydlí misionářů a nemocnice, zatímco druhý jako kostel. I ten Bromhead patřičně využil jako sklad zásob, jež měly být odeslány koloně vojáků, jakmile se pro ně vrátí povozy.

Povozy se nakonec objevily, spolu s poručíkem Chardem, jedním z ženistů, který Bromheadovi přinášel rozkazy na vylepšení brodu

přes nedalekou Buvolí řeku. Chard i Bromhead byli na svoje nízké hodnoty poněkud staří a oba měli za sebou vojenské kariéry, které podle všeho nikam nevedly.

To se mělo zakrátko zásadně změnit.

Země, časová osa III

Antarktida, červenec 2078

Když se Chamberlain vzbudil, zjistil, že se nad ním sklání kapitánka Eddingsová. „Co se děje?“

„Přišel vzkaz od věštkyň.“

„Vzkaz?“ Chamberlain okamžitě vstal. „Co v něm stojí?“

„Připravte se.“

13. kapitola

Země, současnost Středisko systémů vesmírného a námořního vedení války, San Diego, Kalifornie

Dane zjistil, že návrat do reality je stejně bolestivý jako její opuštění. Nejprve ucítil intenzivní chlad v oblasti hrudi, který se mu posléze rozšířil po celém těle.

Následoval Talbotův hlas: „... asi dvě minuty, než vám vyčerpáme tekutinu z plic a nahradíme ji vzduchem. Už byste mě měl slyšet. Nehýbejte se. Během několika minut se ohřejete a začnete dýchat.“

Dane měl pocit, jako kdyby mu někdo trhal plíce z těla, když z něho obrácený chod čerpadla pumpoval dýchací směs. Bolest byla tak silná, že málem omdlel a vklouzl zpátky do blaženého nevědomí, ale nakonec se udržel při smyslech.

Jen co mu sundali přilbu, světlo ho téměř oslepilo. Žena, která mu ji sňala, jediným plynulým pohybem popadla dýchací trubici a vytrhla mu ji z hrdla a úst. Dane zalapal po dechu. Vnímal, že se mu do kůže pod pažemi zaryly popruhy od toho, jak ho zvedali z nádrže. Embryonální tekutina ho neochotně propustila ze svého nitra a Dane se houpal ve vzduchu nad ní. V další chvíli ho rameno jeřábu přeneslo nad pevnou zem a opatrně ho spustilo.

Podlomila se mu kolena. Earhartová k němu přiskočila, přehodila mu přes ramena přikrývku a objala ho, aby mu pomohla udržet rovnováhu. Ahana ho podpírala z druhé strany.

„Co se stalo?“ zeptala se Earhartová, jakmile se Dane pomalu napřímil.

„Viděl jsem je,“ odpověděl Dane. „Ty Dřívější. Mají určitý plán, na kterém pracují už velice dlouhou dobu v nejrůznějších časových osách.“

„Kdo jsou?“ zeptala se Ahana.

Dane se překvapivě rozesmál. „Měli jsme to celou dobu před očima.“ Ukázal k druhé nádrži, v níž stále plavala Ráchel. „Delfini. Z časové osy Stínu. Z první časové osy.“

„Cože?“ Earhartová tímto jediným slovem vyjádřila zmatek, který cítili všichni kolem.

„Pojďme do konferenční místnosti,“ navrhl Dane. „Musíme se spojit i s Foremanem, aby to slyšel. Je třeba vykonat mnoho věcí.“

. . .

Trvalo patnáct minut, než se podařilo navázat satelitní spojení s Foremanem, který stále zůstával na palubě FLIPU. U stolu v konferenční místnosti seděli Dane, Earhartová, Ahana a velitel Talbot. Foreman chtěl otevřít linku i do Válečné místnosti Pentagonu a do Bílého domu, ale Dane tento nápad zamítl s tím, že vše potřebné zvládnou sami a diskuse s ostatními by vše jen zpomalila.

„Co by to zpomalilo?“ chtěl vědět Foreman, jakmile se všichni usadili. Jeho hlas se rozléhal z malého reproduktoru na stole a Dane byl rád, že Foreman je více než tisíc pět set kilometrů daleko. Nemohl popřít, že Foreman Stín nenávidí, ale také ho považoval za neupřímného člověka, kterému se nedaří setřást zvyky desítek let, kdy musel pracovat potají, protože nikdo nebral jeho boj s hrozbou bran vážně.

„Dobře,“ řekl Dane. „Co nejlépe vám popíšu, co jsem viděl. Zprvée, pokud jde o Stín, je to časová osa Země, přesně jak jsme se obávali, žádní mimozemšťané ani jiná cizí zlovolná síla. Můžete mu říkat první časová osa. Nejstarší – tedy, nikoliv nejstarší, ale první, dává-li to vůbec smysl vzhledem k tomu, že portály vedou napříč časem.“

Jak jsme odhadovali, jde také o časovou osu, která je těžce poškozena. Rabují ostatní časové osy, aby získali materiál, energii a lidi na náhradní díly – jak jsme viděli v jeskyni Valkýr v Prostoru

mezi světy.“ Dane si přitiskl ruku k hlavě, aby si utřídil myšlenky a mohl ostatním sdělit, co zjistil. V jediném okamžiku se mu dostalo obrovské množství informací, které jeho mozek dokázal zpracovávat jen jednu po druhé, a on sám si je teprve pomalu skládal do celkového obrazu.

„V první časové ose nikdy nedošlo ke zničení Atlantidy. Proto jako první věc, jakmile se Stín naučil používat portály, zlikvidoval všechny ostatní Atlantidy ve všech časových osách, na něž zaútočil. Zničil i naši Atlantidu, protože věřil – a stále věří –, že pro něj nebezpečí představuje jediné stejně technicky vyspělá civilizace jako jejich.“

Dane si poklepal do spánku. „Ti z nás, kteří mají vnitřní zrak a kteří slyší hlasy, jsou potomky lidí, jež přežili zánik Atlantidy, protože tuto schopnost měli všichni Atlant'ané. Dokázali se rozvíjet v duševní i fyzické oblasti. Naučili se využívat energii mysli, což je přivedlo k využívání energie samotné planety. To ale zároveň také vyústilo v katastrofu.“

Dane se odmlčel. Nikdo nepromluvil. Earhartová, Talbot a Ahana na něj jen hleděli a čekali, až bude pokračovat. Dokonce i Foreman zůstal zticha.

„Napojili se na jádro planety, jenže to udělali dřív, než byli připraveni odebírat sto procent energie. Dopustili se chyb. Strašlivě poškodili svůj ekosystém. Tak strašlivě, že potřebovali neustále doplňovat zásoby vody, vzduchu a dalších základních surovin.“

Konečně přišla první otázka. Z reproduktoru se ozval Foremanův hlas. „Proč jednoduše nenavštívili jinou časovou osu a nepožádali o pomoc?“

„Protože zprvu jiné časové osy ani neexistovaly,“ odpověděl Dane. „V první časové ose přežila onu katastrofu jen hrstka lidí. Měli přístup k obrovským energiím a fyzikální zákony chápali podstatně lépe než my. Jeden z jejich vědců si uvědomil možnosti paralelních světů.“ Dane pokrčil rameny. „Nezapomeňte, že tohle všechno vím od Těch Dřívějších. Ani oni nerozumějí úplně přesně tomu, co Stín udělal. Co bylo dřív – slepice nebo vejce? Způsobil Stín ve snaze napojit se na paralelní Země vznik ostatních časových os? Nebo tyto osy již existovaly a oni je jen vyhledali? Ti Dřívější se domnívají, že

ani Stín přesně neví, co se stalo, když nasměroval svoji energii do Prostoru mezi světy a dál.

Podářilo se mu nicméně prostřednictvím portálů a propojovacích bran vstoupit do jiných časových os, které, ponechány samy sobě, by možná neudělaly stejné chyby jako on. Přes veškerou pokročilost tvoří Stín lidé. Vystrašení lidé. Lidé, kteří se báli, že jim ostatní odmítnou poskytnout to, co potřebovali. Lidé, kteří měli hrůzu z toho, že jiná časová osa bude mocnější než jejich. A podle toho také jednali.

Zaútočili jako první a neustále v tom pokračují.“

„A co Ti Dřívější?“ zeptala se Earhartová.

Dane se usmál a podíval se na Talbota. „Atlant'ané z první časové osy zahájili stejný program, jako je ten váš. Jeden člověk. Možná jste to byl vy. Váš paralelní dvojník. Pokročili za Mezinárodní vesmírnou stanici a zřídili základnu na Měsíci, kam poslali delfíny kvůli komunikaci se Zemí stejným způsobem jako tady.

Když došlo k oné katastrofě – zřejmě něčemu podobnému, co se málem stalo, když se pokoušeli napojit na energii zemského jádra přes planinu Nazca, uvolnilo se příliš mnoho síly, síly, již nedokázali ovládat.“ Dane na několik vteřin zavřel oči. „Jižní Amerika zmizela. Zkáza se rozšířila na celý Ohnivý prstenec. Došlo ke katastrofám po obvodu Tichomoří. Všechny pobřežní oblasti zasáhly masivní tsunami. Poté povolil i Středoatlantský hřbet. Island a Grónsko se potopily. Změnilo se podnebí.“ Otevřel oči. „Zničili, co mohli. Měli ale k dispozici neskutečné množství energie. A s ní si vyvinuli schopnost cestování do jiných časových os.

Měsíc ovšem zůstal odštěpený. To zařídili delfíni s pomocí několika tamějších lidí. Izolovali se a vůbec nesouhlasili s tím, co Stín začal dělat. Dokonce se snažili ostatním časovým osám pomáhat.“

„Ti Dřívější jsou delfíni?“ Zdálo se, že tomu Foreman nevěří.

„Ano,“ přikývl Dane. „Vysílají do ostatních časových os vzkazy prostřednictvím bran, které jsou příliš malé na to, aby je nějak využil Stín, a na psychických vlnách, které Stín nedokáže zachytávat ani blokovat. Vzkazy se dostávají k jiným delfínům, kteří je vzápětí

předávají lidem. Lidem jako já, přímým potomkům původních Atlant'anů.“

„Takže svým způsobem opravdu bojujete sám se sebou,“ poznamenala Earhartová.

„Ano.“

Ticho, které následovalo, prořízl Foremanův hlas. „Dobrá. Takže jak se dostaneme do první časové osy a porazíme je?“

„To není naše práce,“ odvětil Dane. „Tento úkol je na jiných. My jim musíme pomoci odtud.“

„Na kom?“ chtěl vědět Foreman. „Na kom jiném?“

„V jiné časové ose je vojenská jednotka. V umírající časové ose, kterou Stín odřízl od všech portálů a ponechal svému osudu. Bojovali se Stínem a prohráli, ale bojem se zároveň mnohé naučili. Vycvičili jednotku, která dokáže bojovat s Valkýrami.“

„Jestli ale nemají otevřené žádné portály...,“ Ahana nechala nedokončenou větu viset ve vzduchu.

„Tady vstupujeme do hry my,“ řekl Dane. „A další.“ Zvedl jeden prst. „Zprvė. Ti Dřívější nevědí přesně, kde v první časové ose jsou ukrytí lidé Stínu. Domnívají se, že jich zbývá jen několik tisíc, takže...“

„Několik tisíc?“ Foreman zaklel. „Ničí celé časové osy a zabíjejí miliardy, jen aby udrželi naživu pár tisíc?“

Dane věděl, že Foreman přišel v bráně o svého bratra. Sám před více než třiceti lety ztratil v bráně u Angkor Kol Keru v Kambodži přátele z oddílu Speciálních jednotek. Jen v této časové ose při válce se Stínem zahynuly miliony lidí. Chápal Foremanovu reakci, ale bylo mu jasné, že musejí přijmout realitu situace.

„Ti Dřívější pomáhali v naší časové ose Atlant'anům při bitvě se Stínem. Viděl jsem, jak mozky zvláštních lidí jako já dokáží přesměrovat energii, i když za vysokou cenu, protože se přitom jejich lebka změní v čirý křišťál.“

Naši Atlant'ané vedli válku, která se rozšířila po celé planetě, až hrozil zánik veškerého života. A ve vrcholné bitvě atlantské kněžky a válečníci s pomocí Těch Dřívějších Stín zastavili, byť se závažnými důsledky. Jejich domovina byla zničena. Výsledné tsunami oběhly celou planetu s takovou silou, že mýty o velké potopě najdeme v

tibetské Knize mrtvých stejně jako v záznamech židovského národa na opačném konci světa.

Z Atlantidy zůstalo několik lodí s přežívajícími obyvateli, kteří se rozptýlili do všech stran a zaseli semínka budoucích civilizací, jež povstaly o tisíce let později. Tak nastoupil současný věk. Atlant'ané zastavili Stín, ale přišli o vlastní domov a civilizaci.

Víme, že od zkázy Atlantidy je Stín v naší časové ose neustále přítomný a že tu má otevřeno několik bran. Občas se tyto brány rozšiřují, jako když jedna z nich pohltila hlavní město Khmérské říše v Kambodži – jednalo se o tu bránu v Kol Keru, do které jste mě poslal.“ Dane střelil pohledem po Foremanovi. „Někdy se tedy brány zvětšily.“

Obrátil se na Ahanu. „Říkala jste něco o mnohovesmíru...“

Ahana přikývla. „Někteří vědci přišli s teoriemi o nekonečném množství paralelních vesmírů existujících takříkajíc vedle sebe. Potíž s chápáním vesmíru spočívá v tom, že nevíme, jak vlastně započal. Bereme-li čas jako lineární osu, jsme momentálně na jejím pravém konci, vesmír vznikl na levém okraji a toto uspořádání mohlo být závislé na kosmologické evoluci, která překračuje měřítka i těch nejhlubších myšlenek, s nimiž dokážeme přijít.“

„Musíme prozkoumat časovou osu Stínu,“ řekl Dane, „a určit, kde je jejich základna. Zadruhé musíme získat energii pro tu jejich kouli, což znamená dobít křišťálové lebky. Zatřetí musíme dopravit kouli do časové osy, kde je tato energie. Pak s ní musíme vstoupit do světa Stínu. A současně s tím musíme odříznout zdroj energie, který Stín využívá.“

„To je všechno?“ zeptala se Earhartová. „Jenom pět věcí?“

Danea její tón rozesmál. „Jo. A ani tyhle úkoly nejsou nijak přímočaré. Stín bedlivě střeží portál do svého světa, takže tam musíme proniknout způsobem, jaký nebude čekat. To tedy byly špatné zprávy. Dobrou zprávou je, že nám pomohou další,“ Dane neurčitě máchl rukou, „v jiných časových osách.“

Ukázal na Earhartovou. „Vy si vezmete na starost dobítí lebek.“ Na Ahanu: „Vy zase tok energie do světa Stínu.“ A nakonec se poklepal do hrudi. „Já půjdu na průzkum.“

„Jak to chcete dokázat?“ zeptala se Earhartová.

„Vydám se do světa Stínu stejně, jako jsem navštívil Ty Dřívější.
Přes Zemi snů.“

„A kde mám nabít křišťálové lebky?“ naléhala Earhartová.

„U města jménem Gettysburg,“ odpověděl Dane.

14. kapitola

Země, časová osa VIII Pensylvánie, 1. července 1863

Jednotky Konfederace přišly po chambersburské cestě a přilehlých polích, přesně jak plukovník Buford předvídal: za rozbřesku a s plnou silou. První výstřel bitvy, která dostane jméno podle tohoto města, vypálil jízdní voják Unie z pušky Sharp. Vojsko Konfederace se zarazilo, vyslalo kupředu linii bojovníků a rozdělilo se: jedna brigáda se stočila z vyvýšené cesty doprava, druhá doleva.

Bufordovi muži srdnatě čelili přesile více než hodinu, než je drtivá síla nepřátel přinutila k ústupu směrem k městu. Současně s tím dorazil generál Reynolds, velitel unijního sboru, a okamžitě si všiml toho, co si minulý den uvědomil i Buford – že jde o velice dobré místo k obraně. A stejně jako Buford také rozeslal vzkazy všem jednotkám, aby se sem co nejrychleji přesunuly.

Na druhé straně změnil nečekaně tuhý odpor severské jízdy výpravu za botami v plnohodnotný vojenský útok a přinutil velitele konfедераčních sil k vyslání žádosti o další posily.

Jak dříve v témže století prohlásil Napoleon, vojska by měla vždy pochodovat za zvukem střelby, a když toho rána 1. července stoupalo slunce nad obzor, všechny divize na obou stranách v doslechu zamířily ke Gettysburgu.

Ani jedna strana nedokázala pořádně koordinovat události, ke kterým během dopoledne docházelo, protože všechny posily, které docházely, ať už ze Severu či z Jihu, se rovnou vrhaly do bitvy. První těžkost postihla Unii, když byl generál Reynolds sestřelen ze sedla a Konfederaci se podařilo momentálně dezorientované protivníky vytlačit z města do kopců na jih a východ od něj.

Vojsko Unie však zahájilo protiútok a zahnalo Konfederaci zpět, jen aby samo muselo čelit následné zteči Jižanů. Kolem poledne se bitva stále přelévala hned na jednu stranu a hned zase na druhou.

V půl třetí odpoledne dorazil Lee. Ewellovy jednotky už bojovaly a Lee neváhal ani minutu: okamžitě vyslal do bitvy další sbor, jednotky A. P. Hilla. Vojsko Unie neorganizovaně ustoupilo k Seminárnímu hřebenu.

Železná brigáda Unie z Wisconsinu zabránila úplnému debaklu, když udržela svoje pozice, byť s děsivými ztrátami ve výši sedmdesáti procent. Přes veškerou snahu ale byli vojáci Unie vytlačeni přes město až k Hřbitovnímu hřebenu. Tady jim pomohlo štěstí a vojenská prozíravost, protože u hřbitova od rána čekala jako rezerva jedna divize. Její velitel zaměstnal svoje muže stavbou obranného náspu, ačkoliv si vojáci, kteří viděli, že se na sever a západ od nich odehrávají boje, neustále stěžovali.

Obranné náspy se teď hodily, protože poskytl prchajícím jednotkám Unie prostor k tomu, aby se ukryly a znovu zorganizovaly.

Lee viděl ze svého místa na Seminárním hřebenu pozice Unie naproti i svoje síly mezi nimi. V takové situaci už se jednou ocitl a věděl, co je třeba udělat. Vyslal rozkaz A. P. Hillovi, aby pokračoval v útoku, zrovna v okamžiku, kdy v čele svého sboru přijel Longstreet. Zakončil vzkaz zdvořilým dovětkem „... bude-li to uskutečnitelné“.

„Jak vypadá situace, generále?“ zeptal se Longstreet a rozhlížel se po bitevním poli dalekohledem.

Lee mu pověděl o rozkazu, který právě poslal Hillovi.

Ještě pořád spolu rozmlouvali, když se vrátil jezdec s Hillovou odpovědí. Lee si ji přečetl a bez komentáře ji podal Longstreetovi.

„Bojoval celý den,“ řekl Longstreet v pokusu vysvětlit Hillovu reakci, podle níž jsou jeho muži vyčerpaní a téměř bez munice – takže nebude moci pokračovat v útoku, byť toho velice lituje.

Lee už čmáral na kus papíru tentýž rozkaz se stejným zdvořilým zakončením – nyní určený Ewellovi. „Musíme dobýt ten kopec,“ vysvětlil Longstreetovi a ukázal na Hřbitovní hřeben, po němž se táhl narychlo zbudovaný val z kamenů.

„Pane.“

Lee se pomalu otočil k veliteli třetího armádního sboru. „Ano?“

„Vždycky útočili oni na nás,“ řekl Longstreet. „Nyní jste už dvakrát rozkázal, abychom útočili my.“

„Jak zní vaše doporučení?“ otázal se ho Lee stroze.

„Moji muži jsou připraveni pokračovat v pochodu po cestách na západ od města,“ odpověděl Longstreet. Klekl si Leeovi u nohou a črtal do hlíny svůj plán. „Mohl bych co nejrychleji pochodovat na jih a poté na východ. Kolem vojska Unie. Zaujmu pozici mezi nimi a Washingtonem. Najdu vhodný terén k obraně. Meade bude muset zaútočit. Tím získáte čas, aby se Ewell s Hillem odpoutali od protivníka a obchvatem zaútočili na Unii z boku.“

Lee sledoval probíhající bitvu a věnoval Longstreetovu náčrtku sotva jediný pohled. „Pořád nevíme, s jak velkou částí unijní armády tu bojujeme,“ řekl. „Jestli se sem Meade blíží postupně, jak si myslím, měli bychom útočit nyní a zde. Než shromáždí plnou sílu své armády.“

Longstreet vstal a vzhlédl ke slunci. „Už je pozdě.“

„Ewell ten hřeben dokáže dobýt,“ zašeptal Lee prudce.

• • •

Na Hřbitovním hřebenu generál Hancock pomalu organizoval zmatené unijní jednotky, které byly zatlačeny od semináře a hnány ulicemi Gettysburgu. „Pane.“

Přijel k němu jeden z velitelů divizí. Z rány na hlavě mu kapala krev.

„Ano?“ zeptal se Hancock, přičemž psal jeden rozkaz za druhým a předával je posílům. Všechny pokyny udávaly v podstatě totéž: Držte svoje pozice. Za každou cenu.

„Ve městě a jeho okolí jsou dva sbory Konfederace. Moji průzkumníci mi oznámili, že na západ odtud je i Longstreetův sbor. Musíme se stáhnout.“

Hancock sloužil na základně Marye's Heights ve Fredericksburgu. Strávil noc pod mrtvým tělem, které ho chránilo před konfедераčními odstřelovači, jež pálili po všem, co se hýbalo.

Zvedl paži a strhl velitele divize ze sedla. Poté dovlekl potácejícího se muže ke kamenné hradbě.

„Vidíte to? Vidíte, jak výhodnou tu máme palebnou pozici? Ti vzbouřenci k nám budou muset přijít přes dlouhé otevřené prostranství.“ Hancock se zašklebil. „Než tahle bitva skončí, ukážeme jim, zač je toho loket. Vraťte se ke své divizi a držte svoje pozice. Je mi jedno, jestli přijdete o všechny muže. Můžete udělat hradbu třeba z jejich mrtvých těl, ksakru. Jděte.“

• • •

Slunce klesalo stále níž a Lee už nemohl čekat. Konečně nasedl na koně a vydal se k Ewellovi. Šokován zjistil, že Ewell stojí se svým štábem a nevydává rozkazy k útoku ani nevykonává žádné přípravy.

„Generále,“ procedil Lee. „Obdržel jste můj rozkaz?“ Lee věděl, že Ewell je v čele sboru nováčkem. Předtím vždycky posílal pokyny Stonewallovi. Stonewall Jackson by už rozhodně útočil.

„Ano, pane, obdržel,“ odpověděl Ewell, „ale poslal jsem posla Hillovi, a ten říká, že nemůže podpořit můj útok. Váš rozkaz zněl útočit, bude-li to uskutečnitelné. Pane, moji muži za sebou mají těžký den.“

„To federálové taky,“ vyštěkl Lee. Přiložil si k očím dalekohled a podíval se v posledních paprscích zapadajícího slunce k Hřbitovnímu hřebenu. Viděl na něm vlajky nových jednotek. Přinejmenším dva další uniijní sbory.

Položil Ewellovi ruku na rameno. „Den už je stejně skoro u konce. Zaujměte na noc obranné postavení. Později vám pošlu rozkazy na ráno. Zítra budeme pokračovat.“

Lee přešel ke svému koni a nasedl. V sedle se na chvíli zastavil, naposledy se podíval k protějšímu hřebenu a na terén pod ním. Pocítil mravenčení v žaludeční krajině. Nejprve se domníval, že jde opět o projev odeznívající choroby, ale pak mu došla pravda. Vhodný okamžik – ten jediný okamžik, který nadchází v každé bitvě a jež je třeba využít – minul. Iniciativa, o jejíž důležitosti říkal Longstreetovi, byla ztracena.

• • •

Lincoln posunul noviny po stole. „Oni se mě odvažují označit za diktátora.“

Už dříve během války pozastavil platnost habeas corpus, ústavní záruky, podle níž nelze žádnou osobu zadržet na neomezeně dlouhou dobu, aniž by byla obviněna z konkrétního zločinu. Učinil to, aby mohl umlčet nejhlasitější odpůrce své politiky.

„Děláš jen, co je nezbytné,“ pravila Mary.

Pod novinami ležela jako obvykle mapa. I během války se země stále rozšiřovala. Přibyly nové státy – Kansas, Nevada a Západní Virginie. Stovky tisíc lidí mířily na západ. Přípravovaly se plány na transkontinentální železnici.

Od dveří se ozvalo klepání a dovnitř vstoupil posel z ministerstva války, který spěšně podal Lincolnovi telegram a odešel právě tak rychle, jako se objevil. Lincoln si přečetl zprávu.

„Bitva začala.“

Země, časová osa XIV

Jižní Afrika, 20. ledna 1879

Prostřední kolona se znovu vydala na pochod a urazila zbývajících šestnáct kilometrů k Isandlwaně. Zpáteční cesta k Rorke's Driftu vedla od jižního úpatí hory přes hřeben mezi ní a Stony Hillem. Na severu se k Isandlwaně ostrým výčnělkem připojovala planina Nqutu a na východě se táhla široká pláň, oddělená kaňonem, za nímž vyrůstal kuželovitý kopec.

Chelmsford rozmístil svoje vojáky na předním úbočí hory. Měl ze své polohy velikou radost, protože mu nabízela vynikající rozhled po kraji a palebné pole na východ, tedy ve směru, odkud bylo rozumně možné očekávat útok Zuluů z Cetewayova hlavního města Ulundi.

Opět ale nevydal rozkaz, aby jednotka zaujala základní obranné postavení. Vozy nevytvořily kruhovou hradbu, nikdo nevybudoval ochranné násypy a na vrchol Isandlwany se nevydaly žádné hlídky. Velitel domobrany rozeslal jízdní průzkumníky, ale jeden z

Chelmsfordových důstojníků je povolal zpátky s tím, že jsou moc daleko a že tady nahoře jim jízda stejně nepomůže.

Noc 20. ledna prožili zkušenější muži v táboře značně neklidně, ale nakonec minula bez jakéhokoliv incidentu.

Chelmsford, který už rozdělil svoje síly do tří skupin, následující den situaci ještě zhoršil tím, že rozdělil i prostřední kolonu. Jízdní jednotky a šestnáct rot domobrany vyslal pod velením majora Darnella z Natanské jízdní policie na průzkum k jihovýchodu, aby se pokusil najít Zuluy. Jeho rozkaz zněl: vrátit se před setměním.

Samotný Chelmsford zůstal v táboře a většinu dne strávil ve stanu. Odpoledne vyjel na sever k plošině Nqutu, kde poprvé spatřil Zuluy – asi pět bojovníků, kteří okamžitě uprchli. Cestou zpátky ho našel posel od Darnella s hlášením o velké skupině Zuluů o síle přibližně pěti set až tisíce mužů přibližně patnáct kilometrů od tábora.

Nejnepokojivější byl pro Chelmsforda dovětek, podle něhož se Darnell připravuje na přenocování v terénu a žádá další posily. Chelmsforda podráždilo, že se Darnell nezachoval podle jeho původního rozkazu, a žádost na vyslání posil odmítl.

Tato noc velitele britských jednotek už neproběhla tak klidně. V půl druhé ráno ho vzbudil další posel od Darnella. Tento kurýr, který vyjel z majorova tábora ještě za světla, cestou zabloudil, a proto přijel tak pozdě.

Zpráva uváděla, že zulským jednotkám dorazily posily a nyní čítají nejméně dva tisíce bojovníků. Hlášení opět končilo žádostí o vyslání dalších mužů.

Chelmsford byl na vážkách. Darnellova skupina byla příliš malá na to, aby se pustila do boje se Zuluy, ale na druhou stranu dostatečně velká, aby pro ně představovala lákavý cíl. Chelmsford také měl jisté pochybnosti o kvalitě domobrany a jejích bojových schopnostech. Na druhou stranu předpokládal, že kdyby se Darnell ocitl ve vážných problémech, stáhl by se a nyní, mnoho hodin po odeslání druhého vzkazu, by už byl zpátky.

Podrážděný a unavený Chelmsford tak za tmy učinil osudové rozhodnutí. Vyslal Darnellovi posily a usoudil, že je povede sám. Již potřetí tedy dělil svoje muže. Rozdělil Dvacátý čtvrtý sbor pěchoty, s

polovinou se vydal za Darnellem a polovinu nechal na místě. Také vydal rozkaz, aby od Rorke's Driftu přijeli další muži na podporu obrany tábora u Isandlwany.

Noční tábor rázem uprostřed noci oživil. Vojáci se s kletbami připravovali na cestu a přemítali, proč je nenechali dospát. O chvíli později se seřadili a Chelmsford vyrazil v jejich čele k Darnellovu stanovišti.

. . .

Ze strmého okraje planiny Nqutu sledovali Cetewayo a Šakan ruch v britském táboře. Cetewayo akce nepřátel mátl, protože mu nedávaly žádný smysl. Proč ten britský generál poslal průzkumnou skupinu na otevřenou pláň na východě, když nejnebezpečnější terén ležel severně, přesně tam, kde sám stál? Má snad generál nějaký tajný plán?

„Počíná si dost pošetile,“ poznamenala Šakan, jako kdyby mu četla myšlenky.

„Nikdo není tak hloupý,“ namítl Cetewayo. Slyšel, že Britové jsou líti bojovníci, jejichž říše se táhne daleko do všech stran. „Vidíš to na vlastní oči,“ řekla Šakan.

Cetewayo věděl o Darnellově hlídce, která narazila na levý bok jeho armády. Od Sakových dnů Zuluové používali jako útočnou formaci hlavu býka. Po stranách se nacházely dva útočné rohy a uprostřed hlavní síla, o niž se rozbije nepřátelské vojsko. Existovaly samozřejmě konkrétní variace – někdy byl střed slabý a předstíral, že se prolamuje, aby vylákal protivníka kupředu, a vzápětí ho z křídel rozdrtily rohy, jindy zase útočil jen střed a oba rohy pouze udržovaly nepřátele na místě až do úplného zničení. Cetewayo ještě neurčil, jak přesně zaútočí na Brity, protože jejich generál jednal tak nevyzpytatelným a podivným způsobem, že Cetewayo nedokázal předvídat jeho následující tahy.

„Musíš počkat ještě jednu noc,“ řekla Šakan.

„Proč?“

„Hlas mi sdělil, kdy má dojít k bitvě.“

Cetewayo se zašklebil. Jeho muži byli rozmístěni. Levý roh už nepřátelé objevili. Pravý roh čekal na západě na planině Nqutu. A střed, hlavní jádro jeho armády o síle více než dvacet tisíc válečníků, se skrýval v údolí na sever odtud. Udržení tolika bojovníků na místě po dalších dvacet čtyři hodin představovalo obtížný úkol navzdory vynikající zulské disciplíně. Navíc si nebyl jistý tím, co plánují Britové.

„Poskytnu ti ještě jeden den,“ souhlasil nakonec neochotně, „ale jen proto, že zatím se tvá vidění nezmylila.“

Odešel do tmy, aby se připojil ke svým bojovníkům.

Šakan osaměla a přitáhla si plášť blíže k tělu. Hlas jí řekl, který den má proběhnout boj. A oznámil jí také, že za ní někdo přijde. Někdo, komu má pomáhat. Ale kdo to bude? A kde je?

A co se odehraje na vrcholu Isandlwany? I ve značné vzdálenosti od hory cítila rostoucí atmosféru zla.

Poručíci Bromhead a Chard nebyli spokojeni s tím, že u Rorke's Driftu zbyla jediná pěší rota. Vystavěli obranné zátarasy, jak nejlépe dokázali, a použili pytle s prosem, jimiž vytvořili provizorní hradby spojující obě budovy.

Nyní čekali, aniž by tušili, co se začíná odehrávat necelých šestnáct kilometrů od nich.

Země, časová osa III

Antarktida, červenec 2078

„Přišel druhý vzkaz,“ oznámila Eddingsová Chamberlainovi.

Stáli v jeho kanceláři, umístěné vysoko ve stěně velké jeskyně sedmdesát metrů pod povrchem Antarktidy. Z oken mohl vyhlížet do obrovského prostoru, v němž se nacházelo hlavní jádro praporu.

Za momentálního stavu pohotovosti tu byli všichni muži i ženy, jen s výjimkou těch, kteří museli ležet na ošetřovně.

Eddingsová se otočila k nástěnné mapě, která zachycovala současnou podobu světa, jež se značně lišila od situace před sto lety. Poklepala na konkrétní místo u pobřeží Severní Ameriky.

„Musíme se přesunout sem.“

Chamberlain k ní přistoupil. To místo znal. New York. Právě tam se během války se Stínem nacházela jedna brána. „Je tam otevřený portál?“

„Ještě ne,“ odpověděla Eddingsová. „Ale věštkyňe předpokládají, že když jsme dostaly pokyn, abyste tam přesunul svoje jednotky, brzy se otevře.“

15. kapitola

Země, současnost Středisko systémů vesmírného a námořního vedení války, San Diego, Kalifornie

Dane se rychle rozloučil s Earhartovou a Ahanou, které odletěly na palubě vojenského letounu zpátky k Bráně Ďáblova moře. Sám se poté vrátil do Země snů, aby se připravil na druhý výlet do psychometrické sféry.

Zatímco se připravovala nádrž, Dane odtáhl Talbota stranou. „Mám pro vás pár otázek.“

„Jakých?“

„Kde přesně jsem, když se vydám do psychometrické sféry?“ Talbot se zachmuřil. „Jak to myslíte?“

Dane ukázal na nádrž. „Moje tělo je tady, stejně jako můj mozek. Ale myšlenky jsou evidentně někde jinde. Vznikají ale pořád v mém mozku, nebo nějaká část mého já, nějaká moje podstata, cestuje mimo tělo?“

Talbot přikývl. Už pochopil, na co se Dane chce zeptat.

„Abych byl upřímný, tohle vlastně netušíme. Cesta do psychometrické sféry prostřednictvím Země snů využívá procesů, o nichž toho mnoho nevíme. Stručně řečeno, nejbližší podobné zkušenosti se týkají lidí s prožitkem blízké smrti.“

„Dlouhý tunel ke světlu?“ otázal se Dane.

„Něco takového. Levitace nad vlastním tělem, na které se člověk dívá shora. Ani v případě podobných prožitků nikdo neví, co jsou přesně zač. Jestliže o fyzice víme velmi málo, o fungování mysli víme ještě méně, což je docela absurdní, když se nad tím zamyslíte. Pokoušíme se pochopit něco, čím vykonáváme vlastní proces chápání.“

Několikrát se nám stalo, že příjemci upadli do stavu paniky, i po všech testech, které jsme předem vykonali. Pár lidí podstoupilo celý proces a pak se začalo bát, že se už nevrátí zpátky do svých těl. Museli jsme je ihned vytáhnout, protože jejich těla začala negativně reagovat i přes veškerou naši snahu prostřednictvím připojených trubic.“

„Nemyslím, že se to všechno odehrává v mé hlavě,“ řekl Dane. „Zprv se setkám s tím delfínem.“

„Tentokrát s Trinou,“ poznamenal Talbot. „To je Rachelina sestra.“

„Dobře. Takže nejdřív se setkám s Trinou. Pak pokračuji na místa, kde jsem v životě nebyl. Bud’ tam tedy putuji já sám, nebo mi někdo či něco vysílá ty obrazy do mozku.“

Talbot čekal, zatímco se Dane pokoušel zformulovat svoje myšlenky. „Připravuji se na průzkum časové osy Stínu,“ pokračoval Dane. „Takže tam musím opravdu být, protože ani Ti Dřívější nevědí, kde se nachází nepřátelská základna. Nedokazuje to tedy, že nějakým způsobem moje já – moje duše – cestuje z těla?“

Talbot pokrčil rameny. „Asi ano.“

„Jde mi o tohle,“ řekl Dane. „Co když se něco stane s mou duší? Zemřu?“

„Vaše tělo bude stále zde a naživu,“ odpověděl Talbot. „Struktura vašeho mozku se ani v nejmenším nepoškodí, takže neexistuje jediný důvod k předpokladu, že pokud se vám něco stane na druhé straně, přihodí se vám to i tady.“

Tomu Dane nevěřil. „Musí tu být něco, co vytváří naše vědomí. Co z nás dělá lidi. Jádro našeho bytí. Něco, čemu se říká duše. A to se vydává na cestu. Jestli se to nevrátí, je mi fuk, že máte moje tělo v téhle nádrži. Řekl bych, že v takové případě už prostě nebude nikdo doma.“

Druhý vstup do nádrže byl stejně obtížný, ne-li ještě obtížnější. Nyní už Dane věděl, co může očekávat, zejména v souvislosti s dýchací trubicí a oním roztokem. Nikdy nevěřil, že povědomí o zlých věcech snižuje jejich účinek.

Prošel celým procesem a zanedlouho znovu plaval v oceánu po boku delfínice, jejíž jméno, jak se dozvěděl, znělo Trina a šlo o Rachelinu sestru. Alespoň tato část prožitku byla příjemná. Cítil, jak mu kolem těla proudí teplá voda, a zároveň u Triny vnímal vysokou inteligenci spolu s jistou zvědavostí. Uvědomil si, že mu sice pomohla, aby se spojil s Těmi Dřívějšími, ale nevěděla, co tam zjistil.

Otočil se k Trině a soustředil své myšlenky.

Stín.

Trina se od něj jediným máchnutím silného ocasu vzdálila skoro o metr.

Stín.

Trina se obrátila a vydala se rychle pryč.

Dane vyrazil za ní a souběžně s tím vysílal výjevy, jež dostal od Těch Dřívějších. Trina konečně zpomalila, Dane ji předhonil a otočil se proti ní.

Stín.

Zavalil ho strach vyzařující z delfínice. Dane si všiml, že nad nimi už nezáří slunce a voda vychladla – pouhá zmínka o Stínu změnila prostředí, jež si vytvořily jejich mysli, k horšímu.

Nebezpečí.

Dane vnímal, jak z Triny doslova sálá tato jediná myšlenka.

Nebezpečí.

Snažil se delfínici konejšit, jak mohl nejlépe, ale bylo to marné. Konečně to vzdal, protože si uvědomil, že kdyby byl na Trinině místě, taky by žádnému uklidňování nevěřil. Samotnému se mu do časové osy Stínu nijak nechtělo.

Vyslal ke své společnici obrazy Těch Dřívějších a to Trinu podle všeho konečně alespoň trochu upokojilo. Dane netušil, jak dlouhý čas uběhl ani jestli tu vůbec plyne čas.

Stín.

Jeho svět náhle zčernal a opustily ho všechny smysly. Šlo ovšem o úplně jinou zkušenost než při prvním ponoření do nádrže, protože tentokrát měl pocit, jako kdyby jeho podstatu cosi tlačovalo do malého prostoru. A vnímal pohyb. Někam se přesunoval.

V další chvíli se ocitl v trubici, ale bez jakéhokoliv tvaru. Byl pouhou tečkou, kterou něco tlačilo kupředu. Ne vodou, ale prostorem. Zlatou trubicí, která se stáčela a kroutila, zatímco ho poháněla jakási podivná síla.

Trubice mu připadala povědomá a Daneovi chvíli trvalo, než si v šoku uvědomil, že je v jednom z vláken portálové mapy. Ne. To není přesné, došlo mu okamžitě. Je přímo ve skutečné spojnici dvou portálů.

Pak začal zpomalovat a zlaté stěny už se kolem něj nemíhaly takovou rychlostí. Zavalila ho neblahá předtucha. Zastavil se uprostřed trubice. Stěna proti němu blikala modrou září smíšenou s odlesky zlaté. Ať už byla z čehokoliv, doopravdy pulzovala.

Dane se chvíli nehýbal a nebyl si jistý, zda by měl něco udělat nebo zda přikročí k akci ta síla, která ho poháněla až sem. Věděl, že onou silou je Trina, protože nadále vnímal silné spojení s delfínicí, přestože ji nikde neviděl.

Nic. Dane si uvědomil, že neblahý pocit sílí a ustupuje ve stejném rytmu, v němž tepe stěna před ním.

Domníval se, že portálová mapa je pouhým zobrazením spojnic mezi jednotlivými portály, ale nyní mu začalo docházet, že jde o skutečné portály, jen v malém měřítku. A také už věděl, co je na opačné straně té stěny – další trubice portálu, která však vede na svět Stínu.

Tohle je cesta dovnitř. Průchod z jedné portálové linky do druhé, aniž by musel projít Prostorem mezi světy. A mohl ho využít jen on. Ted' a tady.

Dane se pohnul kupředu. Když se dotkl stěny, v prvním okamžiku ucukl před úderem čirého zla, jež ho zasáhlo. Nedalo se pochybovat o tom, že se ocitl u portálu Stínu. Jednalo se o stejný pocit, jako když se chystal vstoupit do brány, kterou Stín využíval, jen mnohokrát zesílený. Tento portál určitě vedl do časové osy Stínu. A on minul zátaras, které Stín vztyčil, aby udržel všechny vetřelce mimo svůj svět.

Dane se znovu vydal ke stěně portálu, která ho obestřela, jako kdyby se ho pokoušela zadusit. Musel si znovu a znovu opakovat, že

jeho tělo je v Zemi snů a on tedy čelí pouze myšlence na udušení. Zabralo to. Částečně. Obklopila ho zlatá záře.

V další chvíli se ocitl na druhé straně, v jiném portálu, tak širokém, že sotva dohlédl na druhou stranu. Kolem něj se prohnala velká černá koule – jeden ze strojů Stínu. Vylétá nebo přilétá? uvažoval.

Přilétá, uvědomil si, jakmile se otočil ve směru, odkud k němu sálalo silnější zlo. Spěšně vyrazil za koulí. Netušil, jak se dokáže pohybovat bez těla, ale hýbal se.

Spojení s Trinou zmizelo. Daneovi přítomnost delfínice chyběla. Po celý život byl samotář a spojení s ní, byť patřila k jinému živočišnému druhu, bylo silnější než vazby, jaké obvykle navazoval s lidmi. Byl tu jen jeho průzkumný tým, jeho fenka Chelsea a Sin Fen.

Soustřed' se, napomenul se.

Vpředu se kolem obrovské černé koule rýsovalo jakési červené pozadí. Dane se zastavil, protože výjev se pomalu pokřivil, jako kdyby se koule změnila v zorničku velkého zlého oka. V další chvíli zmizela a Dane viděl jen červený kruh.

Prošel za ní portálem v bráně do první časové osy.

Prostor mezi světy

„Jste připravená?“ zeptala se Earhartová Ahany. Dopravily se z FLIPU ponorkou do Prostoru mezi světy. Nyní stály na vrcholu plavidla a dívaly se na dva obleky Valkýr, které si s sebou vzaly. Oba obleky byly otevřeny dokořán, ale ani jedna z žen nijak nepospíchala s tím, aby do něj vstoupila. Ráchel plácla do vody ocasem a postříkala je.

„Bud'te klidná,“ zahučela Earhartová.

„Jak víme...,“ začala Ahana, ale Earhartová ji přerušila.

„Budeme následovat Ráchel,“ řekla. „Tohle celé nás daleko přesahuje.“ Zavrtěla hlavou. „Jsme jenom figurky na šachovnici. Musíme prostě odvést svoji práci.“

„Já ale pořádně nevím, jaká je moje práce,“ namítla Ahana.

„Na to přijdete.“ Earhartová zvedla velkou plastovou krabici s devíti vybitými lebkami.

Ahana s sebou měla vlastní umělohmotnou bednu, kterou si zabalila na palubě FLIPU. Obsahovala různá čidla spolu s jejím laptopem, protože si nebyla jistá, jak má najít zadní vchod nebo do jaké časové osy se vlastně má vydat.

„Vy aspoň víte, kam jdete,“ řekla Ahana.

„Přímo doprostřed bitvy,“ odvětila Earhartová. „Největší bitvy, jaká kdy byla vybojována na americké půdě.“ Během letu na FLIP si oprášila vědomosti o vrcholné bitvě občanské války u Gettysburgu. „Ať už půjdete kamkoliv, tak zlé to být nemůže.“

16. kapitola

Země, časová osa VIII Pensylvánie, 2. července 1863

„Jako velký rybářský háček,“ poznamenal Meade s pohledem na mapu terénu, kterou pro něj právě načrtl jeho pobočník.

Generál dorazil ke Gettysburgu za tmy kolem půl čtvrté ráno a okamžitě se nechal informovat důstojníky, kteří veleli bojům předešlého dne. Už cestou se rozhodl, že budou držet svoje pozice bez ohledu na terén. Přinejmenším se vojsko Unie nacházelo mezi Leem a Washingtonem a Meade měl v úmyslu tento stav zachovat. Ještě ze sedla vydával rozkazy a po všech jednotkách pod svým velením chtěl, ať se co nejrychleji přesunou ke Gettysburgu.

Za rozbřesku se svými generály projel podél celé linie vojáků, aby se obeznámil se skutečným terénem. Úplně na jihu, za levým křídlem Unie, byly dva kopce, Hůrka a Malá Hůrka. Oba momentálně zůstávaly neobsazené a představovaly oko velkého háčku na ryby. Hřbitovní hřeben se táhl tři kilometry na sever jako ramínko háčku, Hřbitovní vrch byl jeho obloukem a Culpův kopec na pravém křídle Unie špičkou. Samotné město Gettysburg leželo severozápadně odtud a právě je měly obsazené jednotky Konfederace.

Meade cítil po ranní jízdě rozechvělé vzrušení. Tohle je skvělé místo na obranu. Jeho muži byli na vyvýšeném terénu a směrem ke vzbouřencům se jim nabízela široká palebná linie. Vzhledem k tomu, že se obě křídla stáčela dozadu, měl s nimi kratší spojení. To znamenalo, že může poměrně snadno dodávat své armádě zásoby a také rychle přesunovat posily.

Jakmile pobočník dokreslil mapu, Meade od něj převzal tužku a spěšně načrtl úkoly svých jednotek spolu s konkrétními rozkazy.

„Udělejte kopie pro velitele jednotlivých sborů,“ pokynul svému pobočníkovi.

Po celé ráno ho ani jednou nenapadlo, že by mohl zaútočit. Nezapomínal na Lincolnovu výstrahu a jeho doporučení považoval za rozumné. Hodlal tentokrát přenechat útok Leeovi.

. . .

Lee také obhlížel terén a vydával rozkazy ze svého místa na Seminárním hřebenu. Všiml si i toho, čemu Meade ve svém vzrušení nevěnoval dostatečnou pozornost – že se unijní linie na jihu táhne jen ke konci Hřbitovního hřebene, ale nezahrnuje obě Hůrky. „Generále Longstreete,“ zavolal Lee.

Jeho generál právě popíjel kávu ze zprohýbaného plecháčku. Vydal se ke svému veliteli s teplou nádobou v dlaních. „Pane.“

„Počkejte chvíli,“ řekl Lee, když se objevil nižší důstojník, kterého s prvními slunečními paprsky vyslal na průzkum.

Důstojník přijel až k němu a zasalutoval. „Generále.“

„Podejte hlášení, kapitáne.“

„Oba kopce zůstávají neobsazené, pane. Nejbližší oddíly Unie jsou přibližně tři čtvrtě kilometru od nich a připravují zákopy. Nic nenasvědčuje tomu, že by se chtěly přesunout.“

„Velmi dobře.“ Jakmile kapitán odjel, obrátil se Lee k Longstreetovi. „Odved'te svoje divize na jih, zaútočte severovýchodním směrem a zmocněte se těch kopců. Jakmile budou pod naší kontrolou, nařídím Hillovým jednotkám, aby zaútočily na střed Unie, zatímco vy budete vyvíjet tlak na jejich křídlo. Ewell bude držet náš levý bok, a jakmile se řady nepřátel začnou hroutit, vyšlu ho proti Culpovu kopci.“

„Ano, pane.“

Lee položil Longstreetovi dlaň na rameno. „Musíte se připravit k útoku nenápadně. Nechci, aby Unie poznala váš záměr.“

Longstreet se zamračil a pohlédl k jihu. „Je tam docela otevřená krajina. Budu se muset roztáhnout do stran až za ten hřeben. To nějakou dobu potrvá.“

„Máte čas,“ řekl Lee. „Unionisté ovládají vnitrozemí. Kdyby jim došlo, co máme v úmyslu, dostanou se tam jako první.“

„Pane.“

V časně ranním světle vypadal Lee unaveně a ztrhaně. „Ano?“

„Dovolte mi, abych vyrazil přímo k těm kopcům,“ navrhl Longstreet. „Než unionisté zareagují, už je budu mít obsazené a pak je se dvěma divizemi udržím proti třem unijním sborům.“

„Udělejte, co jsem řekl, generále,“ řekl Lee.

Longstreet si uvědomil, že diskuse skončila. Zsalutoval a vydal se ke svému koni.

. . .

Jednotkám, jimž Meade svěřil levé křídlo, velel generál Sickles, na něhož – na rozdíl od ostatních – neudělal Hřbitovní hřeben valný dojem, zejména proto, že jeho jižní konec byl nejnižší. Tento svah mu připadal zranitelný, a když se podíval před sebe, spatřil vyvýšenými s broskvovým sadem, která by podle jeho názoru poskytla jeho vojákům lepší obranné postavení.

Sickles převzal iniciativu a rozkázal svým oddílům, aby vyrazily kupředu k onomu sadu, než vzbouřenci obsadí to, co považoval za důležitý strategický bod. Levé křídlo Unie tak zahájilo pochod na místo tři čtvrtě kilometru před ostatními silami.

Sousední velitel sboru s hrůzou sledoval přesun Sicklesových mužů, který ponechal jeho křídlo nechráněné, a okamžitě vyslal k Meadovi posla, aby ho informoval o tomto potenciálně katastrofickém vývoji událostí. Než Meade stihl dorazit na místo, aby vše urovnal, už bylo příliš pozdě. Sicklesovy jednotky obsadily broskvový sad a dostaly se do kontaktu s vojáky Konfederace.

Meade se ihned dožadoval od Sicklese vysvětlení, proč se přesunul kupředu mimo vyznačené pozice, které Meade ráno načrtl do mapy.

Sicklesova odpověď byla velice přímočará: „Pane, toto je vhodný vyvýšený terén.“

Meade během posledních několika dní spal jen jednu hodinu a docházela mu trpělivost. „Generále, tady jsme skutečně výš, než

jsme byli původně. Jenže...“ Meade ukázal k západu. „Před vámi je ještě vyšší kopec, a pokud hodláte postupovat stále kupředu, zjistíte, že se půda neustále zvedá, a to až k horám!“

Cítil, jak rozechvělé vzrušení, jež vnímal ráno při rozestavování jednotek, pomalu mizí. Od broskvového sadu se ozvaly první výstřely. Sicklesův neuvážený tah podle všeho připravil Unii o výhodné postavení.

. . .

Ve skutečnosti, jak se později ukázalo, Sicklesův pošetilý manévř naopak Unii významně pomohl, protože Longstreetovy jednotky narazily přímo na oddíl Unie v sadu, kde nečekaly nic než volný průchod při svém obchvatu k Hůrkám.

Jakmile Longstreet zaslechl z čela kolony střelbu, podobně jako Meade zaklel. Podle Leeových rozkazů musel obrátit jednotky a pochodovat zpátky po chambersburské cestě k severozápadu, aby se dostal mimo dohled unionistů. Pak se stočil se svými muži k jihu. To všechno mu zabralo značnou část dne a nyní, časně odpoledne, jeho muži narazili na neočekávanou přítomnost nepřátelských vojáků.

Velitel čelní divize, generál Hood, si okamžitě uvědomil, co se stalo. Spatřil nechráněnou mezeru mezi silami Unie v broskvovém sadu a hlavní linií, i to, že obě Hůrky jsou stále neobsazené. Vyslal posla Longstreetovi, s požadavkem, aby mohl změnit směr a zaútočit do mezery přímo ke kopcům, ačkoliv se jeho muži čím dál více potýkali se Sicklesovými oddíly.

Odpověď zněla ne.

Hood poslal druhého muže.

Odpověď zněla ne. Longstreet byl rozhodnut splnit Leeovy rozkazy do posledního písmenka.

Hood vypravil třetího posla s oficiálním protestem proti rozkazu, což byla věc, kterou neučinil za celé dva roky těžkých bojů.

Odpověď znovu zněla ne.

Hood se rozhodl nedbat na rozkazy a učinit to, co mu napovídal vojenský zdravý rozum, ale to už ztratil cenné hodiny žádostmi o povolení.

• • •

Amelia Earhartová vystoupila z dvoumetrového černého kruhu vznášejícího se necelých patnáct centimetrů nad zemí. Ocitla se v lese. Otevřela oblek Valkýry a opatrně sestoupila na lesní půdu. Brána za ní se pomalu zmenšila na velikost bodu a nakonec zmizela zcela. Musela doufat, že ji Ti Dřívější opět otevřou, až bude potřebovat odejít.

Naklonila hlavu ke straně. V dálce duněl hrom.

Vytáhla z batohu bednu s lebkami a rozhlédla se. Potřebovala nějaké místo, kam by schovala oblek. Usoudila, že nejjednodušší bude, když ho ukryje tam, kam se lidé obvykle nedívají – nahoru. Nejprve schovala bednu s kříšťalovými lebkami mezi balvany a zakryla ji vrstvou listů.

Poté vylezla na strom a přivázala oblek na krátkém provaze vysoko do koruny, kam nebylo ze země téměř vidět. Zastavila se ve větvích a vzpomněla si, jak jako dítě lezla po stromech v prvních pokusech vystoupat na oblohu. Vždycky se jí líbilo nad zemí. Byla blízko vrcholu kopce a mezi sousedními stromy viděla něco z krajiny kolem sebe. Na jižní straně kousek od ní se tyčil vrchol a poté následoval další kopec, o něco vyšší. Earhartová naklonila hlavu ke straně. Dunění neutichalo a ona si najednou uvědomila, že nejde o hrom, ale o dělostřelbu.

V další chvíli jí došlo, kde přesně je. Na Malé Hůrce.

Jeb Stuart se konečně vrátil. Po celé frontě se střílelo, zatímco Stuart přijížděl, vyčerpaný z pěti nocí, které strávil přesunem. Leeův štáb ztichl, když se k nim přiblížil velitel jízdy. Lee ho přivítal chladnějším pohledem, než ho podřízení kdy viděli po někom vrhat. „Generále Stuarte. Kde jste byl?“ Nedal mu příležitost k okamžité odpovědi. „Nedostal jsem od vás jediné slovo po celé dny, a přitom jste očima a ušima mé armády.“

Stuart se napřímil. „Přivezl jsem vám sto dvacet pět vozů se zajatci, generále.“

„Jistě, generále, ale ty pro mě momentálně představují spíše přítěž.“

Stuart svěsil hlavu a všichni v doslechu se odvrátili. Jako kdyby si Lee uvědomil, jak hluboký účinek jeho příkrost měla a že tato bitva ještě zdaleka není dobojována, vykročil kupředu a mírně položil veliteli jízdy dlaň na rameno. „Žádám vás o pomoc. O tomto se již nebudeme bavit. Pomozte mi je porazit.“

. . .

Čelní jednotky Hoodovy divize tvořily dva oddíly z Alabamy. Vyrazily přímo k Hůrce a až na pár unijních odstřelovačů, kterým rychle utekly, zjistily, že kopec nikdo nebrání. Za pár minut vojáci vyběhli na vrchol.

Velitel Patnáctého alabamského pluku se podíval k sousednímu kopci, Malé Hůrce, a neviděl na něm žádnou aktivitu. Jeho muži byli unaveni, a tak vydal rozkaz ke krátkému odpočinku, než budou pokračovat ve zteči a vydají se obsadit i Malou Hůrku.

. . .

Na Malé Hůrce byli vojáci Unie nedaleko od místa, kde Amelia Earhartová schovávala oblek Valkýry. Meade zcela nezapomněl na svoje levé křídlo a vyslal velitele ženistů, generála Warrena, aby prozkoumal terén a možnosti jeho obrany.

Warrena ohromilo, když tu našel jen několik signalistů, kteří se chystali ke spěšnému ústupu, protože viděli šedou vlnu, která před chvílí obsadila Hůrku, a věděli, co se stane v příštích chvílích. Warren jim přikázal, aby zůstali na místě, a vyslal dva muže, jednoho k Meadovi a druhého k Sicklesovi, se vzkazy, v nichž doporučoval okamžitý přesun jednotek k Malé Hůrce.

Severu opět pomohla šťastná náhoda a dobré velení, protože jeden posel míjel Třetí brigádu plukovníka Vincenta, který si nechal ukázat vzkaz a ihned si uvědomil jeho závažnost. Bez ohledu na rozkazy, jež obdržel původně, pokynul svým třinácti stům mužů, aby

se okamžitě přesunuli k Malé Hůrce, v čele s Dvacátým maineským plukem plukovníka Joshuy Chamberlaina.

• • •

Earhartová ze svého výhodného místa viděla všechny následující události, které si prostudovala během letu ze San Diega k Bráně Dávlova moře, jako na dlani a věděla přesně, čeho je svědkem.

Z východu se vzedmula modrá vlna, která se přelila přes vrchol kopce a částečně ještě dolů po jeho západním a jižním úbočí, kde se zastavila, aby zformovala obrannou linii. Přímo pod Earhartovou se nacházel Dvacátý maineský pluk, jenž nyní představoval nejjižnější cíp unijních vojsk.

Necelých pět minut po příchodu Chamberlainových sil se u paty kopce objevily oddíly Konfederace od Hůrky a zahájily útok do prudkého svahu mezi stromy, podrostem a přes balvany.

Muži z Alabamy narazili přímo na muže z Maine. V sázce byl osud celé unijní armády, protože kdyby se Konfederaci podařilo zatlačit Dvacátý maineský pluk, prolomila by levé křídlo Unie a dosáhla by toho, co ráno naplánoval Lee.

Earhartová sledovala, jak vojáci Konfederace útočí a unionisté je z bezprostřední blízkosti vítají palbou. Účinek střelby z velkorážních předovek byl zničující. I zásah do končetiny způsoboval taková zranění, že jim vojáci často podléhali. Do výstřelů se mísil křik raněných a umírajících. Earhartová měla pocit, jako kdyby se ocitla v jakési podivné snové zemi – vzduch kolem ní zhoustl dýmem ze střelného prachu, který snížil viditelnost na necelých sto metrů.

Vzbouřenci útočili znovu a znovu a Chamberlainův pluk je znovu a znovu odrážel. Pokaždé se však Jižané dostali blíže k pozicím Unie, jako stoupající mořské vlny za přílivu. Země byla posetá mrtvolami, někde tak hustě, že vojáci museli běhat přímo přes těla svých druhů.

Earhartová nedokázala uvěřit, že ti muži dokážou vydržet takový masakr, ale vojáci v modrém přesto stále vytrvale pálili a vojáci v šedém nepřestávali útočit. K útoku se připojil další pluk

Konfederace. Unie začala pomalu ustupovat, jeden krvavý krok za druhým, nahoru do kopce.

Linie dvacátého maineského pluku brzy připomínala písmeno V, se stromem Earhartové přímo ve špičce. Chamberlain stál téměř přesně pod ní a vydával rozkazy svým mužům. Mezi pokyny se mísil křik raněných a nově také volání vojáků Unie po municí. Během bitvy tu bylo vypáleno více než dvacet tisíc střel a pásy s náboji se rychle vyprazdňovaly. Earhartová viděla, jak vojáci berou náboje mrtvým spolubojovníkům a někteří dokonce vybíhají k padlým nepřítelům, aby jim sebrali jejich zbraně.

Situace se blížila kritickému bodu. Vzbouřenci se opět stáhli, aby se připravili na další zteč. Nepřátelské linie od sebe nebyly vzdáleny ani třicet metrů. Earhartová sledovala Chamberlaina a věděla, co přijde. Kdyby o tom nečetla, nepovažovala by to vzhledem ke katastrofálnímu stavu unijní linie za možné.

Chamberlain kolem sebe shromáždil velitele jednotlivých rot a rychle jim předal své rozkazy, využívaje krátké přestávky před dalším útokem. Šokované výrazy velitelů rot odrážely smělost Chamberlainova plánu. Přes své překvapení a pochybnosti se však vrátili ke svým mužům a předali jim plukovníkovy pokyny.

Na slunci se zaleskl kov a muži z Maine nasadili na pušky bajonety. S pokřikem a s Chamberlainem v čele se levé rameno písmene V vyřítilo dolů z kopce. Za necelých deset sekund narazilo na vyděšené vojáky Konfederace, kteří se skrývali za stromy a balvany a pokoušeli se sebrat sílu i odvahu k útoku.

Jižané se konečně zlomili. Útočili do kopce přes těla mrtvých druhů, stále znovu a znovu, a víc už vydržet nemohli. Linie vzbouřenců se otevřela a Dvacátý maineský pluk vtrhl mezi ně.

Earhartová přihlížela, jak důstojník Konfederace nabídl Chamberlainovi svůj kord na znamení, že se vzdává, přestože současně namířil důstojníkovi Unie na hlavu pistoli a stiskl spoušť. Zbraň byla prázdná a Chamberlain ji tomu muži vyrazil z ruky a poslal ho zpátky s oddílem, který shromažďoval zajatce.

Malá Hůrka byla vyčištěna od vojáků Konfederace a levé křídlo Unie zůstalo v bezpečí.

Earhartová zůstávala schovaná na svém stromě a doufala, že po soumraku bude moci slézt a vyzvednout si křišťálové lebký. Vůbec nepochybovala, že je krutý boj nabil.

Nechtěla vidět další řez a jatka.

. . .

Informace z Pensylvánie byly mimořádně zmatené. Lincoln se probíral telegramy, ale nedokázal si udělat obrázek o tom, co se děje, protože řada zpráv si vzájemně odporovala. Podle některých útočil Jih. Podle jiných útočil Sever. Meade ustupuje. Ne, Lee ustupuje. Stuart míří na Washington.

„Zítra,“ řekla Mary.

„Další oběti?“

„Ano,“ přikývla Mary. „Ale také naděje.“

Země, časová osa XIV

Jižní Afrika, 21. ledna 1879

Nebyla to pravda. Ahana si vzpomněla na poslední slova Amélie Earhartové, než se rozešly: že tak zlé místo jako Gettysburg Ahana navštívit nemůže. Nyní věděla, že se Earhartová zásadně mylila.

Vystoupila z brány do noci, ale byl tu dostatek měsíční záře, aby viděla, že ji obklopují tisíce zulských bojovníků. Při nečekaném příchodu bílého zjevení z černého kruhu vznášejícího se několik centimetrů nad zemí se kolem rozezněly poplašné výkřiky.

Během několika vteřin ji obklopil kruh válečníků s krátkými oštěpy se širokým ostrím. Jeden z nich proti ní bodl, ale hrot se od obleku Valkýry odrazil. Síla výpadu Ahanu pomalu otočila, takže mohla zjistit, že se nachází v údolí přeplněném bojovníky. Byly jich tu tisíce a tisíce.

Zastavila rotaci obleku a pozvedla paže ve všeobecném gestu míru, ale to nijak nezabránilo pultuctu bojovníků, aby se ji dál nepokoušeli napíchnout na oštěpy. Jejich úsilí k ničemu nevedlo, protože ostří nezanechávala na Valkýřině obleku sebemenší škrábnutí.

Po několika minutách válečníci ustoupili a ponechali kolem ní třímetrový volný kruh. Ahana nevěděla, co má dělat. Podivný pat trval třicet minut, než se kruh otevřel a dovnitř vkročily dvě osoby. Jednou z nich byl jakýsi starý muž, očividně velice důležitý a vážený podle úcty, kterou mu válečníci prokazovali, a druhou byla stařena v dlouhém plášti a s křišťálovým amuletem kolem krku.

Oba se spolu chvíli vzrušeně dohadovali a prudce gestikulovali rukama, než stařec vyšťekl nějaké rozkazy. Kruh kolem Ahany se rozšířil na patnáct metrů. Stařec se stáhl se svými bojovníky. Stařena tu však zůstala a napodobila Ahanino gesto pozvednutím paží nad ramena.

Ahana neměla jinou možnost než otevřít oblek a vystoupit ven. Byla-li stařena překvapena, že před ní stojí žena s asijskými rysy, nedala to na sobě nijak znát. Usmála se a ukázala na sebe. „Šakan.“

Ahana následovala jejího příkladu. „Ahana.“

Žena Ahaně pokynula, ať ji následuje. Ahana za sebe přivázala oblek i s umělohmotnou bednou na zádech a vydala se za Šakan z údolí. Bojovníci se před nimi se zvědavými pohledy rozestupovali.

Ahana netušila, kde je, i když vzhledem ke krajině a černošským válečníkům odhadovala, že je někde na jihu Afriky. Podle výzbroje zdejších bojovníků také soudila, že se vrátila někam do minulosti.

Vyšly z údolí a Ahana spatřila, že se ocitly u příkrého horského srázu. Napravo se tyčil skalnatý vrch a o několik kilometrů dál na něm viděla záři táborových ohňů. Zdálo se, že tam zrovna probíhá nějaká aktivita, protože se tmou sem a tam pohybovala řada pochodní. Šakan odváděla Ahanu doleva, ke kuželovité hoře.

Cestou přes pláň si Ahana všimla, že se východní obzor začíná projasňovat příslibem nového dne.

. . .

Po Chelmsfordově odjezdu převzal velení tábora u Isandlwany podplukovník Pulleine. Jestli byl Chelmsford špatný velitel, Pulleine byl ještě mnohem horší, protože nikdy nezažil žádný boj. Také čelil závažnému problému se zabezpečením tábora, který byl postaven pro

mnohem větší počet mužů, než v něm nyní zůstalo, protože tu nadále stály stany vojáků, kteří odjeli s Chelmsfordem.

Ležení se rozkládalo do délky více než devíti set metrů podél předního úbočí Isandlwany. Kromě velkého množství stanů se Pulleine ještě musel starat o více než sto vozů a zvířat, která je táhla. Měl tu pět rot z Dvacátého čtvrtého sboru pěchoty a devět rot Domorodého natského kontingentu spolu s několika dalšími různými oddíly.

Pulleine nebyl úplně neschopný. Na sever a východ rozestavil jízdní jednotky spolu s bližší linií pěších hlídek. Při východu slunce rozmístil zbytek mužů podél pozic, jež měl hájit. Jeden z velitelů rot ho upozornil, že obranná linie je příliš slabá na to, aby se mohla bránit účinnými salvami – silnou stránkou britské armády – ale Pulleine odpověděl, že nemá jinou možnost, pokud nechce nechat část tábora bez dozoru.

Krátce před osmou hodinou ranní přijel ze severovýchodu jeden z vojáků, aby ohlásil, že zaznamenal přesun velkého zulského vojska přes planinu Nqutu. Pulleine okamžitě vyslal kurýra za Chelmsfordem a stáhl pěší hlídky. Jízdní oddíl nechal stále venku.

Pak nastal zmatek, neboť od Rorke's Driftu konečně dorazil plukovník Durnsford se svou kolonou. Vzhledem k tomu, že měl vyšší hodnost než Pulleine, došlo k jistým problémům při určování, kdo vlastně velí. Ještě horší bylo, že zatímco Chelmsford přikázal Pulleinovi, ať hájí obsazené pozice, Durnsford se necítil být těmito pokyny nijak vázán. Vzhledem k tomu, že Durnsford nejenže měl vyšší hodnost, ale také se mohl pochlubit bohatšími zkušenostmi, Pulleine by mu s chutí přenechal velení. Durnsford se však tomu vyhnul s tím, že nehodlá zůstat v táboře. Všichni viděli drobné skupinky Zuluů na planině východně od ležení a Durnsford byl rozhodnut, že za nimi vyrazí a vyčistí od nich okolí.

Zkušenější a průbojnější důstojník by Durnsforda upozornil, že dostal rozkaz přesunout se k Isandlwane a rozkazy velitele isandlwanského tábora zněly hájit obranné pozice, ale Pulleine neřekl nic. Oba důstojníci usedli k obědu, což jasně naznačovalo, že ani jeden z nich nebral zatím nepřátelskou hrozbu nijak vážně.

I když se dostavila hlídka se dvěma zajatými zulskými bojovníky a oba Zuluové vypověděli, že blízko od tábora se nachází celá zulská armáda, která se připravuje k útoku, britští důstojníci se nedali vyrušit z klidu. Pulleine vyslal dalšího kurýra za Chelmsfordem, zatímco Durnsford se chystal se svými muži k výjezdu. Požádal Pulleina o dvě roty, s jejichž poskytnutím Pulleine zprvu váhal, protože už tak měl málo vojáků k obraně dlouhé linie, ale nakonec podlehl a ještě oslabil svou jednotku. Pulleinův pobočník nicméně protestoval natolik vehementně, že Pulleine svoje rozhodnutí změnil ještě těsně před Durnsfordovým odjezdem.

V poledne Durnsford vyrazil na pronásledování Zuluů po planině, přestože mu zajatci sdělili, že se Zuluové naopak blíží k Britům.

Pulleine přikázal jízdním hlídkám, aby zvýšily ostražitost a rozprostřely se ještě dál. Tím uvedl do chodu řetězec událostí, kterými se pokoušel ochránit svou pozici, ale které ve skutečnosti vedly k jeho zkáze.

. . .

Ahana stála na vrcholu kuželovité hory a viděla pohyby všech hráčů na hracím poli s výjimkou obrovské armády, kterou nechala ve tmě za sebou a jež se stále skrývala v údolí na severu.

Šakan jí vysvětlila posunky, že k bitvě nedojde dřív, než slunce zapadne a znovu vyjde – tedy příští den, což ovšem Ahanu nijak neuklidnilo. Viděla skupinky Zuluů, které se pohybovaly sem a tam, stejně jako různé kolony britských vojáků. Už si udělala docela dobrou představu o tom, kde je, ačkoliv netušila, jde-li o její vlastní časovou osu či o jinou. Zhruba si vybavovala, že došlo k nějaké velké bitvě mezi Zuluy a Brity, ale nevzpomínala si na výsledek. Šakan jí nemohla příliš pomoci, protože nehovořily společným jazykem a zulská žena nedokázala předvídat budoucnost, přestože věděla, že nadchází velká bitva.

Ahana si ani nebyla jistá, co má tohle všechno společného s hledáním zadního vstupu do časové osy Stínu. Šakan přihlížela, jak Ahana otevírá batoh s vybavením, které si vzala, a pokouší se zjistit, je-li v oblasti něco mimo normu, co by dokázala zaznamenat svými

čidly, zejména detektorem muonů, jež představovaly jasný signál o přítomnosti brány a o aktivitě Stínu.

Okamžitě zaznamenala muonovou stopu vedoucí na západ v blízkosti Isandlwany. Nebyla dostatečně silná, aby signalizovala otevřenou bránu, ale dalo se z ní usoudit, že Stín buď přichází, nebo před nedávnem odešel. Ahana nepochybovala, že jde o první možnost.

Cetewayo souhlasil se Šakan, že útok proběhne až následujícího dne, ale netrpěliví bojovníci další odklad nepřijali příliš dobře. Držet dvacet tisíc mužů natěsnaných v úzkém údolí se ukazovalo být velice náročným. Cetewayo musel vysílat malé skupinky, aby přinášely hlavnímu vojsku vodu a potraviny. Jednu z nich, která před sebou právě hnala stádečko dobytka, spatřila jízdní hlídka od Isandlwany, jež se ihned pustila do pronásledování.

Cetewayo byl téměř rád, když jízdní hlídka pronásledovala zulskou skupinku až za okraj rokle a spatřila údolí přeplněné zulskými válečníky. Těžko říct, která strana zažila větší šok.

Cetewayo nicméně neváhal a okamžitě vydal rozkaz k útoku. Věděl, že ztratil okamžik překvapení a čekání by pouze znamenalo, že by britští vojáci měli čas lépe připravit obranu.

Dvacet tisíc bojovníků se vyřítilo z údolí směrem k jihu. Cestou se rozdělili do tří skupin – dvou hrotů na křídlech a mohutného středu, který vyrazil přímou trasou k Isandlwaně vzdálené osm kilometrů. Za pochodu smetli jízdní hlídky, které byly nuceny ustoupit před drtivým náparem valící se armády. Čelo prostřední síly Zuluů měřilo na šířku více než kilometr a půl.

. . .

Pulleine nepřijal zprávy o blížící se zulské armádě s příliš velkým neklidem, i když jisté starosti si přece jen dělal. Věřil, že si profesionální britští vojáci povedou v boji proti divochům dobře. Dvacátý čtvrtý sbor pěchoty se skládal z dostatečně vycvičených veteránů, kteří vyšli z tvrdých podmínek a udělali si z armády domov. Patřili k vojsku, které bylo po celém světě uznáváno pro

svou schopnost rychlých akcí na bitevním poli a přesných salv do nepřátelských linií. Vyzbrojeni byli zadovkami Martini-Henry, z nichž bylo možné pálit s pětinasobnou rychlostí oproti jejich starším předchůdkyním s nabíjením zepředu.

Při přípravě obrany se objevil posel od Chelmsforda s rozkazem, aby Pulleine sbalil tábor a vyrazil za velitelem. O pár vteřin později dorazil zchvácený jezdec ze severu a zajímavě vykládal o valícím se davu Zuluů. Mužův popis velikosti zulského vojska nedával Pulleinovi, který si tak velkou vojenskou sílu neuměl představit, žádný smysl.

Durnsford na planině se mezitím stal prvním britským velitelem, který opravdu spatřil celou zulskou armádu. Levý roh válečníků dosáhl vrcholu hřebene přímo před Durnsfordovou kolonou a Durnsford odhadl počet nepřátel přibližně na pět tisíc. Okamžitě vydal rozkaz k ústupu a vyrazil zpátky k Isandlwaně.

• • •

Kuželovitý vrch, na němž stály Ahana a Šakan, představoval jakýsi ostrov v bouři. Levý roh zulského vojska se u něj rozdělil a přelil se dál po obou stranách.

Ahana se tázavě otočila k Šakan. Zulka tvrdila, že k bitvě dojde až následující den. Ahana měla rozložené přístroje na zemi a dosud nezaznamenala nic než onu počáteční muonovou stopu. Spěšně je začala uklízet, ale Šakan jí položila dlaň na paži a posunkem jí naznačila, ať počká.

Nad hlavou se jim stahovala velká černá mračna, věstící nadcházející bouři.

• • •

Pulleine nyní ze severu, tedy ze směru, kterým vyslal jízdní síly, slyšel prudkou palbu, ale pořád nic neviděl. Na východě jasně viděl Durnsfordovu skupinu, která ustupovala před masivním tlakem velkého množství Zuluů. To postavilo Pulleina před další dilema, protože nevěděl, jestli má rozmístit svoje muže tak, aby čelili velké

hrozbě, jež podle všeho přicházela ze severu, nebo jestli má vyslat nějaké vojáky na pomoc Durnsfordovi, aby se organizovaný ústup nezměnil v bezhlavý úprk. Nakonec problém vyřešil tak, že přikázal jedné rotě, aby se přeskupila k východu a vysunula linii směrem k Durnsfordovi. Ostatním vojákům otočeným k severu pokynul, ať se roztáhnou ještě víc do strany, aby pokryli tuto novou mezeru.

Toto uspořádání ovšem způsobilo dvě hlavní potíže. Zaprvé se obranná linie rozředila na úroveň, při níž už salvy z pušek nebudou tak účinné jako obvykle. Zadruhé se vojáci ocitli téměř tisíc metrů od vozů s municí.

Když se na planině vynořila hlavní síla zulské armády, její velikost šokovala i nejostřílenější veterány mezi Pulleinovými jednotkami. Čelo domorodého vojska měřilo na šířku několik kilometrů a všude běželo nejméně dvanáct bojovníků za sebou. Řítilo se k Isandlwaně jako nezastavitelná přílivová vlna.

Pulleinova pěchota zahájila palbu, jakmile se Zuluové dostali na dostřel. Mnoho válečníků padlo pod náporom kulek, ale postup armády se ani v nejmenším nezpomalil.

Durnsfordova skupina už dospěla k linii, kterou Pulleine protáhl jejím směrem. Britské síly se nyní táhly čtvrtobloukem od úbočí Isandlwany k východu. Proti dvanácti zulským bojovníkům v každém bodě fronty stáli pouze dva britští vojáci. Mezi jednotlivými rotami navíc zely značné mezery.

Přesto salvy z pušek kosily přední řady Zuluů s ničivou účinností. K zemi se kácely stovky válečníků. Postup se zpomalil, zastavil a znovu dal do pohybu. Olověné náboje se zakusovaly do zulské linie a útočníci znovu zaváhali, načež se všichni vrhli k zemi necelých tři sta metrů od britských pozic. Britové s nimi neměli slitování a pokračovali v palbě na ležící postavy, z nichž mnoho zabili.

V zadních řadách dokonce někteří zulští bojovníci změnili směr, ale s prvními prchajícími se vypořádali zulští velitelé, kteří je bez milosti zabíjeli. Hrstka Zuluů vyzbrojených střelnými zbraněmi opětovala palbu, ale neuměli příliš mířit a většina kulek neškodně hvízdala Britům vysoko nad hlavami.

Durnsfordovým mužům napravo se podařilo soustředěnými salvami zastavit i postup levého rohu. Pravý roh nebylo nikde vidět a

v žáru bitvy neměl nikdo z Britů čas, aby si dělal starosti s chybějící částí zulského vojska.

Zdálo se, že bitvu vyhrají Britové, kteří nepřestávali pumpovat olovo do zastavené zulské armády, jež ležela kousek před nimi. Až na drobný problém s municí.

Od fronty vyrazili poslové k proviantním důstojníkům u vozů, kde byly uloženy další náboje. Proviantní důstojník je ovšem muž vychovávaný k zodpovědnosti za zásoby, jejichž převzetí stvrdil podpisem. Po dlouhém běhu k vozům a ve víru bitvy poslové neměli čas vyhledávat zásoby patřící k jejich konkrétním jednotkám. Většina proviantních důstojníků, kteří byli příliš daleko od bitevní linie, než aby si uvědomili bezprostřední nebezpečí, následně odmída vydat náboje vojákům z cizích jednotek, kteří je podle armádních regulí neměli přebírat.

Místo obvyklých hřebíků byly navíc v případě těchto beden s municí použity šrouby a zároveň v zásobovacích vozech panoval naprostý nedostatek šroubováků. Náboje byly mimoto uskladněny v bytelných bednách, které měly vydržet poškození utrpěné při přepravě, takže se daly jen obtížně otevřít násilím. I když tedy zoufalí vojáci odstrčili zuřícího proviantního důstojníka, nemohli se k nábojům dostat dostatečně rychle.

• • •

Ahana a Šakan viděly zastavené čelo armády Zuluů jako silného černého hada zmrazeného na zemi. A slyšely také salvy s několikavteřinovými rozestupy, doprovázené dýmem ze střelného prachu, který stoupal nad tenkou červenou linií britských jednotek.

Jak dlouho může zulské vojsko jen tak ležet a nechat se masakrovat? uvažovala Ahana.

Ke změně docházelo zprvu velice pozvolna, ale ti, na které se střílelo, si jí okamžitě povšimli. Salvy už nebyly tak časté a také pálilo méně vojáků. V britském táboře se něco dělo.

Zulští váleční náčelníci vyskočili na nohy a pobízeli bojovníky k nové zteči. V okamžiku, kdy se vztyčil zulský střed, se za Brity

objevil pravý roh, který oběhl celou Isandlwanu, odřízl cestu vedoucí k Rorke's Driftu a poté se obrátil k britskému táboru.

Bitva, již ještě před minutou měli podle všeho Britové pevně pod kontrolou, rázem změnila charakter.

Se Zuluy za zády a bez munice, protože nikdo z proviantních důstojníků Dvacátého čtvrtého sboru pěchoty jim nehodlal vydat žádné náboje, se Durnsfordova jednotka zcela rozpadla. Důstojníci pobíhali po táboře a zoufale hledali munici, zatímco řadoví vojáci opouštěli své posty, protože si říkali, že když nemohou střílet, můžou se stejně tak dobře dát na útěk.

Pulleine zaznamenal, že se jeho linie hroutí, a dal svému trubači znamení, ať zatroubí k ústupu. Doufal, že se mu podaří znovu vytvořit obrannou hráz blíže k táboru a zásobovacím vozům. Toto rozhodnutí však přišlo o minutu později, než mělo. Jakmile se Britové pokusili vyklidit pozice, zulská armáda zaútočila a po celé frontě brzy docházelo k boji muže proti muži.

Britští vojáci se snažili bránit bajonety a jejich ostří si vyžádala mezi Zuluy další oběti, ale drobné ostrůvky červenokabátníků nevydržely odolávat masivnímu náporu dlouho.

Pulleine viděl, že se blíží nevyhnutelné, a přikázal svému pobočníkovi, ať dopraví insignie pluku do bezpečí. Pobočník vyjel s druhým poručíkem, který byl zraněn. Oba dohonili Zuluové a zabili je při pokusu uniknout k Buvolí řece.

Nikde nezbyvaly žádné stojící postavy v červeném. To bylo vidět až k vrcholu kuželovitého vrchu, na kterém stály Ahana a Šakan.

Ahana rozechvěle zkontrolovala přístroje.

Muonový detektor ukazoval nárůst aktivity.

Šakan vedle ní stála dokonale nehybně, oči upírala někam za bitevní pole a hlavu nakláněla ke straně, jako kdyby poslouchala. Ozvalo se hlasité zaburácení hromu. Šakan chytila Ahanu za rameno a ukázala.

Na vrcholu Isandlwany se vytvořil nepřírozeně černý oblak, který vypadal, jako kdyby obsahoval chycený blesk.

Ahana se podívala na přístroje. Aktivita muonů přesahovala rozsah miniaturního detektoru.

Chelmsford nedokázal uvěřit zprávám, jež se k němu dostaly. Tábor zničen? Všichni muži mrtví? Zuluové rabující ležení?

Nemožné. Vždyť nechal v táboře téměř dva tisíce mužů.

Konečně stočil svou kolonu k Isandlwaně. Zastavil se těsně před ní, zakázal mužům pokračovat a vyslal kupředu skupinku důstojníků, aby zhodnotili, co se stalo. Ticho věštilo špatné zprávy, ale pohled, který se jim naskytl ve světle měsíce a hvězd, jimi otřásl do hloubi duše.

Většina těl byla svlečena donaha a měla rozpáraná břicha, což byl ve skutečnosti znak zulské úcty, protože Zuluové věřili, že tak mohou duše mrtvých opustit těla a odebrat se na místo posmrtného života. Na jednom místě tábora byl vytvořený kruh z dvanácti hlav, které se na sebe dívaly neživýma očima. Všechny živé bytosti včetně volů, koní a dokonce i důstojnického psa, byly zabity.

Kde jsou Zuluové?

Při pohledu vzhůru důstojníci spatřili podivný temný oblak nad vrcholem Isandlwany. Chelmsford přikázal svým mužům, aby se od hory okamžitě stáhli.

• • •

Šakan poklepala Ahaně na rameno a ukázala k jihozápadu.

„Copak?“ zeptala se Ahana, než si uvědomila, že jí druhá žena nemůže rozumět. Stále se soustředila na vrchol Isandlwany.

Šakan znovu ukázala k jihozápadu. „Rorke’s Drift,“ řekla. Ta slova nedávala Ahaně žádný smysl.

Všimla si nicméně, že na jejím monitoru bliká malé červené světélko. Někde nepříliš daleko od Isandlwany se nacházela slabounká stopa další muonové aktivity. Ahana zvedla detektor a otáčela s ním kolem dokola, aby odhalila, odkud signál přichází – bylo to právě z jihozápadu.

Šakan přikývla. „Rorke’s Drift.“

. . .

Diamantové pole hluboko pod Isandlwanou dosáhlo stoprocentního propojení. Síla zoufalství posledního odporu britských sil na úbočích kopce proudila do nitra planety podstatně hlouběji než jejich krev a dodala nezbytnou energii, aby se diamantové pole změnilo v soběstačný krystal, který si nyní dokázal vytvářet vlastní energii.

Energii, jež mířila vzhůru do brány na vrcholu hory a do portálu, který vedl přímo do první časové osy.

Země, časová osa III

New York, červenec 2078

Plukovník Chamberlain IV. si pamatoval mnohé víkendové návštěvy New Yorku plné zábavy, když ještě chodil na West Point. Nyní kroužil nad pouhými ruinami kdysi největšího města na Zemi.

Viděl, jak z vln vyčnívá horních třicet metrů věží u mostu George Washingtona, který kdysi propojoval New York s New Jersey, a v další chvíli se jeho stroj MH-90 stočil směrem k bývalé řece Hudson, jež však nyní byla součástí Atlantského oceánu.

Některé z nejvyšších manhattanských budov se vynořovaly nad hladinu vpravo od něj. Nalevo zase čněl vrchol Palisád, útesů, které kdysi lemovaly Hudson z newjerseyské strany. Jižně od původního Central Parku nezbývalo z Manhattanu vůbec nic – zde nedosahoval nad hladinu ani jediný mrakodrap. Chamberlain si dobře vybavoval snímky toho, co se během války se Stínem stalo s jižním cípem New Yorku. Nad městem se objevila obrovská černá koule, která opakovaně demolovala Manhattan a nakonec způsobila mohutný výbuch, při němž vznikla v zemi díra, jejíž hloubka byla později změřena na deset kilometrů. Kráter se okamžitě zalil vodou a historikové i další vědci marně spekulovali, proč Stín přikročil k této podivné, zbytečně rozsáhlé akci.

Letoun se sklonil k Palisádám a jeho křídla se otočila vzhůru, aby poskytla dostatečný vztlak pro přistání. Vzápětí přistáli a Chamberlain vystoupil ze zadní rampy se staženým průzorem.

Proč tady? přemítal.

17. kapitola

Země, časová osa I

Daneova mysl se vznášela ve vířící červené mlze, jež představovala atmosféru první časové osy. Ať už provedli se svou planetou cokoliv, pomyslel si Dane, dotáhli to opravdu do extrému. Za několik okamžiků si uvědomil, že i světlo tu je nějak špatné. Velký černý portál, z něhož vyšel, se otvíral přímo za ním, nad líným, šedým oceánem. Dane znehybněl.

Ze všech stran ho obklopovalo zlo. Zkažené lidské duše. Pokřivené a zvrácené.

Bezprostřední zdroj tohoto pocitu byl jasný. Kolem portálu hlídkovaly ve vzduchu stovky Valkýr s oštěpy v rukou. Také se tu vznášely jakési velké plošiny bez zjevné opory. Na palubě každé z nich stály podivné stroje obsluhované několika Valkýrami. Dane nepochyboval, že se jedná o nějaké mocné zbraně. Namířené k portálu.

Tohle není vhodná vstupní brána, pomyslel si.

Uvědomil si také, že Valkýry nijak nevidí ani nevnímají jeho přítomnost. Vzhledem k tomu, že byl zcela bezmocný, na tom ale nezáleželo. Nepředstavoval pro ně žádnou hrozbu.

Kde vlastně je?

Oceán byl dokonale hladký a nečeřily ho sebemenší vlny nebo příboj. Ta voda vypadala... slovo, které se Daneovi vybavilo, znělo: těžce. Nenormálně. A rozprostírala se ve všech směrech, kam až dohlédl.

Podíval se dolů. Musel existovat nějaký důvod, proč je ten portál právě tady.

Klesl níž a zastavil se těsně nad mrtvou hladinou. Další hrozná věc, kterou musí vydržet, mezi všemi těmi, jež už zatím přestál.

Zmocnila se ho zlost. Kdo byli lidé, kteří stáli za Stínem a dělali všechny ty věci? Kteří ničili celé časové osy, jen aby se udrželi při svém bídném, bezcenném životě na světě zbaveném veškeré krásy i jiného smyslu než samotného bytí?

Ponořil se do olejovité, hutné vody.

Veškeré světlo rychle zmizelo a Dane postupoval dál směrem dolů. Nepřipadalo mu, že plave, jen se prostě pohyboval. Netušil, jak hluboko sestoupil, ale brzy se před ním objevila záře, která se projasňovala, jak se k ní blížil.

Dane se zastavil.

Pod ním se nacházelo město, uzavřené pod obrovským průhledným štítem. Nádherné město se zlatým palácem uprostřed, s hlavní věží, která dosahovala jistě výše kilometru a půl a končila těsně pod ochrannou kopulí. Dane ze svého vyvýšeného místa viděl mnohé další zlaté budovy obklopující palác a také kruhový vodní příkop patrně s pitnou vodou. Následoval prstenec půdy s menšími bílými stavbami – zjevně domovy. Poté další kruhový příkop s vodou. Napravo se tyčilo cosi zvláštního: velká černá budova, která tu vypadala zcela nepatřičně. Připomínala skladiště a vedla z ní trubice, která sahala za ochranný štít a končila u gigantické černé konstrukce, v níž spočívalo nejméně deset velkých černých koulí, jimiž Stín cestoval portály.

Dane pokračoval dolů a prošel kopulí, která z druhého směru nebyla průhledná. Zastavil se a pomalu se rozhlédl po panoramatickém výhledu na jasně modrou oblohu s několika načechránými bílými obláčky a zářícím sluncem. Na okraji, kde se štít dotýkal země, začínal oceán. Ne ten špinavý, nemocný oceán, který obklopoval celé město, ale čisté moře s vlnami.

Dane si uvědomil, že takhle nějak musela vypadat Atlantida v časech největšího rozkvětu. Poté ji možná pohltil oceán kvůli chybám, kterých se lidé dopustili, ovšem obyvatelé první časové osy využili svou technologii k tomu, aby stvořili alespoň virtuální obraz toho, co kdysi znali. Ale kde jsou?

V celém městě neviděl žádný pohyb.

Vydal se k hlavní věži. Přes strašlivou atmosféru zla a zkaženosti, již neustále cítil, musel připustit, že se jedná o impozantní stavbu.

Její výšku odhadoval na půl druhého kilometru a od jejího povrchu se odrážely paprsky umělého slunce, promítaného na vnitřní povrch kopule.

Dane vstoupil dovnitř poblíž vrcholu, který považoval za nejpravděpodobnější místo, kde na někoho narazí. Proč stavět takhle vysokou věž, kdyby pak nikdo nebyl úplně nahoře?

Ocitl se ve spirálovité chodbě, stočené kolem vnější stěny věže, která pod mírným úhlem stoupala vzhůru. Na šířku měřila přibližně pět metrů a Dane předpokládal, že patrně vede od úpatí věže až na její špiči. Nabízel se mu jasný výhled ven – Stín podle všeho zdokonalil svoje umění vyrobit povrch, který je z jedné strany temný, ale z druhé strany krásně průhledný.

Dane se zastavil a vyhlédl na město. Bylo neobyčejně působivé a zároveň podivně falešné. Pomyslel si, že velice hezky shrnuje to, v co se vyvinul samotný Stín.

Vydal se spirálovitou chodbou nahoru. Věž se postupně zužovala a chodba také. Poté náhle skončila a Dane se vznášel u základny jehlové špičky. Byl v otevřeném prostoru, u podlahy širokém přibližně sto metrů, který se ale zužoval do jediného bodu někde čtyři sta metrů nad jeho hlavou.

Místnost naplňovala síť zlatých koulí o průměru jednoho metru, propojených navzájem tenkými zlatými úponky. Celá komnata skýtala hypnotický pohled a Dane na ni hleděl docela dlouhou dobu. Odhadoval, že je tu několik tisíc zlatých koulí, spojených dohromady do jediného celku.

Nejprve ho napadlo, že jde o nějaké umělecké dílo nebo snad o jakýsi náboženský symbol Stínu. Kdo ví, v co se Atlantané vyvinuli ve své časové ose od časů dávné Atlantidy?

Chránil se před zlou atmosférou vyzařovanou okolím od chvíle, kdy vstoupil do portálu Stínu. Nyní ale trochu oslabil duševní bariéru, aby mohl lépe ohmatat toto podivné místo. Svoji bariéru přivedl k dokonalosti už jako dítě, kdy si s její pomocí držel od těla emoce ostatních lidí. Už záhy zjistil, že se liší od ostatních a že dokáže vnímat to, co jiní lidé vnímat neumějí.

Okamžitě však ochrannou hradbu znovu vztyčil, protože si se silou, jež zasáhla jeho mysl, uvědomil, na co přesně se dívá: tyhle

zlaté koule byly vlastním Stínem. Každá obsahovala původního Atlant'ana, jeho či její mysl, zavěšenou v bezčasové existenci.

A teď už o něm vědí taky.

18. kapitola

Země, časová osa VIII Pensylvánie, 2. července 1863

Padl soumrak, ale boje nepolevily. Lee neochotně připustil, že Longstreetův pokus na pravém křídle ztroskotal. Sledoval, jak se nad oběma Hůrkami po celé odpoledne zvedá k nebi hustý dým od zuřivé střelby, ale těsně před západem slunce na vrcholu Hůrky stále vlál prapor Unie.

Přesto však Konfederace dosáhla jistého úspěchu, když zatlačila Sicklesovy zdevastované jednotky z broskvového sadu zpátky do hlavní unijní linie. To už se Ewellovým a Hillovým vojákům podařilo vyrovnat linii ve středu a na severu, takže mohli koordinovat svůj postup s útokem na Longstreetově křídle. Přestože Longstreet selhal, Lee se nechtěl vzdát iniciativy a poskytnout Unii možnost k protiútoku.

Na Leeův rozkaz zahájila Ewellova děla palbu od Seminárního k Hřbitovnímu hřebenu. Následovala okamžitá a prudká reakce početnějších sil Seveřanů. Během dvaceti minut byl Ewell nucen zastavit střelbu a stáhnout děla za ochranu hřebene, aby se jeho muži nestali obětí odvetné palby Unie.

Na pravém křídle Seveřanů jednotky na Culpově kopci po většinu dne upevňovaly svoje pozice, stejně jako jejich spolubojovníci po celém Hřbitovním hřebenu. Lee přesto vydal rozkaz k útoku. Než byly jeho pokyny předány k velitelům jednotlivých oddílů, na krajinu už padal soumrak. Cílem Leeova výpadu bylo pravé křídlo Unie v kritickém bodě spojnice mezi Hřbitovním hřbenem a Culpovým kopcem.

Útok se zprvu nevyvíjel dobře, protože obtížný terén znesnadňoval přesuny ve tmě. V další chvíli navíc unijní baterie

zahájily palbu a způsobovaly postupujícím silám Konfederace těžké ztráty. Jižané přesto pokračovali kupředu, až jim dočasnou úlevu poskytlo úpatí hřebene, protože vojska Unie nemohla sklonit své zbraně tak, aby je mohla zasáhnout přímou palbou.

Vzbouřenci, nadšení z toho, že se ocitli mimo dosah dělostřelecké palby, zaútočili vzhůru a vřítli se přímo mezi samotná děla, kde vypukly prudké šarvátky a zápas muže proti muži. Meade ihned zahájil protiútok jednotkami v záloze a vyčerpání Jižané, kteří už museli překonat více než kilometrový pás pod těžkou palbou a poté přestáli zuřivý boj z bezprostřední blízkosti, pod čerstvým nápirem nepřátel opět ustoupili.

Situace se za tmy rychle komplikovala, protože žádný velitel nedokázal rozeznat, kde se nacházejí jeho oddíly. V nastalém zmatku pak některé jednotky Unie omylem pálily po svých spolubojovnících.

Postupně se muži na obou stranách jednoduše rozhodli, že dnešní den je u konce. Oddíly se stáhly na původní linie a přes děsivé ztráty na životech ani jedna strana nemohla hovořit o vítězství.

Lee se ve svém velitelském stanu neochotně smířil s noční přestávkou. V minulosti už útočil i v noci, ale zdejší situace byla příliš nepřehledná a jeho jednotky příliš roztroušené na to, aby se pokusil o něco podobného i zde. Domníval se nicméně, že má stále iniciativu, a zvažoval plán pro další den.

Přes Leeův optimistický dojem však realita vypadala úplně jinak. Potomacká armáda se shromáždila uvnitř rybářského háčku a po celý den přicházely nové jednotky, takže nyní se v obranné pozici o délce necelých pěti kilometrů tísnilo více než osmdesát tisíc unionistů. Leeovo vojsko čítalo méně než padesát tisíc vojáků, roztažených kolem háčku v délce téměř osmi kilometrů. Meade také disponoval tři sta padesáti děly ve srovnání s Leeovými dvěma sty sedmdesáti dvěma. Po přepočtu mužů a děl na jednotku fronty se Meade mohl pochlubit drtivou převahou.

Byl tu ještě další problém, na nějž jasně upozornil poslední útok. Leeovy jednotky mohly prolomit linii Unie, ale k vítězství bylo třeba dosažené pozice udržet. Totéž vyšlo ostatně najevo i při Leeově vítězství nad Sicklesovými vojáky.

Lee hleděl v blikavém světle lucerny na mapu. Do hlavního stanu neustále přicházeli různí poslové, ale kolem generála vznikla uctivá tišina a jeho podřízení čekali, až učiní totéž co obvykle – až vymyslí vynikající plán, kterým porazí Seveřany.

Ticho prolomil Longstreetův příchod. Starý Pete byl tou poslední osobou, kterou by si Lee nyní přál vidět. Měl dojem, že jeho generál během dne u Hůrek na levém křídle Unie neútočil s dostatečnou rozhodností, a zároveň cítil, že Longstreet stále ještě nepřekousl opakované odmítání svého taktického plánu. Lee ovšem nevěděl, že Longstreet není rozčilený jen kvůli nepřijetí svého plánu, ale také kvůli tomu, že musel celý den – podle Leeových přísných pokynů – odmítat prosby podřízených důstojníků, aby mohli vést obchvat na jih kolem sil Unie. Jeho divize se tak vrhaly do marných frontálních útoků, které je stály hrozivé oběti na lidských životech.

Longstreetovi vojáci prožili nejbrutálnější den celé války – na místech jako Malá Hůrka, broskvový sad, pšeničné pole a DeviFs Den. Většina divizí byla rozdrčena až na samotnou hranici vojenské akceschopnosti. Některé měly téměř padesátiprocentní ztráty. Longstreet byl hrdý na to, jak jeho muži bojovali, ale nespokojený s výsledky, protože fronta se kromě zahnání Sicklesových oddílů prakticky nezměnila.

Zatímco vyčerpaní vojáci na obou stranách padali únavou na zem, aby se oddali tolik potřebnému spánku, štáby nepřátelských vojsk čekaly na pokyny svých nejvyšších velitelů. Longstreet se dostavil do Leeova stanu, aby zjistil, jakou čertovinu na něj chystá další den a aby ještě jednou orodoval za svůj plán.

„Jak jsou na tom vaše jednotky?“ Lee konečně vzhlédl od mapy a vzal na vědomí Longstreetovu přítomnost.

„Bojovaly statečně,“ odpověděl Longstreet. „Můj pobočník má předběžné počty mrtvých a předal je vašemu pobočníkovi.“ Odmlčel se, ale Lee se nezeptal, a tak Longstreet pokračoval: „Dnes jsme přišli o mnoho dobrých mužů.“

„Federálové taky,“ odvětil Lee.

Longstreet cítil, jak ho opouštějí poslední zbytky energie. Ztěžka dosedl na židli a ani se nenamáhal pohlédnout na mapu. Teď už znal okolní terén nazpaměť.

„Máte jednu nedotčenou divizi,“ řekl Lee, „která se dosud nezapojila do boje.“

Longstreet přikývl. „Pickett dorazil těsně před setměním. Zadržel jsem ho vzadu, protože už bylo pozdě na to, aby se pustil do bitvy.“

„Dobře,“ přikývl Lee. „Vzpomínáte, co jsme udělali minulý rok u Gaines Millu?“

Longstreet zamrkal. Nedokázal pomalu uvěřit vlastním uším. „Útok přímo středem?“

„Linie Unie jsou pevné,“ připustil Lee. „Jsou kolem toho ztraceného hřebene seřazeny opravdu nahusto. Jenže...,“ Lee to slovo zdůraznil, „minulý rok u Gaines Millu na Turkey Hillu byli ve stejné pozici. Hood se vyřítíl přímo proti nim, a jakmile prolomil obrannou linii, vítězství bylo naprosté.“

„Hood je zraněn,“ poznamenal Longstreet. „Lékař se domnívá, že přežije, ale prozatím je vyřazený z boje.“

Lee se podíval k východu, jako kdyby ve tmě dokázal rozeznat Hřbitovní hřeben. „Jestli prolomíme jejich linii uprostřed, můžeme rozdrtit celou jejich armádu. Jsou tam napěchovaní tak hustě, že se ani nebudou moct stáhnout.“

Longstreetovi připadala Leeova logika podivná – Lee vnímal jen možnost, která se mu nabízela, místo toho, aby si uvědomil, co pro útočící jednotky znamená, že jsou řady obránců tak pevně zformované.

„Také mám dvě Ewellovy divize, které dnes skoro nebojovaly,“ pokračoval Lee. „Pickett povede první útok a prolomí jejich linii. Ewellovi muži poté s armádou Unie skončí.“ Lee se usmál. „A Stuartova jízda už je na cestě. Zítra dorazí dvě z jeho brigád. Budeme schopni pronásledovat nepřítele až k Washingtonu.“

„Pane,“ promluvil konečně Longstreet, „jediná výhoda našeho současného postavení spočívá v tom, že je ráno můžeme poměrně snadno opustit.“

Lee otočil hlavu k Longstreetovi tak prudce, jako kdyby dostal ránu. „Ustoupit?“

„Stáhnout se a poté Meada obejít z boku,“ vysvětloval Longstreet bez přílišné přesvědčivosti. Věděl, že Lee už dospěl ke konečnému rozhodnutí.

„Pickett to dokáže,“ řekl Lee a narovnal se. „Jdu se trochu vyspat.“ Longstreet sledoval, jak jeho starý přítel odchází do svého stanu. Teprve tehdy si uvědomil, že Lee nevydal žádné rozkazy.

. . .

Meade se na druhé straně fronty setkal s veliteli svých sborů, aby probral přesně to, co navrhoval Longstreet: ústup. Dokonce časněji večer nechal svého pobočníka připravit návrhy takových pokynů. Stačilo je jen rozeslat.

Měli za sebou dlouhý a krvavý den. Meade byl zpočátku ohledně svého postavení a vojska plný sebedůvěry, protože se mu podařilo odrazit útoky Jižanů po celé délce fronty, ale spolu s padající tmou ho zavalily i pochybnosti. Stojí proti němu Lee a kdo ví, co plánuje na ráno?

Setkání se uskutečnilo v malém salonku domu, který armáda zabavila. Dvanáct generálů v místnosti o rozměrech třikrát čtyři metry, kteří měli rozhodnout o budoucnosti potomacké armády. Uprostřed stál karetní stolek, na němž byla rozložena mapa a hořely dvě prskající svíce.

Meade zahájil schůzku způsobem, jaký by Leea nikdy ani nenapadl: prohlásil, že se podřídí většinovému rozhodnutí přítomných generálů, kterým položil tři otázky, o nichž měli hlasovat:

1. Mělo by vojsko zůstat na dané pozici, nebo se stáhnout k místu ležícímu blíž k zásobovacím liniím?

2. Zůstanou-li zde, měli by zaútočit, nebo čekat na Leeův útok?

3. Pokud se rozhodnou pro obranu, jak dlouho by měli čekat?

Jednalo se o zvláštní schůzku, jakou na West Pointu rozhodně neučili jako správný postup, kterak velet armádě. Meadem ale otrásly zprávy o počtech mrtvých, které přicházely do jeho stanu, a měl pocit, že bude nejlepší, když část odpovědnosti za další akce přeneseme na lidi, kteří uvidí boj z první ruky a jejichž muži jsou na seznamech padlých.

Hlasování proběhlo rychle. U první otázky se všichni jednomyslně shodli, že vojsko zůstane tu a nikam se stahovat

nebude, čímž generálové dali jasně najevo důvěru, kterou cítili v jejich současné pozici. Shoda panovala i u druhé otázky – měli by raději držet obranné postavení a čekat na Leeův útok než svoje pozice opouštět a útočit. Pouze u poslední otázky došlo k jisté nejednotnosti a Meade si všiml, že ti, kteří navrhovali delší čekání, neprošli tak urputnými boji jako ti, kteří chtěli čekat kratší dobu.

Meade ukončil schůzku oznámením, že tedy zůstanou na místě. Propustil všechny velitele sborů s výjimkou generála Gibbona, který bránil střed Hřbitovního hřebene.

„Jestli Lee zítra zaútočí, bude to proti vám,“ řekl mu Meade.

Gibbona to překvapilo. „Proč si to myslíte?“

„Protože zaútočil na obě křídla a odrazili jsme ho,“ vysvětlil Meade. „Jestli se rozhodne k dalšímu útoku, bude to na náš střed, který si dosud nijak vážněji neprověřil.“

Gibbon se ponuře usmál. „Doufám, že přijde. Protože pokud ano, porazíme je.“

. . .

Amelia Earhartová počkala v koruně stromu až do tmy a pak teprve slezla. Fronta Severanů se posunula kupředu, takže tu Earhartová zůstala jen ve společnosti mrtvých, kteří padli v bitvě probíhající přes den. Občas zazněl vzdálený výstřel, ale jinak panovalo strašidelné ticho, zejména když si člověk uvědomil, že pár kilometrů od ní táboří tak obrovské množství mužů.

Sestoupila k zemi a stáhla za sebou oblek Valkýry. Vydala se k místu, kde předtím schovala bednu s křišťálovými lebkami. Zakopla o tělo padlého vojáka, jehož paže byly sepjaty v jakési poslední prosbě. Našla balvany a rychle odhrnula listí, kterým bednu zamaskovala. Rozechvělou rukou zvedla víko.

Hluboko uvnitř každé z devíti lebek svítila matná modrá záře. Velice matná.

Jestli dnešek ještě nestačil, co víc bylo potřeba?

Earhartovou okamžitě napadla odpověď, protože věděla, co přinese následující den a kam má tedy umístit lebky. Zavřela víko a

obežetně vyrazila z kopce směrem k severu. Stále za sebou táhla Valkýřin oblek. Zvažovala, jestli by si ho neměla vzít na sebe, ale odhadovala, že pokud na někoho narazí, bude lepší, když v ní uvidí člověka než nějaký podivný bílý přízrak. Minula shluk mrtvých těl a přiměla se je překročit. Jeden voják měl u pasu připevněnou lopatu. Earhartová ji vzala a pokračovala v cestě.

Jakmile opustila Malou Hůrku, vykročila po dlouhém poli s trávou vysokou až do pasu. Nalevo se u linie stromů skrývaly jednotky Konfederace. Napravo, na vyvýšeném hřebenu, čekaly síly Unie. Pozice obou armád jasně označovaly táborové ohně, ale neozývaly se téměř žádné zvuky.

Earhartová urazila něco přes dva kilometry na sever a zastavila se. Položila plastovou bednu na zem, podívala se doprava ke kamennému náspu Unie a poté doleva k linii stromů. Nacházela se zhruba v polovině.

Stála tu malá farmářská chalupa se zničenou střechou a stěnami pobořenými od dělostřelecké palby. Na východní straně objevila nevelký sklep určený ke skladování potravin, s přístupovou cestou zakrytou silným prkenným poklopem. Co nejtíšeji poklop zvedla a nahlédla dovnitř. Prostrčila pod zem lopatu a sama se spustila za ní. Sklípek nebyl dost velký, aby se do něj vešla i s oblekem a s bednou.

Pustila se do kopání.

• • •

„Probíhají zuřivé boje,“ řekl Lincoln, zatímco se probíral stohy telegramů na stole. Po soumraku se situace poněkud vyjasnila. „Všude kolem Gettysburgu to vypadá tak, jak jsi předpovídala,“ dodal s pohledem na svou ženu.

Mary Toddová Lincolnova seděla na pohovce uprostřed místnosti. Hlavu měla zvrácenou dozadu a zavřené oči. Právě ji obtěžovala jedna z jejích migrén, a ačkoliv Lincoln naléhal, aby šla do postele, odmítla.

„Pokud to dokážu odhadnout z generálské hatmatilky,“ pokračoval Lincoln, „dnešek skončil patem s těžkými ztrátami na obou stranách. Nejnovější zpráva od Meada uvádí, že hodlají držet

svoje pozice. Pokud nám generál Lee vyjde vstříc a zaútočí, zítra – nebo vlastně dnes – se dočkáme rozhodného výsledku.“

„To, co se děje tady,“ řekla Mary, „a co se děje teď, není tak podstatné jako ona větší válka a větší bitva.“

„Je to podstatné pro muže, kteří budou dnes bojovat,“ namítl Lincoln. „Pro ty, kteří budou zabiti nebo zmrzačeni.“

Mary otevřela oči. „Já vím. Dneškem nebude dosaženo jen většího cíle, ale zároveň dojde k obratu v naší válce.“

„Ukončí ji to?“

Mary Toddová Lincolnova znovu zavřela oči. „Ne.“

Emoce ukryté v tomto jediném slově zasáhly Lincolna do hrudi a zůstaly v něm jako dusivá mrtvá zátěž. Poslední dva roky všichni volali po tom, aby do Vánoc nastal mír. Z tónu své ženy ale Lincoln věděl, že ani letošní Vánoce ještě nebudou mírové. Dnes možná zastaví jižanský příliv, ale bude trvat ještě dlouho, než vody opadnou.

Země, časová osa XIV

Jižní Afrika, 21. ledna 1879

Ahana si zabalila svoje přístroje, zatímco na ni Šakan čekala. Na planině pod Isandlwanou plály ohně. Ahana netušila, jsou-li zulské či britské, a bylo jí to jedno. Proti temné noční obloze se jasně táhla černota nad horským vrcholem.

Hodila si batoh přes rameno a kývla, Šakan ji odvedla z kuželovitého vrchu směrem k průsmyku na jižní stranu Isandlwany.

Jakmile dospěly k planině, znenadání se před nimi z příkopu vynořila skupinka zulských válečníků s napřaženými oštěpy, jejichž ostří pokrývala zaschlá krev. Jeden z nich se vyřítil proti Ahaně, připravený zasadit smrtící úder.

Šakan si stoupla před ni a zvedla ruku. Bojovník se překvapeně zastavil.

„Nech nás projít,“ přikázala mu Šakan.

Válečník ustoupil, ale jeden z jeho spolubojovníků nikoliv. Už napřáhl ruku, aby hodil oštěpem, když jej náčelník skupinky podřízl, ještě než oštěp stačil opustit jeho dlaň.

Náčelník jim pak pokynul svým oštěpem na znamení, že mohou pokračovat.

. . .

Vzhledem k tomu, že mezi místem bitvy a jejich malou základnou na misii stála Isandlwana, skupinka zdejších vojáků neslyšela o právě proběhlém boji nic. Bromhead přiměl svoje muže, aby nadále pracovali na vylepšování opevnění a přípravě části zásob, jež měly být naloženy na volské potahy, jakmile dorazí z hlavního tábora.

Chard se ráno vydal k ležení u Isandlwany, aby dostal další rozkazy, a vrátil se kolem poledne. Ihned se pustil do práce s rotou Bromheadovy pěchoty a zpevňoval brod přes řeku.

Ve čtvrt na čtyři odpoledne se k nim dostaly první zprávy o tom, že se něco děje, když se objevili dva jezdci, kteří pobízeli svoje koně k co nejvyšší rychlosti. Chard odspěchal k misijní stanici, kam dorazil ve stejnou chvíli jako oba jezdci.

Chard s Bromheadem stáli vedle sebe před valem z pytlů plných kukuřice. Oba muži z Natalské národní policie u nich s vytrženými očima prudce zastavili. Jejich koně byli zcela zchvácení.

„Je po nich,“ vykřikl jeden z nich.

Chard se ohlédl přes rameno a všiml si, že někteří z jeho mužů se pomalu blíží k hradbě, aby vyslechli, co se přihodilo.

„Klid, člověče,“ řekl Chard, vykročil kupředu a chytil koně za uzdu. „O kom to mluvíte?“

„Všichni jsou pryč. U Isandlwany. Všichni do jednoho. Jsou mrtví.“

„Chelmsford?“ zeptal se Bromhead zmateně. Pořád si nedokázal srovnat v hlavě, co ten muž říká.

„Ne.“ Muž se přerývaně nadechl a pokračoval: „Chelmsford odjel už dřív s kolonou vojáků. Ti, co tam nechal. Všichni. Zuluové je vyhladili. Jsou tam tisíce mrtvých.“

„Mluvte tišeji,“ zasykl Bromhead, ačkoliv věděl, že už je příliš pozdě a že se novinka překotně šíří táborem.

„Kde jsou Zuluové teď?“ zeptal se Chard.

Muž se hystericky rozesmál. „Jdou sem. Přímo na vás. Tisíce a tisíce bojovníků. Viděli jsme je.“ Muž neurčitě mávl k severovýchodu. „Jsou na pochodu a rychle se blíží.“

„Dobře,“ řekl Chard. „Odved'te koně do stáje...“

„K čertu s vámi,“ muž trhl za uzdu a vyškubl ji Chardovi z rukou. Než kdokoliv stačil říct něco dalšího, oba uháněli pryč.

„To nám pomohlo,“ poznamenal Bromhead.

Chard se otočil a podíval se směrem, odkud muži přijeli. Nikde neviděl žádnou známku zulské přítomnosti, ale jako zkušený voják věděl, že takový terén dokáže zakrýt celou armádu, dokud nebude přímo u nich.

„Máme tu docela dost nemocných a raněných,“ řekl Bromhead.

„No a?“ zeptal se Chard a přiložil si k očím dalekohled, aby se podíval po nějakém prашném oblaku či čemkoliv podobném.

„Je tu pár vozů,“ pokračoval Bromhead. „Mohli bychom se evakuovat k Helpmakaaru přes hranici.“

„My jsme na tu hranici ohledy nebrali,“ podotkl Chard. „Proč si myslíte, že Zuluové ji respektovat budou?“

„V Helpmakaaru bude víc obránců.“

„Nikdy tam nedojedeme,“ řekl Chard. „Tady jsme na tom líp než na cestě. Jsou tu aspoň nějaké hradby. Musíme dokončit přípravy na obranu.“

Ještě zbývalo pár věcí, které dosud neudělali, protože jejich provedení vyžadovalo poškození budov, ale Chard nyní neviděl žádnou jinou možnost. Do stěn domů vojáci vysekali střílny a Chard jim také přikázal, aby pytle a bedny se zásobami určenými pro potahy, které podle všeho už nikdy nedorazí, použili k výstavbě posledního opevnění před skladištěm, kam by se mohli uchýlit, kdyby nepřátelé pronikli přes první obrannou linii.

Bylo jasné, že se jezdcova slova rozšířila mezi všemi muži v táboře. Všichni pracovali na plný výkon a mnozí neustále ustaraně pokukovali k severovýchodu. Chard vyslal průzkumníky k nejbližším kopcům, aby je varovali, až se bude zulské vojsko bezprostředně blížit.

Chvíli po odjezdu průzkumníků si ale všichni všimli oblaku prachu, který se k nim rychle řítí po cestě vedoucí k Isandlwaně.

Bromhead nařídil plnou pohotovost a vojáci vyměnili pytle s potravinami za pušky.

Zbraně nakonec zatím nepotřebovali, protože z blížícího se oddílu se vyklubala jízdní skupina o síle přibližně sta mužů z domobrany, kteří ani nezpomalili a prohnali se kolem tábora v plném trysku přes Chardovy pokusy zastavit je. Ti muži zjevně věděli, co přichází, a nehodlali se tu zdržovat.

„Tohle je vaše zatracená země!“ zaječel Chard na jednoho z projíždějících důstojníků.

„A tohle je vaše zatracená válka!“ odsekl muž a pokračoval ve zběsilé jízdě.

Stejně rychle, jako se kavalerie objevila, zase zmizela.

„Jsme ve stále větším srabu,“ poznamenal Bromhead. Chard mlčky přikývl. Skupina domorodců v táboře byla stále neklidnější a mumlala si cosi mezi sebou. Mumlání se změnilo v paniku, jakmile z nedalekého kopce přiběhl první průzkumník s varovným voláním.

„Už jdou! Jsou černí jako peklo a je jich jako much!“

To domorodcům stačilo k tomu, aby vzali nohy na ramena a rozeběhli se za ostatními prchajícími. Někteří britští vojáci, rozezlení tou zbabělostí, vypálili za utíkající domobranou několik střel, kterými pár mužů zabili.

Chard neviděl důvod, proč by měl z této střelby do vlastních řad vyvozovat nějaké důsledky. Mužstvo se mu právě během několika minut zmenšilo na polovinu. Zatímco křičel rozkazy, aby přeskupil obranu a zaplnil nově vzniklé mezery, vycítil – spíše než uslyšel – jak se k nim z dálky něco blíží. Totéž podle všeho vnímali i všichni ostatní, protože celá stanice znehybněla.

Nepatrně se chvěla země. Vzápětí se přidal i hluk. Nejvhodnější přirovnání, které Charda napadlo, bylo k lokomotivě – jednalo se o jakési rytmické dunění. Trvalo mu několik okamžiků, než si uvědomil, co to cítí a slyší: pochodující zulskou armádu na cestě sem.

Na vyvýšenině severovýchodně od misijní stanice se vynořil pravý roh zulského vojska o síle více než čtyř tisíc mužů. Jejich oštěpy dosud neokusily krev, protože bojovníci museli obcházet celou Isandlwana, a muži dychtili po boji. Rorke's Drift přísně vzato

nehrál v Cetewayově plánu žádnou roli, ale velitel pravého rohu měl pocit, že mu rozkazy poskytují dostatečnou flexibilitu, aby se vydal až sem. Stanice představovala příliš lákavý cíl, protože byla zjevně jen nedostatečně bráněna. Zároveň zosobňovala misionáře, kteří popletli hlavy mnoha lidem z jeho národa.

Zulská armáda se na vršku nezastavila a pokračovala rovnou dál, přičemž se za pochodu roztáhla do stran, aby zaútočila plnou silou naráz. Jednalo se o krásnou ukázkou vynikajícího výcviku.

Chard věděl, že není čas na žádný plán a že žádný plán koneckonců ani není potřeba. Musejí udržet obrannou linii. Jakmile se čelo zulského vojska dostalo na dostřel, vydal rozkaz k palbě.

Salvy vykonaly svou práci, protože se zaryly do zulských řad a mnoho bojovníků zabily či zranily. Následující bojovníci ale jednoduše přeskočili těla padlých druhů a pokračovali v útoku.

Vyhlídky malé vojenské základny nevypadaly nijak růžově. Bylo tu jen něco přes sto obránců, proti kterým stály tisíce válečníků. A někteří ze Zuluů také měli pušky, jež ukořistili na bitevním poli u Isandlwany, kolem kterého procházeli. Souběžně s nápirem hlavní síly pálili zulští střelci na britský tábor z nedalekého kopce. Stříleli sice s minimální přesností, nicméně i tak zasáhli několik nešťastných vojáků.

Britové pálili salvu za salvou, ale Zuluové se neustále blížili, třímali před sebou bezcenné štíty a běželi s nahrbenými rameny, jako kdyby museli čelit silnému protivětru.

„Nezávislá palba,“ vykřikl Chard, když se Zuluové dostali necelých sto metrů od hradeb. Každý muž tak začal střílet svojí rychlostí. Chard vytrhl zpoza opasku pistoli, zkontroloval, je-li nabitá, a pozvedl ji. Druhou rukou tasil šavli a čekal na nevyhnutelné.

Šakan s Ahanou dospěly na vyvýšený bod stezky vedoucí od Isandlwany k dalšímu kopci na jihu. Ahana si přivázala oblek Valkýry k pasu a táhla ho za sebou. Už nějakou dobu slyšela střelbu a nyní viděla i její zdroj. Misijní stanice představovala malý červený ostrůvek obklopený vzdouvajícím se černým mořem. V další chvíli moře s plnou silou udeřilo na ostrov.

• • •

Obránci u Rorke's Driftu měli dvě výhody oproti svým padlým druhům u Isandlwany. Zprvė nebyli roztaženi po tak dlouhé linii, takže mohli pálit účinnější salvy. A zadruhé byli schováni za hradbou. Zuluové, kteří doběhli k hradbě, museli sklonit štíty, aby přes ni přelezli, a přitom poskytli vhodný terč britské oceli. V zapadajícím slunci se zaleskly bajonety a britští vojáci nabodávali šplhající Zuluy na bajonety.

Svoji váhu však měly i prosté počty bojovníků na obou stranách. Tu a tam Zuluové překonali vnější hradby a vhrnuli se do prostoru stanice. Čekala je další soustředěná palba, protože Bromhead pobíhal sem a tam a na všech místech, kde došlo k prolomení obrany, spěšně zformoval skupinku střelců. Když palba nestačila, vojáci zaútočili v sevřeném útvaru bajonety, aby vytlačili zbývající živé Zuluy zpátky za hradbu.

Bitva už zuřila po dobu, která jejím účastníkům připadala jako hodiny nebo celé dny, ale ve skutečnosti uběhlo jen půl hodiny, než se Zuluům konečně podařilo překonat vnější hradbu na tolika místech, že je Bromheadova snaha nedokázala zahnat. Rychle se stmívalo, ale bitevní pole osvětlovala hořící střecha nemocnice.

Většinu pacientů už evakuovali z nemocnice do skladiště, ale někteří muži zůstávali dosud uvnitř, když budovu obklíčili Zuluové. Chard si uvědomil, že vnější obranná linie s definitivní platností padla, a vydal rozkaz ke stažení na poslední stanoviště ve skladišti. Přitom bohužel musel opustit nemocnici a přenechat tamější muže jejich osudu.

Situaci ještě zhoršila skutečnost, že nemocniční místnosti se otvíraly výhradně ven, takže když Zuluové pronikli do koncového pokoje, Britové uvnitř museli krumpáči prokopat ve stěně otvor, kterým by i se svými zraněnými ustoupili do další místnosti.

Vojáci, kteří kryli tento pomalý ústup, brzy padli za oběť drtivé zulské přesile. Jen hrstce mužů se takto podařilo dorazit až na druhý konec budovy a poté vyběhnout přes otevřené prostranství k poslední obranné linii.

• • •

Šakan a Ahana postupovaly blíže k obležené stanici. Ahana držela v rukách muonový detektor a sledovala, jak přístroj ukazuje stále silnější signál.

Šakan jí položila dlaň na loket a zastavila ji. Zulská žena ukázala před sebe. Asi pět kilometrů od stanice se blížila kolona britských vojáků, která se ale právě zastavila, protože Britové zpozorovali odlesky ohně a zaslechli zvuky střelby.

Ahana zaznamenala, že amulet, jež Šakan nosila kolem krku, začíná vyzařovat slabé světlo. Šakan si toho všimla také a sevřela krystal v dlani.

• • •

Chard ze střechy skladiště zpozoroval britskou kolonu rovněž. Vyšplhal sem, když boj na okamžik polevil, protože se Zuluové připravovali na další útok. Naštěstí viděl kolonu jako jediný, protože mohl pouze přihlížet, jak se britská armáda otáčí a vrací se směrem, z něhož přišla. Velitelé očividně předpokládali, že všichni na stanici jsou mrtví nebo že jim stejně není pomoci.

Chard s těžkým srdcem sledoval, jak poslední vojáci mizejí v měsíčním světle. Zuluové rozbořili celou vnější hradbu a nyní byli v bezprostřední blízkosti skladiště, kde se chystali k dalšímu náporu.

Nepochyboval, že budou útočit stále znovu a znovu, dokud tu nevyhladí poslední živou duši.

• • •

Ahana a Šakan došly k týlu zulských jednotek obléhajících Rorke's Drift. Šakan pozvedla kříšťálový amulet do výše a vykřikla na bojovníky, ať je nechají projít. Když obě ženy postupovaly kupředu, záře amuletu zesilovala a údaje Ahanina muonového detektoru prudce narůstaly.

Ahaniny přístroje jí poskytovaly určitou představu o tom, jak velká energie proudí isandlwanskou bránou. Věděla, že měří nejnovější pokus Stínu napojit se na zdroj síly.

Jen netušila, jak by s tím mohla cokoliv udělat. Bitva u Rorke's Driftu pouze přidávala další energii.

Země, časová osa III

New York, červenec 2078

Plukovník Chamberlain nechal přistát letku MH-90 podél Palisád a využil letouny jako dočasné domovy pro svůj prapor. Do okolí vyslal pozemní i letecké průzkumníky. Neočekával žádné potíže, ale neustále si dělal starosti s jednou okolností: předpovědi o poslední bitvě nespécifikovaly, že jeho jednotky zaútočí na Stín. Třeba naopak naposledy zaútočí Stín na jeho časovou osu, aby ji jednou provždy zbavil života.

Krátce po odchodu průzkumníků dostal zprávu, že se blíží letadlo. Chamberlain se oblékl a vyšel ven, aby vyčkal na jeho přistání. Jednalo se o nákladní letoun, který v další chvíli dosedl na pozůstatcích dálnice, jež kdysi probíhala po vrchní ploše Palisád. Chamberlain si vzpomněl, jak po ní jel jako kadet West Pointu k jihu na krátký výlet, šťastný, že je chvíli svobodný a volný, jen aby se tudy později v neděli večer vracel zpátky na sever, v očekávání dalšího týdne. Tehdy mezi jeho hlavní starosti patřilo skládání zkoušek a absolvování školy.

O tolik toho přišel.

Letadlo přistálo a zastavilo se. Zadní rampa se otevřela a Chamberlain s překvapením zjistil, že na palubě jsou věštkyňe. Nejvyšší kněžka vyšla ven v černém rouchu a s černým závojem přes tvář. Po boku jí kráčela kapitánka Eddingsová v plné zbroji.

Chamberlain přepnul vysílačku na zakódovanou frekvenci, aby si mohl promluvit s Eddingsovou a věštkyňe ho přitom neslyšela. „Co to sakra dělají? Ty jejich šaty je zrovna moc neochrání a dýchají nefiltrovaný vzduch.“

„To jsem nejvyšší kněžce říkala taky,“ odpověděla Eddingsová.

Chamberlain poklekl na jedno koleno, když se před ním nejvyšší kněžka zastavila. K jeho ohromení si žena odhrnula závoj a nastavila tak slunečním paprskům tvář i oči.

„Je pěkné po tolika letech v úkrytu znovu vnímat sluneční záři,“ poznamenala.

„Madam,“ Chamberlain vyskočil na nohy, „důrazně vám doporučuji, abyste...“

„... se zase zahalila?“ přerušila ho kněžka. „Vím, jaké účinky na mě slunce má. Ale to už je jedno, protože konec, to, kvůli čemu jsem celý život žila, se blíží. Potom už na ničem nezáleží. Podstatné je jen to, abychom my, všechny, odvedly svoji práci.“

Odvrátila se od Chamberlaina a pohlédla tam, kde kdysi stával New York. „Přicházejí.“

„Kdo?“ zeptal se Chamberlain. „Stín?“

„Ne. Kosatky. Už přicházejí.“

19. kapitola

Země, časová osa I

Dane si uvědomil, že vědí o jeho přítomnosti, protože byli tím, čím on. Stín neměl těla, jen vědomí či mysl, právě tak jako momentálně on. Vnímali jeden druhého a dokázali mezi sebou vycítit vetřelce, i když nebyl viditelný ve sféře reálného světa.

Neposkytli mu příliš mnoho času, aby o tom uvažoval.

Do místnosti vplulo z rampy, kterou se sem dostal i Dane, asi deset Valkýr s dlouhými oštěpy v rukou. Dvě z nich navíc třímaly v druhé ruce jakousi zelenou desku dlouhou asi třicet a širokou patnáct centimetrů. Dane přemítal, co to asi je, když tu spatřil odpověď. Obě Valkýry si pozvedly tabulky před oči a podívaly se přes ně. Všech dvanáct Valkýr ihned zamířilo jeho směrem.

Dane si uvědomil, že ty desky jim umožňují nějakým způsobem nahlížet do psychometrické sféry, a vůbec nepochyboval, že když ho vidí, dokážou mu nějakým způsobem i ublížit. Sestoupil níž a prošel podlahou. Valkýry se ho jaly pronásledovat.

Málem vletěl přímo do léčky, kterou na něj Stín nastražil. Vynořil se v široké otevřené místnosti, kde čekalo snad sto Valkýr, z nichž každá šestá si držela před očima onu desku. Vzduchem se mihl oštěp, který Danea jen těsně minul. Přitom si všiml, že hrot oštěpu velice slabě září, a ucítil závan větru, jako kdyby zbraň narušila samotnou podstatu prostoru. Instinktivně věděl, že kdyby se ho ten oštěp dotkl, byl by vmžiku mrtev.

Změnil směr a proletěl stěnou věže ven. Tam se však vznášely další Valkýry. Začal neskutečný hon, při kterém se Dane neustále vyhýbal výpadům oštěpů a Valkýrám. Celý boj ho zaměstnával natolik, že si teprve po několika okamžicích uvědomil, kam ho Valkýry nahánějí: směrem k tunelu, který vedl k vnějšímu kotvišti

černých koulí. Dane nepochyboval, že tam už na něj čeká další past, a tak se vydal směrem, kterým ho nemohly následovat a kde na něj ani nemohly čekat přímo do země a do nitra samotné planety.

Průchod skálou byl mimořádně matoucí, protože se mohl orientovat jediné tak, že se snažil udržovat stále stejný směr. Jak dlouho už ale proniká horninou? uvažoval Dane. A bude vědět, kterým směrem se má otočit a jak daleko se vydat, aby se vynořil opět ven? Vzpomněl si na výcvik u Speciálních jednotek, kde mu instruktoři jasně ukázali, že člověk se zavázanýma očima má tendenci chodit v kruhu, přičemž většina lidí zahýbá doprava a menšina doleva. A to se pohybovali vlastně jen ve dvou rozměrech.

Dane bojoval s rostoucí panikou. Obklopovala ho skála a on se nakonec zastavil, protože si uvědomil, že vůbec netuší, kam by měl jít či odkud přišel. A i kdyby se dokázal vrátit na povrch planety, vůbec nepochyboval o tom, že Valkýry budou střežit bránu u portálu – nyní jistě i se zelenými deskami.

Měl potíže s tím, aby se uvolnil, protože všechny relaxační techniky, které využíval, potřebovaly tělo – bez něj nemohl zpomalit dýchání, uvolnit svaly ani nic podobného. Byla tu jen jeho mysl a drtivý pocit dezorientace a strachu. Představil si tvář Sin Fen ležící na vrcholu atlantské pyramidy nedaleko od Brány Bermudského trojúhelníku a klid, jenž se jí zračil ve tváři, když obětovala vlastní život, aby nasměrovala energii potřebnou k zastavení útoku Stínu. Stejnou sílu v sobě musí mít i on. Je válečníkem a zároveň mágem, posledním v dlouhé řadě.

Jakmile všechny negativní pocity odpadly, začal Dane lépe vnímat okolí. Fyzicky ho obklopovala samotná planeta, to znamená většinou horniny, ale v okolním prostoru se dalo vnímat daleko víc. Zaznamenal mohutný proud obrovského množství energie. Vyzrazil k němu.

Když narazil na tunel, připadalo mu, že se z naprosté temnoty vynořil přímo do výbuchu supernovy. Tunel měřil na šířku téměř kilometr a zleva doprava jím proudila řeka čistě bílého světla. Dane měl pocit, jako kdyby ho ona energie obnažovala až na dřeň.

Uvědomil si, že by tuto energii dokázal využívat a směřovat, ovšem jediné ve svém těle. Samotná nehmotná mysl na to nestačila.

Tohle se tedy Stín naučil až příliš pozdě? uvažoval Dane. Proto potřebovali tu síť zlatých koulí? Aby byli schopni manipulovat touto energií?

Vydal se proti proudu. Musel se podívat, odkud ta energie prýští, jaký je její zdroj, ačkoliv měl silné podezření založené na tom, co Stín udělal v jeho časové ose.

Postupoval rychle tokem energie, dokud se nedostal k místu, kde tunel přecházel v ještě širší chodbu. Přesně v centru dutiny se energie stáčela o devadesát stupňů z vodorovného směru do svislého a mířila přímo dolů do nitra planety. Proud se ohýbal v gigantickém krystalu, který energii nejprve pohlcoval a poté ji vysílal požadovaným směrem.

Dane vyrazil kupředu.

Energie vycházela přímo z podlahy jeskyně. Dane se na okamžik zarazil a rozhlédl se kolem. Stěny jeskyně byly černé, hladké a do značné míry se podobaly Prostoru mezi světy. Nestáčely se však pozvolna do podoby obrovské kopule, ale končily zcela plochým stropem. Dane vystoupal k němu, aby si ho lépe prohlédl. V šedé hornině se křížovaly černé žilky. Vypadalo to, že se jeskyně nachází pod pevným žulovým masivem.

Dane změnil směr a zamířil v proudu energie do nitra planety. Stěny tunelu se začínaly postupně měnit. Pevnou horninu nahradily vrstvy smíchané s tekoucí lávou. Tunel sám nebyl ničím vyztužený, ale Dane cítil, že si volný průchod udržuje samotná energie.

Poté se vynořil v jádru planety – v rozlehlém otevřeném prostoru, na jehož vzdálenější konec ani nedohlédl. Přímo uprostřed se nacházel obrovský krystal, širší než osm kilometrů, který vyzařoval onen energetický paprsek.

A napravo od něj vstupoval do krystalu jiný proud. Dane hned věděl, že pochází z nového zdroje Stínu, z nějaké jiné časové osy, kterou právě Stín vysává.

Další kousek skládačky zapadl na místo.

20. kapitola

Země, časová osa VIII Pensylvánie, 3. července 1863

Nadcházel parný den. Toho si byli vědomi všichni vojáci na obou nepřátelených stranách, jakmile se nad obzor vynořilo ranní slunce. Rozhořely se ohně na přípravu snídaně, ale jen málokdo měl chuť k jídlu. Pokud se dalo soudit podle včerejška, velké množství z těch, kteří nyní sledovali východ slunce, se už nedočká jeho západu.

Seveřani nemuseli organizovat žádné velké přesuny, neboť plán, na kterém se shodli, zněl jednoduše: držet obsazené pozice.

Situace na straně Jihu byla o něco komplikovanější. Lee se minulého večera nesešel s podřízenými veliteli sborů ani nedal svému štábu pokyn, aby sepsal nějaké rozkazy. I když se tedy už rozhodl pro určitý plán, musel ho nejprve uskutečnit.

Lee zahájil ráno tím, že se svým štábem odjel na Longstreetovo velitelství. Cestou po Seminárním hřebenu k pravému křídlu vojska si prohlédl délku unijní fronty. Jižně od Hřbitovního hřebene si všiml něčeho, co se mu líbilo: byl tu šest set padesát metrů široký pás porostlý hustým stromovím. Mezi oběma armádami se táhlo přibližně třináct set metrů široké, víceméně otevřené pole. Stálo tu sice několik zemědělských stavení a plotů, ale jinak to byl dobrý terén.

Lee pokračoval k jihu a našel Longstreeta, jak se svými podřízenými probírá možnost obchvatu. Leea to ohromilo a rozzlobilo.

„Generále, rád bych si s vámi promluvil v soukromí,“ oslovil Longstreeta.

Ostatní důstojníci se vzdálili z doslechu. Teprve potom Lee pokračoval: „Minulý večer jste byl u mě. Znáte můj plán.“

Longstreet zavrtěl hlavou. „Pane, diskutovali jsme o různých možnostech akce, ale nevydal jste žádné rozkazy a žádné jsem neobdržel ani dnes. Obhlížím terén od rozbřesku a už jsem dostal zprávy od svých zvěďů. Unie ovládá obě Hůrky, ale za nimi nemají prakticky nic. Pořád je můžeme obejít ze strany a přerušit jejich zásobovací i ústupovou cestu. Zároveň se můžeme dostat mezi Meada a Washington.“

„O tom už jsme debatovali,“ řekl Lee. „Nezměnil jsem názor.“

„Já taky ne,“ odsekl Longstreet. Šlo o nejsilnější známku nespokojenosti, jakou kdy dal najevo veliteli, kterého obdivoval.

„Připravte divizi generála Picketta,“ přikázal Lee. „Už jsem vydal pokyny, aby se naše dělostřelectvo shromáždilo proti místu, kde chci, aby zaútočil. Předtím budeme ostřelovat nepřátelské pozice.“

Otočil se na podpatku a odkráčel. Longstreet za ním hleděl, dokud k němu nepřistoupil jeho pobočník. „Myslí si, že severovirginská armáda dokáže cokoli,“ zahučel Longstreet. Podvolil se nevyhnutelnému a začal vydávat rozkazy.

Cestou zpět si Lee uvědomil, že bude trvat hodiny, než se Pickettova jednotka přesune do útočné pozice. Nechtěl nechávat vojsko Unie celý den jen tak sedět a přesouvat posily z centra, a proto vydal pokyn k útoku nejnepřipravenější části své armády, levému křídlu.

Vlny konfедераčních oddílů vyrazily proti Culpovu kopci, ale na rozdíl od jiných útoků se zdálo, že nepostupují s obvyklým zápalem. Nejenže se pohybovali po nepříznivém terénu – museli se drápat do kamenitého, příkrého svahu – ale v zádech neměli téměř žádnou podporu vlastního dělostřelectva, které Lee přesunul do středu linie. Vypadalo to, jako kdyby Jižané útočili jednoduše proto, že jim to někdo nařídil, ale bez skutečného odhodlání.

To neznamenalo, že nedocházelo k těžkým ztrátám. Po každém útoku Konfederace následoval protiútok Unie, svah kopce brzy pokrývala těla vojáků z obou stran a země nasákla jejich krví. Celkově ale ve vzduchu viselo silné očekávání, jako kdyby se blížila mohutná bouře a všichni čekali na její příchod, aby zjistili, co jim přinese.

Ve sklípku na zásoby, který si v noci vyhloubila, Amelia Earhartová cítila, jak jí na kůži vyrážejí kapky potu. Prkenný poklop držela násadou lopaty nepatrně přizvednutý, aby mohla vyhlížet ven. V paprscích ranního slunce rozeznávala siluety unijní linie. Seděla na umělohmotné krabici, jež obsahovala křišťálové lebky. Nevěděla, jestli to je od malého množství energie, které lebky shromáždily při bitvě na Malou Hůrku, či od letního vedra, ale krabice byla teplá.

Napila se z polní láhve, kterou v noci sebrala u jednoho těla. Vyplivla její obsah, protože ji pátil v hrdle. Nějaké příšerné splašky z provizorní táborové palírny. Zvažovala, jestli se nemá pokusit najít vodu, ale věděla, že by ji přitom zpozorovali vojáci Unie.

Mohla pouze čekat.

• • •

Meade ještě jednou zkontroloval svoje linie a tu a tam provedl menší úpravy, ale celkově byl s jejich rozmístěním velice spokojený. Rozhodl se, že se na oběd připojí ke generálu Gibbonovi a jeho štábu na Hřbitovním hřebenu.

• • •

Lee měl v úmyslu dodržet to, co řekl Longstreetovi. Většinu dopoledne shromažďoval dělostřelectvo podél třináct set metrů dlouhé linie naproti stromoví na Hřbitovním hřebenu, z něž hodlal učinit cíl palby, protože se na něj dalo snadno mířit.

Většina zbraní byla umístěna ve dvou velkých bateriích. Jedna se skládala ze sedmdesáti děl seřazených vedle sebe v jižní části Seminárního hřebene. Druhou tvořilo třicet pět a dalších dvacet šest děl na severu hřebene.

Velitel dělostřelectva informoval Meada, že vzbouřenci přesunují svoje děla. Generál právě jedl kuře, které pro něj připravili Gibbonovi podřízení.

„Kam míří?“ zeptal se Meade a otřel si ruce o krátké kalhoty.

„Sem,“ odpověděl důstojník.

„Bude jejich palba účinná?“ otázal se Meade.

„Částečně. Ale řada děl je vzhledem k jejich rozmístění do stran v maximální dostřelové vzdálenosti a navíc musejí střílet na vyvýšený terén. Buď se trečí úplně přesně a zasáhnou přední stranu hřebene, nebo nám jejich střely neškodně přeletí nad hlavami.“

„Kolik se jich podle vás trečí?“ chtěl vědět Meade.

„Na tuhle vzdálenost moc ne.“

„Dobře.“

„Mám nařídít odvetnou palbu?“

„Ne,“ odpověděl Meade. „Šetřete municí. Myslím, že zanedlouho budete mít tolik cílů, že se vám o tom ani nesnilo.“

. . .

Pickett měl potíže s přesunem jednotky mezi zbytkem Longstreetova sboru, který se nacházel před ním. Také musel postupovat proti neustálému pohybu vozů s raněnými, kteří byli odváženi do týla. Sténající a křičící ranění neskýtali zrovna obrázek, který by jeho mužům vléval do žil nadšení. I tak však byla morálka Virgíňanů v jeho divizi velmi vysoká, protože se rozšířily zprávy o tom, že si je k dnešnímu důležitému úkolu vybral samotný Robert E. Lee.

Pickett netušil, jak vypadá bitevní pole před ním. Postupoval se svou jednotkou podle obdržených rozkazů po západním svahu Seminárního hřebene, mimo dohled – a dostřel – unijního vojska. Rozdělil svoji divizi do dvou vln, širokých přibližně osm set metrů. Každou vlnu tvořily dvě řady, před nimiž pochodovali průzkumníci. Někteří z nich už se časně ráno vyplížili na pole před unionisty, aby tu strhli ploty a další překážky. Nyní nehybně leželi ve vysoké trávě a čekali.

V poledne teplota vystoupala přes třicet stupňů, všechny oddíly ležely na svých místech a čekaly, což byla hlavní činnost většiny vojáků té doby. Několik velitelů brigád, které provedou útok, se shromáždilo na tekutý oběd skládající se ze zkonfiskované whisky. Jednalo se o běžný zvyk vojáků před útokem, byť se o něm příliš nemluvalo. Bylo jednodušší běžet proti horkému olovu s pálenkou v

břiše. Alkohol sice zatemňuje mysl, ale posiluje ducha a drží strach na uzdě.

Po celé dopoledne panoval v této části fronty víceméně klid, ačkoliv sem z blízkosti Culpova kopce na severu doléhaly zvuky těžké palby. Odstřelovači tu a tam vypálili osamělou ránu. Totéž platilo o dělostřelcích, kteří tím však jen ověřovali dostřelové vzdálenosti při rozmísťování zbraní.

V poledne padlo na krajinu podivné ticho. Dokonce i boje u Culpova kopce ustaly. Nefoukal žádný vítr a nehybný vzduch těžce doléhal na obě znepřátelené strany. Obě strany však zároveň překypovaly sebedůvěrou ohledně nadcházejících událostí. Kromě Longstreeta. Ten dokonce vyslal kurýra se vzkazem k veliteli konfедераčního dělostřelectva. Ve vzkazu mu nařizoval, aby oznámil Pickettovi, že má odvolat útok, nebude-li mít dělostřelecká palba na unijní linii očekávaný účinek. Jednalo se o podivný pokyn vzhledem k tomu, že Longstreet velel Pickettově divizi, ale šlo o jediný způsob, který Longstreeta napadl, jak zabránit útoku, aniž by přímo porušil Leeovy rozkazy.

Velitel dělostřelectva poslal Longstreetovi odpověď, v níž mu vrátil odpovědnost za dnešní akci. Psal v ní, že pokud existují nějaké pochybnosti o rozumnosti útoku, měl by být odvolán ještě před ostřelováním, protože palba spotřebuje většinu ze zbývajících dělostřeleckých munic. Longstreet si uvědomil, že jeho vzkaz byl nemístný, a nechal událostem volný průběh.

V jednu hodinu po poledni zahájily baterie Konfederace palbu.

• • •

Earhartová se dopoledne nenudila. Konfедераční průzkumníci postupovali kupředu a někteří z nich se plížili i nedaleko od jejího úkrytu. Kolem jedenácté dokonce několik vzbouřeneckých odstřelovačů obsadilo rozvaliny farmářského domu a začalo střílet na unijní pozice, čímž vyprovokovali odvetnou palbu, při které byla Earhartová nucena zavřít kryt do svého sklepa.

Téměř půl hodiny slyšela střelbu, následovanou křikem, když vzbouřenci museli vyklidit svoje pozice, protože proti nim vyrazila

silná hlídka Unie. Earhartová si pomyslela, že je v bezpečí, když slyšela, jak se vojáci Unie vracejí do své linie. Nadzvedla prkennou desku a okamžitě ucítila oheň. Otočila se a spatřila, že Seveřané podpálili zbytky domu, aby už nemohl sloužit jako úkryt pro odstřelovače. Zase víko spustila a modlila se, aby plameny nepřeskočily až k ní.

Zhruba po hodině je znovu opatrně nadzvedla. Z farmářského domu zbývaly jen doutnající hromady sutin. V další chvíli se nad bitevním polem rozneslo dunění hromu a Earhartová spatřila, jak do unijní linie dopadají první granáty.

• • •

Pěchota učinila to, co činí od vynálezu děla vždy, když někdo zahájí dělostřeleckou palbu na její pozice. Hledala si úkryt. A vzhledem k tomu, že unijní dělostřelci nedostali rozkaz k odvetné střelbě, udělali rychle totéž.

Generál Gibbon vyskočil od svého občeda s Meadem a zaječel, ať mu přivedou koně. Když mu ho jeden z mužů předával, proletěl mu hrudí kus střepiny ze šrapnelu, který dopadl nedaleko. Voják byl okamžitě mrtev a kůň poplašeně utekl. Gibbon si toho nevšímal a vydal se k frontové linii pěšky.

Granáty trhaly muže i zvířata na kusy a občas vybuchl vůz s municí, což si vždycky vysloužilo vzdálený radostný pokřik od nezraněných pozic Konfederace. Meade zamířil ke svému velitelství za Hřbitovním hřebenem, které se vlastně nacházelo na nejbezpečnějším místě, protože většina jižanských střel mířila příliš vysoko a dopadala až na odvráceném svahu. Meade po příchodu zjistil, že jeho hlavní poradce byl zraněn.

Soustředěná palba Konfederace měla účinek po celé délce unijní fronty, byť ne tak devastující, v jaký Lee doufal. Velitel unijního dělostřelectva v odpověď dovolil několika bateriím krátce opětovat palbu, spíše pro povzbuzení morálky vlastní ostřelované pěchoty než jako odvetné opatření. Také přikázal, aby některá děla v těchto bateriích schválně nestřílela – tím chtěl vyvolat u vzbouřenců dojem, že zničili podstatnou část jejich palebné síly.

Ztráty na životech ve skutečnosti byly poměrně nízké, protože se muži mohli schovat za kamennou zdí a většina střel jim neškodně prosvitěla nad hlavami. Nejvyšší počet mrtvých a zraněných se tak vyskytoval mezi důstojníky, kteří přecházeli podél fronty a povzbudivě křičeli na svoje muže. Skutečnost, že tolik střel mířilo vysoko, paradoxně odradila každého, kdo by zvažoval útek, od opuštění bezpečného místa za hradbou. Unionistům pomohlo i to, že s výjimkou onoho pruhu v okolí nerostly skoro žádné stromy, takže se nemuseli obávat létajících dřevěných třísek ze stromů zasažených granáty.

Největší účinek ostřelování unijských pozic tak spočíval v tom, že Seveřané už vůbec nepochybovali o nadcházejícím útoku.

Generál Gibbon, který později přiznal, že se celý den bál, našel jiného koně, nasedl na něj a po celý zbytek dělostřelecké palby na něm nehybně seděl, na očích všem svým mužům. Taková byla úloha důstojníků.

Generál Warren, který pomohl zachránit osud Unie u Malé Hůrky, stále hleděl k severu. Uvědomil si, že odvetná palba Unie je vysoce neúčinná, a poslal o tom zprávu Meadovi. Meade odpověděl rozkazem, aby všechny baterie umlkly a šetřily si střelivo na očekávaný útok pěchoty.

Jeho rozkazy dospěly k různým bateriím v různém čase, což znamenalo, že palba Unie utichala postupně. To vyvolávalo ve vzbouřencích dojem, že Seveřanům docházejí náboje, a protože už schválně stříleli jen z části svých děl, nabyl velitel konfедераčního dělostřelectva přesvědčení, že jeho palba byla při umlčování nepřátelských zbraní mimořádně účinná. I kdyby tedy souhlasil se vzkazem, který mu dříve toho dne poslal Longstreet, nejednal by podle něj.

Místo toho spěšně načmáral vzkaz Pickettovi: „Pro rány boží, přijďte co nejrychleji.“

Jeho dělům už pomalu docházely zásoby munice, a tak vydal rozkaz ke zmírnění palby, ohlédl se přes rameno a úzkostně očekával útok.

Posel zastihl Picketta v rozhovoru s Longstreetem. Pickett si přečetl vzkaz a beze slova jej předal svému nadřízenému. Ani Longstreet ho nijak nekomentoval.

„Generále, mohu vyrazit?“ zeptal se vzrušeně Pickett.

Longstreet nedokázal promluvit a jen sklonil hlavu.

Pickett zasalutoval. „Povedu svou divizi kupředu, pane.“ Vytáhl ze svého pláště dopis a podal ho Longstreetovi. „Pro mou snoubenku.“ Poté nasedl na koně a vyrazil tryskem pryč, aniž by si všiml slz, které stékaly Starému Peteovi po tvářích.

Longstreet si je otřel a vyjel kupředu. S úlekem zjistil, že nikde není ani stopy po dělostřelecké baterii, kterou přikázal držet v záloze na podporu Pickettova útoku. Vojáci ji totiž odtáhli do týla a trvalo by hodinu, než ji přemístí na potřebné místo. Toto zdržení by příliš prodloužilo čas mezi ukončením palby a vlastní ztečí.

Longstreet se neklidně zavrtěl v sedle. Pickettovi muži se dali do pohybu. Byly tři hodiny odpoledne.

. . .

Generál Warren na Malé Hůrce viděl ze svého vyvýšeného místa jejich postup a nechal signalisty okamžitě vyslat zprávu k severu. Pěchota podél Hřbitovního hřebene opatrně vyhlédla zpoza kamenné zdi. Ranění byli odneseni, k frontové linii byla dopravena zásoba munice a dělostřelectvo vyrovnalo děla. „Už přicházejí!“

Výkřik se rozlehl podél linie unionistů, jakmile se na vrcholu Seminárního hřebene objevily první konfедераční jednotky. Jednalo se o velkolepý pohled, protože Pickettova divize byla dokonale vyrovnána a nad jejich praporečnický vlály prapory.

Velitel unijního dělostřelectva utrpěl zranění břicha. Jednou rukou si přidržoval střeva, aby nevyhřezla ven, a vydal rozkaz k zamíření. Muži se ujistili, že mají nabitě zbraně. Děla byla připravena k výstřelu.

Pak zahájilo unijní dělostřelectvo palbu.

. . .

Pickett musel řešit jeden problém. Vyrovnal svoje muže na odvráceném svahu Seminárního hřebene, vyklenutého směrem od nepřátelských pozic. To znamenalo, že se v řadě objevily mezery a některé oddíly nesměřovaly přímo k cíli.

Na unijní jednotky udělalo hluboký dojem, že krajní vzbouřenci přes krupobití střel, jež se na ně snášelo, zpomalují, aby počkali na své druhy, kteří museli uběhnout delší vzdálenost. Když Severané přihlíželi, jak se jim před očima formuje šedá linie, nikdo z nich nepochyboval, že jsou svědky konečného, hlavního útoku.

Země, časová osa XIV

Jižní Afrika, 21. ledna 1879

Velitel pravého rohu Dabulamanzi neměl žádnou radost, když uviděl Šakan a tu cizí ženu, která za sebou táhla i onu podivnou bílou bytost. Přišel o mnoho bojovníků, aby se dostal až sem, a věděl, že ztratí ještě mnoho dalších, než se mu podaří obsadit poslední stanoviště Britů. Červené kabáty se bily statečně. Přesto se však jednalo jen o otázku dalších posil a nějakého času – nakonec dosáhne vítězství.

Skupinka jeho mužů zajala obě ženy, které přicházely od Isandlwany, a přivedla je k němu. Dabulamanzi stál před vnější hradbou misie, kterou už jeho muži prolomili, a vydával rozkazy k dalšímu útoku.

„Jsem pod Cetewayovou ochranou,“ pravila Šakan a hrdě se tyčila mezi dvěma válečníky, kteří jí svírali paže.

„Cetewayo je můj bratr,“ odpověděl Dabulamanzi. „Byl jsem u toho, když ses s ním poprvé setkala. Možná jsi očarovala jeho, ale se mnou se ti to nepodaří.“

„Nikoho jsem neočarovala,“ ohradila se Šakan.

„Kdo je to?“ Dabulamanzi ukázal na Ahanu, natáhl k ní ruku a dotkl se jejích očí. „Takové jsem nikdy neviděl.“

„Je jako já,“ odvětila Šakan. „Z místa daleko odtud.“

„Proč je tady? Proč jsi tady ty?“

„Abychom posloužily vyššímu dobru.“

Jeden válečník zavolal, že je vše připraveno. Dabulamanzi se odvrátil od obou žen a vydal pokyn. Tisíc bojovníků naráz vyskočilo zpoza úkrytu vnější hradby a vyřítilo se k poslednímu stanovišti britských vojáků.

. . .

„Klid,“ vykřikl Chard, ale hlas mu ve vyprahlém hrdle přesakoval strachem. Věděl, stejně jako Dabulamanzi, že prohra je jen otázkou počtů a času.

„Pal!“ zvolal, jakmile se ve světle ohňů objevila nová vlna útočníků. V zulské linii okamžitě vznikly široké mezery. „Nezávislá střelba,“ zaječel Chard. Pistoli vyměnil za pušku a připojil se ke svým mužům u náspu z pytlů s kukuřicí, kde pálil tak rychle, jak stačil nabíjet.

Mezera mezi oběma hradbami nebyla velká a zemi brzy pokrývala mrtvá těla. Leželo jich tu tolik, že ostatní zulští bojovníci museli doslova běhat po svých padlých družích, aby se dostali k britským pozicím. Takový útok vstříc palbě z pušek vedl k tomu, že se k vnitřní hradbě dostávala děsivá zjevení pokrytá krví mrtvých spolubojovníků. Bajonety se střetaly s iklwami. Černoši proti bělochům, spojení pouze rudou barvou krve, která jim vytékala ze žil, mísila se a společně promáčela pytle s obilovinou i okolní půdu.

Několika Zuluům se podařilo proniknout až do posledního stanoviště Britů, ale vojáci je rychle zneškodnili a útočná vlna opadla. Červených kabátů však už zbývalo tak málo, že přicházel kritický okamžik, kdy nebude možné efektivně bránit celý obvod vnitřního náspu.

. . .

„Co chceš?“ zeptal se Dabulamanzi, zatímco sledoval, jak se jeho válečníci vracejí. Utrpěli těžké ztráty.

„Už bylo dosaženo velkého vítězství,“ řekla Šakan. „Cetewayo porazil tábor na svahu Isandlwany.“ Nedodala, co se objevilo na

vrcholu hory. Uvědomovala si, že se jedná o něco slovy nepopsatelného.

„A já je porazím tady,“ odsekl Dabulamanzi.

„To nemá žádný smysl,“ namítla Šakan.

„Chceš snad, abych prostě odešel?“ Dabulamanzi se rozesmál.

„Zaplatili jsme vlastní krví a vezmeme si jejich životy.“

„Nechci, abys prostě odešel,“ řekla Šakan. „Chci, abys mi pomohl.“

Abys pomohl jí a jejím lidem...“ Ukázala na Ahanu. „A mnoha dalším lidem na mnoha místech a v mnoha časech.“

„Mluvíš nesmysly,“ odfrkl si Dabulamanzi.

Šakan naznačila Ahaně, aby vytáhla muonový detektor. Ahana vylovila přístroj z batohu. Dabulamanzi zíral na displej i na blikající světélka, ale zdálo se, že to na něj neudělalo přílišný dojem.

„Toto,“ Šakan kývla k detektoru, „ukazuje, že se tu něco může přihodit. Můžeme z dnešního hrozného dne a noci vytěžit něco dobrého.“

„Jak to mám udělat?“ zeptal se Dabulamanzi, zatímco se jeho muži připravovali k dalšímu útoku.

„Britové jsou stateční, že ano?“ otázala se Šakan.

To musel Dabulamanzi připustit. „Ano. Bojují dobře.“

„A my, Zuluové, také bojujeme velice statečně.“

„Samozřejmě.“

„Pak tedy zkusme něco jiného,“ prosila Šakan. „A co?“ zeptal se Dabulamanzi.

„Spojit zulskou statečnost se statečností Britů, abychom změnili běh věcí.“

Země, časová osa III

New York, červenec 2078

Chamberlain letěl nad místem, kde kdysi stával Manhattan. Křídla se stočila vzhůru a speciálně upravený stroj MH-90 se začal vznášet ve vzduchu. Tento konkrétní Nighthawk měl v nákladovém prostoru velké množství čidel a přístrojů. U obou stěn byly vyrovnány monitory, před nimiž seděli vědci.

Chamberlain soudil, že byl na toto místo povolán z nějakého důvodu, a tak si chtěl udělat jasnější obrázek o zdejší zemi, byť velká část z ní byla pohřbená pod desítkami metrů vody. Měl dojem, že ona radikální akce Stínu během války musela k něčemu sloužit, a hodlal zjistit k čemu. Věštyně a předpovědi budoucnosti jsou jistě skvělé, ale znalost faktů pomůže vždy. Stejně měl zatím jenom čekat.

„Tak co jste našli?“ zeptal se.

Vědec překvapeně vzhlédl. „Zaznamenáváme nízkou úroveň muonové aktivity. To se nestalo od konce války.“

„Může za ni Stín?“ otázal se Chamberlain.

Vědec pokrčil rameny. „Hodnoty jsou zatím opravdu velice nízké. Jde o stopová množství.“ Ukázal dolů. „Přímo pod námi.“ Otočil se k muži po své levici a podíval se na jeho obrazovku. „Sonar ukazuje, že je tu otvor do samotného nitra Země. Páni, ať už tu Stín použil cokoliv, rozhodně se dostal skrz. Detekujeme tu úzký tunel, který vede až do středu planety.“

21. kapitola

Země, časová osa I

Ahaniny a Nagojovy spekulace nakonec mohly být pravdivé, pochopil Dane, když si pomalu uvědomoval obrovský objem diamantového jádra a proud energie, kterou přijímalo, měnilo a opět vysílalo. Už před oběma Japonci o existenci něčeho podobného v centru planety uvažovali Rusové.

Ti nazvali místa, kde se občas objevovaly aktivní brány, Zlé víry, a tvrdili, že se jedná o vnější projevy energetických výronů z nitra Země, jež pramení ze zdroje vesmírné energie, která se stala součástí planety v čase jejího zrodu.

Ahana mu vysvětlila, že pokud takový diamant ve středu planety existuje, obsahuje energii už od zformování Země. Tato energie se v něm počala ukládat, když volný shluk balvanů, který představoval budoucí planetu, po miliony let bombardovaly planetky a meteority. Energie těchto dopadů vše roztavila a poté planeta začala pomalu chladnout – od vnějších vrstev směrem k nitru. Obrovské teploty, gravitační tlak a tíha toho, co se nacházelo nad ním, vytvořily ve středu gigantický krystal a uložily do něj veškerou energii směřující do nitra. Takové síly mohl přežít jediný materiál, a to diamant.

Daneovi došlo, že hledí na vnitřní jádro planety, o němž vědci v jeho době dokázali jen spekulovat. Člověk vzlétl k Měsíci, ale do povrchu vlastní planety učinil zatím sotva víc než pouhé škrábance. Atlant'ánům se zjevně podařilo udělat daleko víc.

Po nějakém čase si uvědomil další věc. Planeta se pomalu pohybovala, otáčela se kolem vlastní osy, ale krystal uprostřed nikoliv. Dane si pokoušel vzpomenout, co o tom říkala Ahana, protože věděl, že je to důležité. Věděl, že Stín jasně ukázal schopnost

napojit se na energii jádra vyvěrající puklinami kolem tektonických desek, a uvažoval, proč zdejší energie proudí právě tudy.

Jakmile usoudil, že konkrétní směřování toku energie je podstatné, obrátil se a vyrazil tunelem vzhůru. Jen co dospěl k jeskyni pod žulovým masivem, pokračoval stejným směrem dál. Znovu se zanořil do horniny. Postup žulou ho zneklidňoval a Dane se soustředil, aby se neodchyloval od rovné trasy.

Vynořil se ve vodě, kterou neprozařovalo sebeslabší světlo, takže jediný rozdíl představovala hmota, jíž se nyní pohyboval.

Kde je? Co to bylo za místo před záplavou?

Vyrazil k hladině. Jakmile se ocitl nad vodou, zastavil se a rozhlédl se kolem sebe. Na jedné straně zpozoroval, jak cosi vyčnívá nad hladinu, a ihned tam zamířil.

Země. Nějaká pevnina. Viděl skalní stěnu vyčnívající sotva deset metrů nad vodou, ale toto místo v něm probouzelo jakousi vzpomínku. Přiblížil se k němu. Vrchol skály byl prostý veškerého života a země na západ od něho se svažovala zpátky do moře.

Kde už podobnou skálu viděl? Věděl, že to bylo v úplně jiné souvislosti a chyběla tam takhle vysoká hladina vody. Přidal v duchu zhruba sto metrů skály a představil si celý útes.

Už věděl, kde se nachází. Jednalo se o nejvyšší vrchol Palisád. A tunel do jádra planety byl vyhlouben pod tím, co v jeho časové ose bylo New Yorkem. Pokud tunel existuje zde, může existovat i v jiných časových osách, přičemž klíčová otázka zněla, kdy ho Atlant'ané vytvořili.

Dane zůstal na místě a snažil se to promyslet. Je tu z nějakého důvodu. Musí důvěřovat Těm Dřívějším. On, který nikdy nevěřil nikomu jinému kromě svých spolubojovníků ve Vietnamu. Uvědomil si však, že v uplynulém roce už po boku Těch Dřívějších bojoval mnohokrát.

Proč tu je?

Pod ním proudila energie. Víc energie, než kolik Stín kdy odsával z jiných časových os. Jednalo se o energii, která kdysi Stín zničila, ale zároveň ho nyní udržovala při životě.

Potřebuje Dane opravdu svoje tělo, aby tou energií mohl manipulovat?

Ta otázka ho polekala. Původně se domníval, že nedokáže přesměrovat tok energie bez fyzického těla, ale nemýlil se? Sin Fen mu řekla, že jeho schopnosti převyšují její. Byl válečníkem a současně mužskou obdobou kněžky.

Věděl, že nastal čas k návratu. Bylo načase, aby všechny kousky skládačky zapadly na svá místa.

22. kapitola

Země, časová osa VIII Pensylvánie, 3. července 1863

Více než dvanáct tisíc mužů v linii jen o málo širší než kilometr a půl.

Šlo o vysněný cíl každého dělostřelce. Důstojníci, kteří veleli unijním bateriím, byli dobře vyškoleni a znali svou smrtící vědu na výbornou. Vzhledem k tomu, že vzbouřenci museli překonat kilometr a půl otevřeného prostranství, znamenalo to, že jim potrvá přibližně necelých sedmnáct minut, než při rovnoměrné rychlosti postupu dorazí k nepřátelské linii. Za tu dobu běžná baterie šesti děl Napoleon dokázala vypálit dvě stě dvacet osm střel.

Také existoval předem daný postup, jakými typy munice kdy pálit. Když se jednotky Konfederace objevily na protějším hřebenu, unijní děla byla nabita pevnými koulemi z litého železa, určenými pro střelbu na dálku. Koule doletí do maximální vzdálenosti a dopadne na zem, od níž se ještě několikrát odrazí a často pokosí hned několik vojáků, kteří se jí připlou do cesty.

U děl však už čekal další druh munice, připravený na to, až se Jižané přiblíží. Jakmile nepřátelská linie postoupí na vzdálenost menší než tisíc metrů, začnou dělostřelci používat střepinové střely, a poté, na úplném konci, na dálku necelých čtyř set metrů, nastoupí střely kartáčové.

Unijní děla pálila jednu ránu za druhou na sevřené linii, které se k nim blížily. O to úžasnější bylo manévrování konfederálních sil, aby se vyrovnaly, neboť zabralo několik drahocenných minut, během nichž nepostoupily ani o píd' k nepříteli.

Ještě více zničující efekt měly baterie, jež generál Warren nechal přemístit na Malou Hůrku, protože pálily na nepřátele z boku, takže některé z koulí dopadly na konci řady a pokosily jediným zásahem několik desítek mužů.

Severní pěchota čekala s připravenými puškami a přihlížela. Veteráni útoku u Fredericksburgu a Antietamu byli šťastní, že tentokrát jsou schovaní za kamennou hradbou a nemusejí být na otevřeném prostranství, protože už zažili to, čemu nyní čelili jejich nepřátelé, a soucit s jinými lidskými bytostmi v jejich nitru bojoval s touhou po pomstě.

Generál Pickett měl potíže s udržováním jednotek ve vyrovnané řadě a spojením s Trimbleovou divizí nalevo. Přeskupování trvalo téměř patnáct minut, než se jeho levé křídlo setkal s Trimbleovým pravým. V tu chvíli bylo čelo útoku přibližně osm set metrů od pozic Unie.

Pickettovo srdce se dmulo pýchou, když hleděl na pevnou linii šedých vojáků postupujících kupředu. Vyslal kurýra se vzkazem k Longstreetovi, v němž ho žádal o posily, které by podpořily to, co považoval za předem jasné prolomení nepřátelské fronty, k němuž dojde velice rychle. Nic nemohlo porazit takový výkvět jižanského mužství.

„Kupředu!“ vykřikl Pickett, stoupl si ve třmenech a mávl šavlí. „Kupředu za Virginii!“

Pro muže v první řadě situace nevypadala tak růžově. Obě divize se propojily a smísily. Ani za tak hrozných podmínek je neopouštěla jižanská zdvořilost, když mladý důstojník z Virginie zvolal na pluk vojáků z Tennessee, který se jim pletl pod nohy: „Kupředu, bratraci. Takhle přitahujete palbu naším směrem.“

. . .

Jedna z koulí zasáhla prkenný poklop nad sklepem, v němž se ukrývala Earhartová, a zcela ho smetla. Earhartová se rozhodla, že to už stačilo, podařilo se jí otevřít Valkýřin oblek a vlezla si do něj.

Krčila se na dně úkrytu a přála si, aby se mohla stát žížalou, která by zalezla ještě hlouběji do měkké, tmavé půdy.

Vzduch vyplnily zvuky bitvy a křik raněných i umírajících. Slyšela, jak vzbouřenečtí důstojníci pohánějí svoje muže vpřed. Pak se ozvalo něco dalšího, co nejprve nedokázala přesně rozeznat. Jakýsi pokřik, který se k ní nesl zpoza unijních linií. Trvalo jí několik minut, než si uvědomila, o co jde. Muži skandovali:

„Fredericksburg. Fredericksburg. Fredericksburg.“

Plukovník, který velel Osmému ohijskému pluku, nečekal, až vzbouřenci přijdou k němu. Podle svého nejlepšího úsudku na základě postupu šedé vlny naopak usoudil, že útok směřuje napravo od něj a jeho jednotky se vůbec nedotkne. Jeho muži byli sice rozmístěni v široké frontě asi tak pět set metrů před unijní linií jako ostřelovači, ale zdálo se, že je nápor Jižanů mine.

A tak zaútočil sám. Zformoval svoje muže do linie široké sto metrů a vyrazil s nimi proti pravému křídlu Pickettovy divize. Jednalo se o smělý tah, ještě neobvyklejší než Chamberlainův výpad den předtím, protože tentokrát ho nic nenutilo, aby se do něj pustil.

Podobně jako Chamberlainův protiútok však i tento nápor fungoval, protože konfedační oddíly, na něž se vrhli, byly mimořádně demoralizované neustálým ostřelováním děly po dobu více než půl hodiny a obrovskými ztrátami na životech, aniž by sami vypálili jedinou odvetnou ránu.

Pickettovo pravé křídlo se začalo hroutit, protože muži odhazovali zbraně a utíkali nazpět.

Čelo útoku nyní dospělo ke kritickému bodu čtyř set metrů od unijních řad.

Děla byla nabita kartáčovými střelami. V zásadě dělo jednou ranou vystřelilo desítky velkých mušketových koulí. Čtyři sta metrů zároveň představovalo dostřelovou vzdálenost pušek.

První salva Seveřanů, schovaných v bezpečí za obrannou hradbou, na okamžik postup Konfederace zastavila, jako kdyby smršť kulek cítili úplně všichni, nejen zasažení. Od kartáčových střel se v šedé linii objevily obrovské mezery, v nichž zhroucení muži sténali bolestí od četných těžkých zranění.

Čím blíže k nepřátelům postupovali, tím horší účinek na ně palba měla. Ve vzdálenosti dvou set padesáti metrů byla unijní děla nabita dvojitými kartáčovými střelami a všichni federální vojáci pálili z pušek.

Mnozí vzbouřenci pochopili, že se jim průlom podaří teď, nebo nikdy.

Jižanský poručík mával šavlí a povzbuzoval svoje muže: „Domů, chlapci, domů! Pamatujte, že domov je tam za těmi kopci!“

Jeden plukovník pobízel své vojáky k vyšší rychlosti: „Pokračujte, nepotrvá to už ani pět minut.“ Měl pravdu, protože vzápětí padl k zemi, zasažen kulkou do stehna.

Nápor Konfederace se začal hroutit.

Jeden velitel brigády, stále na koni, zmizel v šarlatovém oblaku, když ho i s koněm smetl přímý zásah kartáčové střely. Vzhledem k tomu, že Jižané nyní inkasovali střely ze tří stran – ze středu unijní linie, k němuž se blížili, i z bočních baterií na Malé Hůrce a Culpově kopci, všichni se začali postupně hromadit v centru.

Přímo proti nim se nacházel roh s úhlem devadesáti stupňů, vzniklý záhybem kamenné hradby, za níž se rozmístily jednotky Severanů. Generál Armistead, jeden z velitelů brigád Pickettova útoku, vedl poslední útok právě sem.

Zkrvavená vlna šedých vojáků konečně dospěla ke kamenné hradbě. Armistead zvedl svůj klobouk na špici šavle a postavil se na hradbu, aby pobídl zbytek vzbouřenců k překonání poslední překážky. Padl smrtelně zraněn – a tím bylo zároveň dosaženo kulminačního bodu útoku, protože v tu chvíli se proti zdecimovaným Jižanům vyřítily unijní posily, které rychle zatlačily vzbouřence zpátky a mnohé z nich zajaly.

Earhartová slyšela podivný zvuk, který zprvu nedokázala nikam zařadit. Teprve po několika vteřinách jí došlo, oč se jedná: o mužské vzlyky. Opatrně vyhlédla ze svého úkrytu a spatřila hloučky vojáků Konfederace, kteří se vraceli kolem ní. Většina z nich nesla raněné druhy, mnozí plakali a po špinavých tvářích jim stékaly slzy.

Byl to ten nejdojemnější výjev, jaký kdy viděla.

Nedokázala uvěřit, že před pouhou hodinou patřili tito zablácení, zkrvavení a zlomení muži k nádherné jednotce s vlajícími zástavami.

V hrůze, jež ji obklopovala, málem zapomněla na křišťálové lebky. Nakonec si ale uvědomila, jakou zde má úlohu. I přes Valkýřinu zbroj cítila horko, jež vycházelo z bedny. Zvedla víko a podívala se dovnitř. Záře z lebek ji téměř oslepila.

Opět víko spustila. Bylo krátce po čtvrté hodině odpolední. Ještě nějakou dobu nebude tma. Doufala, že se po soumraku pro ni objeví nějaká cesta odtud. Měla, pro co sem přišla.

Země, časová osa XIV

Jižní Afrika, 21. ledna 1879

Britové odrazili i druhý a třetí útok. Mezi vnější a vnitřní hradbou se kupily hromady zulských těl. Dabulamanzi však nepolevoval ve svém odhodlání. Překročil hranici přičetnosti a Šakan svým způsobem chápala, jak k tomu došlo.

Dunění britských zbraní, válečný pokřik Zuluů, sténání raněných, mrtvol ležících všude kolem, to vše strašidelně osvětlované hořící budovou – s takovým pozadím se normální svět zdál být neskutečně daleko. Dabulamanzi spílal svým mužům a pobízel je k dalšímu útoku. Šakan poznala, že i ostříleným válečníkům se tato bitva přestává zamlouvat.

Ahana seděla na zemi se svěšenou hlavou a s obličejem zakrytým dlaněmi. Oblek Valkýry se vznášel kousek za ní. Byly tam, kde potřebovaly, ale ani jedna žena neměla tušení, co by se mělo přihodit dál. Muonová aktivita stále rostla, ale Dabulamanzi jim nebyl ochoten naslouchat a obě ženy pomalu ztrácely naději.

Vtom dorazil Cetewayo se svými osobními strážci. Zulský náčelník prošel stadiem, v němž se právě nacházel Dabulamanzi, a vynořil se opět na druhé straně. Šakan to okamžitě poznala podle toho, jak unaveně hrbil ramena.

Dabulamanzi pozdravil svého bratra poklekem na jedno koleno. „Připravujeme se na další útok.“

Cetewayo se podíval na vrstvu padlých bojovníků před hradbou z pytlů, za nimiž vyčnívaly bílé přilby britských vojáků. Pokynul Dabulamanzimu, aby se postavil.

„Kolik?“ zeptal se.

Dabulamanzi si nebyl jistý, nač se jeho bratr vlastně ptá. „Zbývá už jen pár nepřátel a...“

„Kolik jsi ztratil válečníků?“ přerušil ho Cetewayo.

Dabulamanzi zamrkal. „My... měli jsme...“

Cetewayo mu položil dlaň na rameno. „Dnes jsme zvítězili, ale bojím se, že jsme za vítězství zaplatili víc, než si můžeme dovolit.“

Všichni se zapotáceli, když se jim zachvěla země pod nohama.

„Co to bylo?“ otázal se Cetewayo.

„Do země vstoupil zlý duch,“ odpověděla Šakan. „Je stále silnější a zakusuje se do půdy.“

Každý Zulu věděl, jak je půda důležitá. Cetewayo se obrátil ke stařeně. „Co máme udělat?“

Země, časová osa III

New York, červenec 2078

Kapitánka Eddingsová popadla Chamberlaina za paži a ukázala. „Podívej.“

Ve vodě pod MH-90 se pohyboval tučet temných obrysů. Kosatky.

„Co tu dělají?“ zeptal se Chamberlain. Nezapomněl na předpověď Nejvyšší kněžky, že přicházejí.

„Jsou součástí plánu,“ odpověděla Eddingsová.

„Jak hluboko se dokážou potopit?“ Chamberlain přemýšlel o tunelu, který se nořil do nitra planety. Kosatky tu určitě jsou z nějakého důvodu.

„Ne tak hluboko, jak potřebuješ,“ řekla Eddingsová, která okamžitě pochopila, proč se plukovník ptá.

„Nic se nemůže potopit tak hluboko, jak možná potřebujeme jít,“ poznamenal Chamberlain, „jestli naše údaje o tunelu nelžou.“

Eddingsová se na něj podívala. „Copak jsi ztratil víru?“

„Víru? Jsem voják.“

„Jsi velitel Prvního zemského praporu,“ řekla Eddingsová. „Přihlásil ses k této jednotce dobrovolně. Pokud nevěříš ve smysl své činnosti, proč ses hlásil?“

„To nemá nic společného s vírou,“ odpověděl Chamberlain. „Chci pomstu.“

Eddingsová zavrtěla hlavou. „Ta nebude fungovat. Nejde o porážku Stínu nebo odplatu za to, co nám udělal. Jde o budoucnost.“ Podívala se dolů na kroužící kosatky. „I ony to vědí, a to byly zrozeny k zabíjení.“

23. kapitola

Země, časová osa I

Jakmile se Dane ponořil do vody, která zalévala ostrov Manhattan, věděl, že tu není sám. Bylo tu ještě něco. Něco skutečného. Ryzí zlo. Stejně velké jako zlo Stínu, ale jiné. Tvorové bez inteligence, kteří existovali za jediným účelem: zabíjet.

Už je viděl.

Krakeni.

A Dane taky věděl, co jsou. Uměle vytvoření živočichové, které Stín předurčil k zabíjení delfínů. Vzhledem ke zradě delfínů, jež Stín vynesl na Měsíc, neexistovalo nic, žádné jiné stvoření, které by Stín nenáviděl víc.

Dane chápal, že tato nenávist vyvěrá z podvědomí, z toho, že Stín hluboko uvnitř ví, že Ti Dřívější jsou lepší než on. Lidštější.

Krakeni vznikli z pozměněných hlubokomořských obřích olihní, z druhu, který unikal vědcům a oceánografiím Daneova světa a zůstával legendou stejně jako Atlantida. V časové ose Stínu lidé chytili tvory obývající temné hlubiny oceánu, více než dvacet metrů dlouhé dravce, kteří byli dokonalými kandidáty na zabíjení delfínů. Jejich jediným přirozeným nepřítelem byli vorvani. A naopak.

Kraken měl mohutnou hlavu, ale Dane z něj nevnímal příliš inteligence, jen zlo a nenávist. Hlavonožec měl osm ramen s přísavkami a dvě zatažitelná, lopatovitě zakončená chapadla. Řady přísavky obklopených věncem zpětných háčků Stín upravil na ústa se zuby ostrými jako břitva, ústa, která mohla pouze trhat, ale nikoliv přijímat potravu. Čekali.

Jen ať čekají, pomyslel si Dane. Soustředil se.

Pak udělal něco, co na této časové ose zatím dokázal pouze Stín. Vytvořil si vlastní bránu.

24. kapitola

Země, časová osa VIII Pensylvánie, 3. července 1863

Longstreet sledoval útok dalekohledem z vyvýšeného stanoviště. Když se šedá linie přiblížila k unijní frontě, přijel k němu téměř bez dechu britský plukovník Freemantle, kterého Britové vyslali do Ameriky jako pozorovatele tohoto nového druhu válčení.

„Generále Longstreete, generál Lee mě sem poslal a říkal, že mi najdete místo, odkud budu moci sledovat tuto velkolepou zteč.“

Longstreet spustil dalekohled a zíral na britského důstojníka, oněmělý z jeho příchodu i volby slov. Plukovník se podíval k východu a ohromeně zašeptal: „Tohle bych si nenechal ujít ani za nic.“

Longstreet se zasmál. Jednalo se o ten nejpodivnější zvuk, vzhledem k tomu, co se právě dělo. „Jen neříkejte. Já bych si to naopak nechal ujít ze srdce rád. Zaútočili jsme a byli jsme odraženi. Podívejte se.“

Freemantle pozvedl vlastní dalekohled, ale přes závoj dýmu vznášející se nad bitevním polem rozeznával jen zoufale bojující skupinky mužů. Longstreet se už na druhou stranu podle všeho smířil s porážkou. „Útok skončil.“ Obrátil se ke spojce. „Dojeďte ke generálu Pickettovi a zopakujte mu, co jste mě právě slyšel říkat plukovníku Treemantleovi.“ Jednalo se o mimořádně neobvyklý způsob, jak vydat rozkaz k ústupu, ale stejně neobvyklý byl celý Longstreetův den.

Velitele sboru momentálně zajímaly jen dvě věci, což byl také důvod, proč stále upíral zrak na bitevní pole. Kolik mužů se vrátí a kdy zahájí Meade protiútok?

Zahanbení vojáků Konfederace, kteří se vraceli od unijní linie, se změnilo v šok a zděšení, když viděli pole, přes něž útočili, a počet těl, která na něm ležela. Věděli, že si útok vyžádal mnoho obětí, ale teprve při zpáteční cestě spatřili celou hrůzu situace a došlo jim, o jakou tragédii se jedná. Muži viděli své přátele, bratry, otce i syny s rozervanými těly, jak zírají prázdnýma očima do nebe. Mnozí z ustupujících vojáků couvali, aby nebyli střeleni do zad, a občas zakopávali o těla, kterých si nevšimli.

Jen necelá polovina mužů, kteří vyrazili do útoku, se nyní vracela zpátky. Bylo tu zabito, zraněno či zajato více než sedm a půl tisíce vojáků. Nezískali nic kromě okamžiku slávy a během hodiny zahynul výkvět severovirginské armády.

Seveřané zajali tolik nepřátel, že když Meade opožděně přijel na koni k místu posledního útoku a spatřil spousty mužů v šedých uniformách scházejících po jeho straně hřebene, v první chvíli si s úlekem pomyslel, že vzbouřenci prolomili obranu. Teprve když si všiml, že vojáci Konfederace jsou odzbrojeni a pod dohledem Seveřanů, vrátil se jeho srdeční tep znovu k normálu. Muži z potomacké armády ještě nikdy neviděli vzbouřence tak zlomené a unavené. Radost z vítězství, kterou Seveřané ještě před chvílí cítili, když nad bitevním polem znělo pomstychtivé skandování jména Fredericksburg, se změnila v soucit a někteří vojáci Unie dokonce před svými poraženými protivníky smekali čepice.

Meade dojel k vrcholu hřebene a informoval se o situaci. Když se dozvěděl, že útok byl odražen, nedokázal skoro ani věřit vlastním uším. Jeho oči, tékající po krvavém poli a prchajících vojácích, nicméně tuto zprávu potvrzovaly.

Na druhé straně ujížděl Longstreet po Seminárním hřebenu, aby se pokusil připravit obranu. Kdyby byl na Meadově místě, věděl by, co má udělat – okamžitě zaútočit.

Lee sledoval Pickettův útok z hřebene a nyní vyjel vracejícím se mužům naproti. Promlouval k nim povzbudivými slovy, protože věděl, že budou muset udržet Seminární hřeben, pokud unionisté

zaútočí. Jeho autorita byla tak veliká, že se většina mužů při jeho objevení zastavila a začala se opět vyrovnávat do řady.

Uprostřed svých vojáků se na koni vracel generál Pickett s ochablým výrazem ve tváři. Jeho obvyklé pyšné držení těla zmizelo. Lee se k němu přiblížil a přikázal mu, aby přesunul svoji divizi do zálohy za kopec.

„Generále, já už nemám žádnou divizi,“ odpověděl Pickett a po tvářích mu stékaly slzy. Začal vypočítávat ztráty, které utrpěl, počínaje všemi třemi veliteli brigád.

„Pojďte, generále Pickette,“ přerušil ho Lee. „Toto byl můj boj a na má bedra také padá veškerá vina. Muži a důstojníci pod vaším velením se zapsali zlatým písmem do dějin Virginie. Udělali vše, co mohli. Tohle všechno je pouze moje chyba.“

Pickett nebyl jediný, komu Lee ta slova říkal. Generál projížděl po bitevním poli a mnoho mužů slyšelo, jak poslední větu opakuje stále znovu.

„Tohle všechno je pouze moje chyba.“

. . .

Earhartová si uvědomila, že na bitevním poli zůstali ležet pouze mrtví a zranění, které jejich druhové nemohli pobrat. Slyšela bolestné sténání mužů, z nichž řada volala po svých matkách a dalších milovaných osobách. Troufla si vystoupat o něco výš a v houstnoucím šeru se rozhlédla po poli posetém těly mrtvých a umírajících. Obrátila se k linii Unie, odkud k ní dříve doléhaly povzbudivé výkřiky a smích, ale nyní byla zcela tichá. Nepřipravoval se žádný protiútok.

Earhartová zvedla plastovou bednu. Byla podstatně těžší.

Je čas. Věděla to, jako kdyby jí stál Dane po boku a zašeptal jí to do ucha.

Vznesla se ze svého úkrytu, bez ohledu na to, jestli ji někdo uvidí v soumracném světle, jež dosud zbývalo z tohoto krvavého dne. Před ní se objevila černá tečka, která se postupně rozšiřovala a prodlužovala až do podoby oválného portálu. Earhartová opatrně držela bednu s křišťálovými lebkami a vstoupila do černé plochy.

Longstreet nedokázal uvěřit tomu, co právě viděl. Vypadalo to, jako kdyby se ze země uprostřed bitevního pole nedaleko od spáleného farmářského stavení vznesl anděl. Zjevení se okamžik vznášelo volně ve vzduchu, ale pak se před ním objevila černá díra, v níž anděl vzápětí zmizel.

Longstreet nebyl jediný, kdo si podivného zjevení všiml. Na vrcholu Hřbitovního hřebene se Meade rozhlížel po terénu mezi svými jednotkami a protivníkem, zatímco ho jeho podřízení důstojníci přemlouvali, ať vydá rozkaz k protiútok.

„Viděli jste to?“ zeptal se jich překvapeně.

Nikdo z ostatních se ale nedíval stejným směrem jako on, a všichni odpověděli zavrtěním hlavy.

Meade chápal onen výjev jako jasné znamení. Je dobojováno. Dnes už bylo zabito dost lidí. Nastal čas obrátit se k lepším lidským stránkám, byť třeba jen pro zbytek dne. Vydal pokyn, aby jeho muži zůstali na místě.

. . .

„Je hotovo,“ pravila Mary Toddová Lincolnova svému manželovi.

Prezident stál za stolem, zády obrácený do místnosti, a vyhlížel z okna. Venku panovala tma a viděl jen světla Washingtonu. Pomalu se otočil. Jeho stůl pokrývaly stohy telegramů, které mu posílali z ministerstva války. Poslední z nich, starý několik hodin, naznačoval, že Meade očekává Leeův útok.

„A výsledek?“ zeptal se Lincoln.

„To, co bylo třeba, bylo odneseno z bitevního pole,“ odpověděla Mary tajemně.

„O co konkrétně se jednalo?“ otázal se Lincoln své ženy a sedl si za stůl. „O sílu k vítězství ve válce.“

Od dveří se ozvalo zaklepání a dovnitř vstoupil posel z ministerstva války. Ve tváři se mu zračilo vzrušení. Podal Lincolnovi převázanou složku.

„Co je to?“ zeptal se prezident a otevřel desky.

„Lee byl odražen a utrpěl těžké ztráty. Naši muži u Gettysburgu udrželi svoje pozice.“

První telegram na vrcholu hromádky, ať už se tam dostal náhodou či schválně, uváděl předběžné odhady počtu mrtvých. Lincolnovi se rozechvěly ruce, když se na ta čísla podíval. Pokud neukončí válku ani takový masakr, uvažoval, co se ještě bude muset stát?

Země, časová osa XIV

Jižní Afrika, 21. ledna 1879

Poručík Chard vložil nábojnici do komory pušky a vyhlédl přes hradbu z pytlů, o kterou se opíral. Byl vyčerpaný a nechtěl nic jiného než si lehnout a usnout. Dokonce už ani představa další vlny zulských válečníků v něm nevyvolávala adrenalinové vzrušení. Netroufal si nicméně zdřímnout, protože věděl, že by se nebyl schopen probudit. Vydal rozkazy, v nichž zakazoval spánek i svým mužům – ani oni by už nevstali.

Pořád ještě zbývalo několik hodin do svítání a Chard nečekal, že by východ slunce jakkoliv ulevil jejich neutěšené situaci. Přemítal, kde je asi Chelmsford a zbytek britské armády. Postupem času se však začal také podívat, proč nepřichází další zulský útok.

„Přál bych si, aby už bylo po všem,“ poznamenal vedle něj Bromhead.

Na vnější kamenné hradbě se objevil jediný vysoký zulský bojovník bez oštěpu i bez štítu.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Bromhead.

„Můžete hádat stejně dobře jako já,“ odpověděl Chard a přikázal svým mužům, aby nestříleli. Zulský válečník pozvedl paže k nebi a poté začal monotónně zpívat.

„Ke všem čertům,“ zamručel Chard.

Zuluové za hradbou se připojili ke zpěvu.

„Co to...,“ hlesl Bromhead a ukázal.

Nad kamennou hradbou se vznášela bílá postava, která se pomalu přesunula doprostřed mezi Zuluy a Brity. Na zádech měla jakýsi batoh, ale její tváři chyběly jakékoliv rysy s výjimkou dvou velkých červených vypouklin, jež mohly představovat oči.

„Bud’ anděl, nebo démon,“ zašeptal Chard. Otočil se. „Seržante.“
„Pane?“

„Myslím, že bychom měli odpovédět.“

„Ano, pane.“

Během několika vteřin se britský oddíl probral z letargie a pozvedl své hlasy v písni.

. . .

Ahaně ve Valkýřině obleku naskákala husí kůže. Obě zneprátené strany zpívaly ve svých rodných jazycích, ale nějakým způsobem spolu jejich písně souzněly. Pohlédla na muonový detektor. Úroveň aktivity stále stoupala. Otočila se k severozápadu a zamířila k Isandlwaně.

Země, časová osa III

New York, červenec 2078

„Pozor,“ přikázal Chamberlain na frekvenci praporu. Byl v plné zbroji a měl nabitě zbraně.

Vyhlédl z okénka na pravé straně MH-90. Před sebou viděl kruh věštkyň. Více než třicet hodin se nepohnuly a kůže na obličejích nejvyšší kněžky byla zarudlá a posetá puchýři od slunečního světla. Očima zírala nepřítomně do dálky – palčivé slunce už ji oslepilo.

Kapitánka Eddingsová právě přišla od jejich kruhu se vzkazem od nejvyšší kněžky, že se něco co nevidět přihodí.

„Ohlaste se,“ pokynul Chamberlain.

„Rota Alfa, připraveni.“

„Rota Bravo, připraveni.“

„Rota Charlie, připraveni.“

„Velitelství, připraveno.“

Chamberlain se obrátil k posádce letounu. „Připravte se k odletu.“ Zadní rampa se pomalu zvedla a zavřela je uvnitř stroje. Chamberlain přešel ke svému místu a sedl si. Konečně jdou do akce. „Vzlétnout,“ přikázal pilotům. První MH-90 vystoupalo na oblohu.

25. kapitola

Prostor mezi světy

Earhartová se vynořila na druhé straně portálu v Prostoru mezi světy a přivítalo ji šplouchnutí vody od Rachelina ocasu. Delfínice okamžitě vyrazila a Earhartová ji v obleku Valkýry následovala. Ihned spatřila, kam Ráchel míří – k zpola ponořené, obrovské kouli Stínu splývající ve vodě přímo před nimi. Zakrátko už s křišťálovými lebkami dorazila ke kouli. Ráchel znovu souhlasně pleskla ocasem do vody a odspěchala za nějakým dalším úkolem.

Earhartová už věděla, co a jak. Vzesla se k vrcholu koule a vstoupila škvírou, která se otvírala mezi pláty kovu. Poté klesla otevřeným prostranstvím horní poloviny stroje, do něhož Stín zajímal v její časové ose lodě a letadla. Právě taková koule, dokonce možná přímo tato, zajala i ji při pokusu o oblet kolem celého světa.

Pokračovala chodbou ke spodní místnosti, kde zůstávala mumifikovaná těla posádky Nautilu coby ponurá připomínka toho, kolik obětí tato válka stojí. Ležela ve svých výklencích po obvodu místnosti. Earhartová si na sobě nechávala ochranný oblek a otevřela bednu s lebkami, které dosud zářily stejně jasně jako na bitevním poli. Jednu po druhé je brala do drápů, které vyčnívaly z rukou Valkýřina obleku, a rozmísťovala je do výklenků ve stejné úrovni jako centrální koule. Jakmile položila na svoje místo devátou lebku, jejich záře zesílila a vyplnila celý prostor. Z jedné lebky k druhé vystřelily proudy energie, které se vzápětí propojily s prostřední koulí.

Stroj Stínu byl připraven.

Earhartová se vydala k řídicí místnosti.

Jakmile se ocitla na místě pilota, ucítila vedle sebe něčí přítomnost.

„Dane?“

Jsem tu.

Hlas jí zněl přímo v hlavě, ale Earhartová se přesto automaticky rozhledla po kontrolkách a ovládacím panelu v kabině. Nikdo jiný tu nebyl. „Kde jste?“

Jsem tady. Pořád v psychometrické sféře. Otevřel jsem vám bránu.

„Co teď?“ zeptala se Earhartová. Připadala si trochu pošetile, když tak hovoří do prázdna, ale vzhledem k tomu, co všechno už se odehrálo, se nejednalo o žádnou velkou podivnost.

Máme energii. Teď si musíme obstarat bojovou sílu.

Země, časová osa III

New York, červenec 2078

Chamberlain málem odletěl do nákladového prostoru MH-90, když se stroj prudce stočil doprava. Slyšel vzrušené hlasy pilotů, ale nedokázal rozeznat, co říkají. Našel ztracenou rovnováhu a vydal se za nimi do kokpitu.

Nedělalo mu potíže zjistit, co vyvolalo jejich prudkou reakci: nad bývalým jižním cípem Manhattanu se objevil velký černý sloup, širší než kilometr a půl.

„Připravte zbraně,“ přikázal Chamberlain pilotům a jeho pokyn byl předán i ostatním letadlům. Čtyřicetimilimetrové kanóny pod příděmi letounů zamířily k bráně a stejným směrem se natočily i střely pod křídly.

Něco vystupovalo z portálu. Trvalo několik vteřin, než Chamberlain ten předmět poznal – koule Stínu. Viděl jejich snímky pořízené během války. Naplňovaly se jeho nejhorší obavy: poslední boj proběhne na jejich planetě, nikoliv ve světě Stínu.

„Všem jednotkám. Zaútočíme v bojové formaci,“ pokynul Chamberlain. „Roty Alfa a Bravo budou připravené pro případ, že se koule otevře. Chci, abyste v takovém případě pronikli dovnitř a rozmístili se. Rota Charlie zaútočí na...“

Klid.

Chamberlain se podíval na vysílačku. Nikdo by neměl hovořit na velitelské frekvenci, když uděluje rozkazy. „Rota Charlie...”

Klid, plukovníku.

„Co to je?“ zeptal se Chamberlain.

„Co je co?“ Eddingsová stála hned vedle něj.

„Vy jste to neslyšela?“ Chamberlain věděl, že ten hlas musí přicházet vysílačkou, protože ho přílba izolovala od okolního světa.

Jsme tady abychom vás přepravili. Jsme v té kouli. Nejsme Stín. Pocházíme z jiné časové osy, na kterou Stín taky zaútočil. Přistaňte se svými letouny na palubě.

„Kdo jste?“

Eddingsová se k němu otočila, ale Chamberlain jí dal posunkem znamení, ať je zticha.

Jméno není důležité.

Chamberlain vyhlédl oknem kokpitu a spatřil, že koule už se celá vynořila z portálu a vznáší se nehybně ve vzduchu. Vzápětí brána zanikla a vršek koule se počal otevírat jako poupě, které se mění v květ.

Zeptejte se věštkyň.

• • •

Dane chápal plukovníkovu nedůvěřivost a neochotu poslouchat hlas, který se mu jen tak vynořil v hlavě, zejména v souvislosti s objevením koule Stínu. Pak ucítil něco pod sebou, obrátil pozornost k vodní hladině a spatřil, jak nad ní vyčnívá několik velkých černých ploutví.

• • •

„Nejvyšší kněžka říká, abyste ten hlas poslechl,“ oznámila Eddingsová Chamberlainovi.

Když se Chamberlain chystal změnit rozkazy, koule se dala do pohybu – směrem dolů. Její vršek byl stále otevřený a plukovník nyní spatřil rozlehlou podlahu rozdělující vnitřní prostor stroje.

Dokonalá přistávací plocha. Pokynul pilotům, ať vletí s MH-90 do nitra koule a přistanou.

Ostatní stroje následovaly jeho příkladu a dosedaly jeden po druhém na černý kov. Jednalo se o nebezpečný manévr, protože koule samotná se pohybovala. Chamberlain jako správný velitel přistál jako poslední.

Při čekání si uvědomil, že to stihne jen těsně před tím, než se koule ponoří do vody – stroj Stínu už se dotýkal hladiny a jeho sestup nijak nezpomaloval.

• • •

Amelia Earhartová si v pilotní kabině byla také vědoma rizika současného provádění obou operací: vlastního sestupu a přistávání vojenských letounů v kouli. Poslouchala Daneovy rozkazy, ale zdálo se, že Dane myslí na příliš mnoho věcí najednou.

Koule už se ocitla ve vodě a stále klesala. Zbývala už jen tři z těch podivných letadel a Earhartová musela důvěřovat tomu, že Dane ví, co dělá, protože ty letouny se brzy pořádně namočí.

Jakmile v nákladovém prostoru koule dosedl poslední stroj, otevřeným vrškem se dovnitř začaly valit proudy vody.

• • •

„Jsou všechny stroje neprodyšně uzavřené?“ zeptal se Chamberlain, když kolem jeho Nighthawku začala stoupat hladina. Zazněly samé kladné odpovědi.

Chamberlain přiložil svou přilbu k přilbě kapitánky Eddingsové. „Co se to sakra děje?“

„Podívejte,“ odpověděla Eddingsová a ukázala okénkem kokpitu vzhůru.

Zdálo se, že se koule už nepohybuje, protože se vodní hladina zastavila v polovině kruhového nákladového prostoru. Přesně v místě, kde se nacházela spodní část otvorů.

Objevila se kosatka, která proplula jednou štěrbínou. Poté následovala další a další. Brzy už kolem Nighthawků plul tucet

kytovců. Vršek koule se začal zavírat, dokud všechny květní plátky nepřilehly ke svým sousedům.

Chamberlain se zapotácel, když jeho mysl vyplnilo jakési nečekané vidění. Nádherné město pod průhledným štítem. Zlatá věž tyčící se v jeho středu. Na vrcholu věže rozlehlá místnost vyplněná malými zlatými koulemi, navzájem propojenými.

Nevěděl, odkud se v něm to vidění vzalo. Ještě nikdy žádné neměl.

„To je náš cíl,“ řekla Eddingsová.

Chamberlain se na ni překvapeně podíval.

„Taky jsem to viděla,“ dodala Eddingsová. „Ty koule jsou Stín. Právě ty musíme zničit.“

• • •

„Kam teď?“ zeptala se Earhartová.

Přímo dolů.

26. kapitola

Země, časová osa XIV Jižní Afrika, 21. ledna 1879

Ahana se co nejvíce přiblížila k isandlwanské bráně, aniž by do ní vstoupila. Setřásla ze zad batoh, který si s sebou vzala, a hodila ho na zem. Zvuk zulského a britského zpěvu doléhal až k ní, ačkoliv věděla, že by na tak velkou vzdálenost neměl být slyšet.

Bylo jí jasné, že tu pracuje něco silnějšího než zákony fyziky, jak je znala. Právě tak, jako ji přesahovala tato brána, přesahovalo ji všechno, co se u Isandlwany dělo. Věděla s jistotou, že tak, jako tuto bránu vytvořil a využíval Stín prostřednictvím energie masakru přetavené v cosi zlého, to, co se dělo u Rorke's Driftu, představovalo pravý opak.

Hleděla na přístroje a pokoušela se rozhodnout, co by měla udělat. Přepadl ji tísnivý pocit naléhavosti.

• • •

Vnější kamennou hradbu u Rorke's Driftu nyní lemovali válečníci, kteří stále monotónně zpívali a tloukli násadami oštěpů do svých štítů. Nyní však jejich zpěv nevolal do boje. Místo toho se v něm ozýval jakýsi hluboký smutek a žal. Uvnitř vnitřní hradby stáli zbývající britští vojáci, hleděli na zulské bojovníky, opírali pažby pušek o zem a ostří jejich zarudlých bajonetů se leskla v posledních odlescích světla plamenů. Zpívali svůj chvalozpěv, obrácení čelem ke svému poručíkovi.

Ve vzduchu nad Rorke's Driftem se objevila modravá záře. Všichni vykulili oči, ale neustávali ve zpěvu. Výběžek onoho

podivného modrého oblaku se počal natahovat proti větru k Isandlwaně.

. . .

„Stát.“ Ahana pronesla to slovo nahlas. Mírně poodstoupila od svých přístrojů. Vyslovila mnoho teorií o Stínu, o fyzických zákonitostech, o tom, jak fungují brány, ale nyní si uvědomila, že po celou tu dobu byl Dane blíž pravdě než ona a profesor Nagoja.

Zapomeňte na přístroje. Ta myšlenka se v ní vynořila náhle a zničehonic, ale Ahana jí důvěřovala. Během celého studia byla vždy první v ročníku. Vždycky používala svou mysl, ale věděla, že jí nikdy plně nedůvěřovala, pokud odhady nepodporovaly i přístroje a vzorečky.

Ted' nastal čas toto omezení překonat.

Ahana otevřela oblek Valkýry a vystoupila na kamenitou půdu těsně pod vrcholem Isandlwany. Cítila koncentrované zlo, které vyzařovala brána, jež odsávala z planety energii a posílala ji do jiné časové osy. Ahana před tím zlem mimoděk ucukla. Zapotácela se a málem spadla z úbočí hory.

Zježily se jí chloupky na zátylku, jako kdyby se jí o kůži otírala jakási teplá ruka. Zastavila se. Začala se cítit silnější a také už chápala, co musí udělat.

Po hladké pleti jí stekla slza. Pak si vzpomněla na profesora Nagoju, svého učitele, který byl zabit u Brány Ďáblova moře. Na miliony a miliardy lidí, které připravil Stín o život. K první slze se přidala druhá.

Země, časová osa III

Blízko New Yorku, červenec 2078

Earhartová na vnitřních stěnách pilotní kabiny viděla, co je kolem koule. Klesala se strojem Stínu velice rychle a kolem se míhaly stěny tunelu.

Netušila, kam vlastně mají namířeno, a cítila nutkání zeptat se na to Danea, ale musela věřit, že jí poví vše nezbytné.

Pod nimi se objevila jakási záře. Modrá záře.

Koule sebou trhla a zakymácela se a Earhartové náhle došlo, že se blíží k bráně.

Narazili do ní a v dalším okamžiku vstoupili dovnitř. Do portálu s tepajícími modrými stěnami. Earhartová musela zapojit veškerý pilotní um, aby při rychlém pohybu vpřed nenarazili do žádné z nich. Koule se do portálu jen tak tak vešla. Earhartová zaváhala, když proletěla kolem záhybu a spatřila před sebou pulzující černou stěnu. Málem ji ochromila náhlá hrůza.

Jen dál.

Earhartová věděla, že stěnou před sebou nemohou projít. Stín zablokoval svůj konec portálu. Přesto se vydala s koulí kupředu.

• • •

Ahana rozpažila a její tělo se díky energii přicházející od Rorke's Driftu dokonce zvedlo několik centimetrů nad zem. Brána, kterou Stín otevřel na Isandlwaně, byla těsně před ní. Cítila ji, jako kdyby ji k ní cosi pohánělo, téměř proti její vůli.

V jistém smyslu to vlastně skutečně bylo proti její vůli. Každý člověk chce instinktivně přežít. Úmyslná ztráta vlastního života je tou nejvyšší obětí.

Ahana ji podstoupila, když tok energie do jejího těla prudce zesílil. V hlavě jí tepala bolest a buňky jejího mozku absorbovaly a zaměřovaly nahromaděnou sílu.

Bránu Stínu zasáhly modré blesky v okamžiku, kdy byla Ahana stržena přímo k ní.

Srážka byla silnější, než mohla kterákoliv z obou stran vydržet.

Zpěv u Rorke's Driftu náraz ustal, když na severovýchodě došlo k oslepující explozi. Rozhostilo se ticho.

• • •

Earhartová by to nikdy nikomu nepřiznala, ale v okamžiku, kdy koule narážela na černý konec portálu, měla zavřené oči. Byť jen nakrátko. K žádnému nárazu však nedošlo.

Earhartová zase oči otevřela. Byli ve vodě a pohybovali se. Vstoupili do obrovského prostoru s osmikilometrovým krystalem v centru, který slabě pulzoval zlatou září. Doprava. K tunelu. Ten vede k Atlantidě.

„Kam půjdete vy?“

Zůstanu tady.

„Budete mi chybět, příteli.“ Earhartová nezpomalovala a prudce zatočila přímo do tunelu.

. . .

Cetewayo nemusel vydávat žádný rozkaz. Jednoduše vykročil k domovu a jeho bojovníci se zařadili za něj. Všiml si, že vedle něho kráčí Šakan. „To byl dobrý způsob, jak uctít všechny mrtvé a statečné.“

Přikývla a nespouštěla oči z vrcholu Isandlwany. Cestou zpátky se proti nim objevila kolona britských jednotek – Chelmsfordova skupina, vracející se, byť příliš pozdě, k Rorkes Driftu. Obě armády se mýjely po stranách cesty, necelé dva metry od sebe. Válečníci hleděli na vojáky a vojáci jim pohled opětovali. Ani jeden z tisíců mužů však neučinil žádný nepřátelský pohyb.

Šakan se odpojila od kolony a vystoupala na Isandlwanu.

Nenašla tam nic s výjimkou jediné kříšťálové lebky s pohasínající modrou září.

Šakan ji jemně zvedla v dlaních a za tichého zpěvu pohřební písně se vrátila ze svahu.

Dane se vznášel nad diamantovým jádrem.

Krystal obklopovala neviditelná stěna: jakýsi štít, kterým nemohl proniknout. Štít, o němž věděl, že je produktem kolektivního vědomí Stínu.

Dane zkusil projít, ale štít držel. Dane to zkusil znovu, ani ne tak s nadějí na úspěch jako spíše proto, aby Stín zaměstnával tady a usnadnil Earhartové s vojáky výstup.

Brzy. Velice brzy.

• • •

Earhartová hnala kouli vzhůru a vzápětí se vynořili ze zemské kůry do oceánu vedle Atlantidy. Voda se hemžila Valkýrami a krakeny.

Earhartová stiskla tlačítko, kterým se stroj otvíral. Dovnitř rychle natekla voda, která zcela vyplnila nákladový prostor. Jakmile to bylo možné, kosatky i obojživelné MH-90 vystoupaly z koule a bitva započala.

• • •

Plukovník Chamberlain zahlédl Atlantidu, jakmile se jeho stroj vynořil z koule. Poznal to město i věž. První problém spočíval v tom, jak se dostat dovnitř. Ještě když se rozhlížel po okolí, slyšel přes velitelský kanál, že se jeho oddíly pustily do boje s Valkýrami.

Jeden Nighthawk vybuchl, když ho zasáhl zlatý blesk vyslaný zbraní z plošiny obsazené Valkýrami. Kanóny ostatních strojů opětovaly palbu a jejich kulky se zakusovaly do Valkýr, pronikaly jejich zbrojí a zabíjely zmrzačená lidská těla uvnitř.

Krakeni se vrhli na kosatky v souboji zubů proti chapadlům a oba živočišné druhy se do sebe zuřivě pustily.

Chamberlain spatřil koule Stínu připojené ke štítu města. Ihned vydal příslušné rozkazy a vydal se se svými jednotkami přímo k nim.

• • •

Earhartová si jich všimla rovněž. A viděla i to, jak jedna z koulí začíná opouštět své kotviště. Namířila svým strojem proti ní a zrychlila. Tentokrát těsně před srážkou nezavřela oči a přijala osud, který ji měl potkat už před mnoha lety.

Obě koule do sebe narazily. Obě byly zkonstruovány stejně, takže jejich pláště popraskaly a zhroutily se. Do nitra strojů pronikla voda, nikoliv pouze do nákladového prostoru, ale i do řídicích místností ve spodní polovině.

Voda se vřítla k pilotní kabině a smetla ji. Poslední myšlenka Earhartové patřila jejímu navigátorovi Noonanovi.

Ve spodní místnosti voda zalila lebky, v kterých zbývala již jen menší část energie, a při styku s nimi se měnila v horkou páru. Vody však bylo víc než energie a během několika vteřin lebky ztmavly. Síla nasbíraná při Pickettově útoku pohasla.

• • •

Chamberlain viděl obě koule s proraženými trupy, jak pomalu klesají k oceánskému dnu. Za tou, která se právě oddělila ze svého kotviště, zůstával nechráněný tlakový poklop.

„Zamiřte tam,“ pokynul svým pilotům. „Prorazte nám cestu.“

MH-90 vyrazila k poklopu. Ve vzdálenosti sta metrů spustily příďové zbraně, které poklop rozstřílely na kusy.

Chamberlain stiskl tlačítko a oddělil neprodyšně kokpit od zbytku stroje.

„Otevírám rampu,“ oznámil.

Zadní rampa poklesla a do nákladového prostoru MH-90 se vhrnula voda.

Když Chamberlain vyváděl svoje vojáky ven, mihlo se kolem něj rameno, které popadlo vedlejšího muže. Chamberlain se ponořil do vody a začal na krakena pálit. Speciálně upravené náboje určené k zabíjení Valkýr však proletěly tělem zvířete víceméně neškodně, protože vnitřní nálož vybuchly dlouho poté, co opustily jeho tělo.

Objevila se kosatka, která jediným stisknutím zubatých čelistí oddělila rameno od těla zvířete. Kraken obrátil svou pozornost k novému protivníkovi a Chamberlain pokračoval se svými vojáky k mezeře ve vnějším poklopu. Na okamžik se zastavil a rychle se rozhlédl po zuřící bitvě.

Polovina Nighthawků byla zničena a jejich vraky klesaly ke dnu. Viděl mnoho zbrojí Valkýr i Prvního zemského praporu, jak se bez života vznášejí ve vodě. Nechal půl tuctu vojáků ze svého oddílu umístit vodotěsnou nálož u vnitřního poklopu tlakové komory. Nálož vybuchla a Chamberlain se vrhl dovnitř jako první spolu s proudem

mořské vody. Držel před sebou namířenou zbraň a nechával se vynášet stoupající chodbou.

Vynořil se nad hladinu, když se tlak vody vyrovnal s tlakem vzduchu pod dómem Atlantidy. Vydal se kupředu a pohledem do zpětného monitoru se ujistil, že ho následuje zbytek praporu. Poté už soustředil svou pozornost před sebe.

Stěny široké chodby byly tvořeny černým kovem a chodba sama mířila přímo k zlaté záři. Asi dvacet metrů před nimi se na okamžik proti záři vyrýsovala jakási silueta. Ke slovu přišel Chamberlainův výcvik. Automaticky vypálil a jeho kulky vzápětí zasáhly cíl se smrtící přesností.

Valkýru střely odhodily nazad. Poté se bez života zhroutila na podlahu.

Chamberlain se vynořil pod kopulí Atlantidy a na okamžik ho ohromil pohled na vnitřní plochu dómu s modrou oblohou. Tato zastávka umožnila, aby se k němu připojil zbytek oddílu. Chamberlain jim pokynul, ať se rozestoupí, a poté se vydali k věži uprostřed. Jejich obleky jim umožňovaly postupovat obrovskými skoky.

Několikrát je napadly Valkýry, které zabily čtyři z dosud přeživajících vojáků, ale nebyla tu žádná pevná, organizovaná obranná linie. Chamberlain si uvědomil, že Stín rozmístil většinu Valkýr před dómem poté, co ho patrně nějaká čidla informovala o směru, z něhož přicházel útok.

Široké schodiště vedlo k masivním dveřím v základně věže. Chamberlain po něm vyběhl a pokračoval otevřenými dveřmi dovnitř. Napravo od něj začínala plošina, spirálovitě stoupající po obvodu stavby vzhůru. Bez váhání vyrazil k ní.

Daneovo vědomí zaplavovaly vzpomínky.

Znovu byl jako malé dítě na louce. Na tváři vnímal jasné sluneční paprsky a jemný vánek. Cítil vůni čerstvě posekané trávy.

Seděl na palubě vrtulníku se svým týmem a vracel se z obzvláště nebezpečné mise v Kambodži. Radost z toho, že je naživu, se mísila s vyčerpáním, které se dostavilo poté, co opadla vlna adrenalinu z boje.

Vzpomněl si na Sin Fen a na propojení jejich myslí.
Cítil, jak blízko cíle Chamberlain a jeho oddíl jsou.
Blížil se konec toho všeho.

. . .

Chamberlain provedl svoje vojáky širokými dveřmi do místnosti plné navzájem propojených zlatých koulí. Zničte je. To je Stín.

Chamberlain nezaváhal. „Pal!“ vykřikl do vysílačky.

Zbývající členové Prvního zemského praporu se vyřítili kupředu a zahájili střelbu.

K zemi padaly střepy koulí, roztříštěných střelami.

Chamberlain cítil, jak se jeho mozkiem prohnala vlna bolesti, a slepě se zapotácel.

. . .

Dane znovu zkusil projít štítem kolem krystalického jádra. Štít byl slabší. Zatlačil větší silou a přinutil tak zbývající vědomí Stínu k obtížnému rozhodnutí: bránit zdroj energie, nebo bránit sebe?

Stín zlikvidoval tolik časových os bez sebemenších problémů, že nebyl vůbec připravený na takový kombinovaný útok. Nakonec se pokusil bránit na obou frontách.

A na obou selhal.

. . .

Chamberlain byl posledním členem Prvního zemského praporu, který ještě stál na nohách, i když jen tak tak. Z nosu, úst, uší a očí mu prýštila krev od výronů v mozku. Zbývala poslední zlatá koule Stínu.

Chamberlain se s nadlidským vypětím sil pokusil zamířit, ale nedokázal pozvednout zbraň. Padl na kolena s blikajícím výhledem na poslední kouli, jak ji přenášely vnější kamery na vnitřní povrch jeho přilby.

• • •

Dane cítil, jak se mysl posledního Stínu stále pokouší bránit krystal. Soustředil se a prorazil chabou obranu, aby vzápětí vstoupil přímo do jádra. Měl pocit, že se ponořil do žhavé lávy, protože kolem sebe cítil nesmírnou energii krystalu.

Pak to spatřil – krystal poskytoval energii, která umožňovala existenci různých portálů. Vstřebal onu energii do sebe a vnímal, jak v něm narůstá.

Vzpomněl si na úsměv Sin Fen, když ležela na vrcholu oné černé pyramidy a soustředila její sílu proti Stínu. Po jeho tváři se mihl podobný úsměv, když si uvědomil, že právě naplňuje svůj osud.

Krystalické jádro explodovalo.

Portály na mnoha paralelních světech vmžiku zanikly.

Epilog

Země, časová osa VIII **Washington, 14. dubna 1865**

Když prezident Lincoln pomáhal Mary do kočáru, jeho žena úzkostně vykřikla. Sevřel její zápěstí a přidržel ji, aby neupadla.

„Co se stalo?“

Usadil ji vedle sebe a jeho žena si přiložila dlaně ke spánkům. Měli za sebou dlouhý den z toho nejlepšího a nejhoršího týdne v jeho životě. Před pěti dny generál Grant přijal Leeovu kapitulaci v Appomattoxu. Lincoln odcestoval do Richmondu, kde ho nadšeně přivítali vojáci a osvobození otroci. Jeden důstojník Unie se ho zeptal, jak se mají chovat k lidem z bývalého hlavního města Konfederace. Odpověděl generálovi v souladu se svou politikou co nejrychlejšího začlenění Jihu zpátky do Unie, aby s nimi jednal s plnou zdvořilostí.

Dnes večer se k nim měl ve Fordově divadle připojit generál Grant s manželkou, ale generál se na poslední chvíli omluvil, že má jiné povinnosti.

Mary prožila během dne dvě vidění: v jednom Shermanova armáda vybojovala konečné vítězství, ve druhém spatřila tělo svého manžela ve východní místnosti Bílého domu a slyšela, jak nějaký hlas říká: „Lincoln je mrtev.“

Prezident si nebyl jistý, jak by měl tato dvě vidění interpretovat. Ted' patrně jeho žena měla další. Naklonil se k ní. „Co se stalo?“ zopakoval.

Mary pozvedla hlavu a na její tváři se překvapivě rozlil široký úsměv. „Jsou pryč.“

„Kdo je pryč?“

„Ten hlas. Vidění. Jsou pryč. Jsem volná.“

Lincoln ji objal svou dlouhou paží. Napětí, které ji nikdy neopouštělo, nahradilo uvolnění. Pozvedla k němu tvář a on ji políbil.

„Vynechejme tu hru,“ zašeptala.